Borger-Vennen

for 1882.

Udgivet af

Understøttelses-Selskabet.

94de Aargang.

Kjøbenhavn.
Salbergs Bogtrykkeri, Walkendorfsgade 5.
1882.

05.6 1882
Bo 6C Årg. 94

17578

Indhold.

Selskabets Skriftcomitee bestaaer af: Pastor Schmidt, Revisor Halvorsen og Assistent i Overformynderiet S. Lange. Pastor Schmidt er Skriftcomiteens Formand.

I. Meddelelser fra Skriftcomiteen:

Side.

Dillantino, en Røverhøvding. (Fortsættelse fra forrige Aarg.) 3—7.
Slaven. 13—16, 17—24, 25—32, 33—40, 41—48, 49—56, 58—64, 66—68, 86—92, 94—100, 101—108, 109—116, 117—124, 125—132, 136—140, 141—148, 173. 174—177.
Paa en Rejse i Pyrenæerne.
Kong Lear paa Steppen. 178—180, 181—188, 189—196, 197—200, 201—208, 209-216, 217—224, 225—232, 233—240, 241—248, 249—256, 257—264, 265—272, 273—276, 277—284, 285—292, 293—300, 311—316, 319—321, 325—332, 333—340, 341 348, 349—356, 357—363.
Ædelsteenjægeren. 365—372, 373—376, 377—383.
Sally Sadlins Medgift. 385—392, 394—397.
Underofficeer Noël. 398—400.
Grev Pennaparda. 401—408, 410—416, 418—424, 426—428.

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen:

Side.

Meddelelse om Repræsentantforsamlingen d. 28 Decbr. 1—3.
Fortegnelse over Selskabets Repræsentanter. . . . . 9—12.
Bekjendtgjørelse angaaende ledig Reservebudplads. 57—58, 65—66.
Indbydelsen til Repræsentantforsamlingen d. 23 Marts. . . . . 69—70, 85—86.
Regnskabet for Aaret 1881. . . . . 71—84.
Om de Nyfødtes Gjenbetændelse. . . . . 133—136.
Meddelelse om Repræsentantforsamlingen d. 29 Marts. . . . . 149—171.
Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgninger om Laan, Gratification eller Pension. . . . . 309—310, 317—318.
C. N. Lautrup's Død. . . . . 393—394.
Indbydelse til Repræsentantforsamlingen d. 22 Decbr. . . . . 409—410, 417—418.

Extrakt af 4de Kvartals Regnskab 1881 findes i Nr. 9.
Do. af 1ste do. do. 1882 „ i Nr. 22.
Do. af 2det do. do. 1882 „ i Nr. 32.
Do. af 3dje do. do. 1882 „ i Nr. 45.

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes i de fleste Numre af Aargangen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang

№ 1.

Lørdagen den 7de Januar 1882.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Calbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Den 22de December d. A. afholdtes en Repræsentantforsamling, til hvilken 28 Repræsentanter vare mødte.

Følgende Sager foretoges:

1. Administrationen meddeelte, at den i August Maaned d. A. har ombyttet de Selskabet tilhørende 9100 £ dansk-engelske 4% Obligationer, der vare bogførte for 154700 Kr., med 4½% Kreditforenings-Obligationer til Beløb 161000 Kr., ved hvilken Transaction den aarlige Rente er forøget

med c. 660 Kr. foruden at der aarlig spares c. 155 Kr. i Deposito-Gebyhr til Banken.

2. Hr. Etatsraad C. N. Lautrup, hvis Functionstid som Administrator udløber med dette Aar, gjenvalgtes med Acclamation.
3. Hr. Intendant, Søkrigskommissair P. A. Nielsen, hvis Functionstid som Revisor udløber med dette Aar, gjenvalgtes til Revisor for Aarene 1882 og 1883.
4. Til at foretage det i Lovenes § 48 omhandlede Eftersyn af Selskabets Activer valgtes for 1882 D'Hrr. Kontorchef Plenge, Agent Chr. Petersen og Tøifabrikant N. P. Christensen.
5. Regnskabet for 1880 godkjendtes efter forud at have været revideret og af Revisorerne meddelt Vedtegning om, at der intet Ansvar var at gjøre gjældende.
6. Efter Indstilling af Administrationen vedtoges
   a. at der i 1882 tilstaaes 20 nye Pensioner a 50 Kr.
   b. at der som Tillæg til ældre Pensioner anvendes 200 Kr.
   c. at der af det ved 20 Gratialisters Overgang til Pensionister frigjorte Gratialebeløb — 800 Kr. — inddrages 300 Kr, saaledes at der til nye Gratialer og Tillæg til ældre i 1882 kan anvendes 500 Kr.
   d. at der til nye rentefri Udlaan anvendes c. 16,000 Kr.
7. Budet Chr. Olsen, der efter Ansøgning har erholdt

sin Afsked fra 1ste April n. A., tilstodes der fra samme Tidspunkt en aarlig Pension af 250 Kr.

8. Endelig bleve 10 Medlemmer udslettede af Selskabet paa Grund af Kontingentsrestanser, hvorhos der som uerholdelige Kontingenter bevilgedes ført til Afgang som tabt 165 Kr.

Administrationen.

Kbhvn. den 27. Decbr. 1881.

C. N. Lautrup. A. E. Reimann. O. F. Olsen.

Kierrumgaard.

Dillantino,

en Roverhøvding.

Af **E. Pertuises.**

(Revue de tout le monde.)

(Sluttet.)

„Det er ikke min Sag, og hvis De tillader det, saa ville vi gaa vor Vei. Der sidder der tilvenstre to Fyre, som smaalee og see ud til at more sig over mig; men jeg er ikke meget taalmodig, og, . ."

Paa et Vink fra deres Høvding forsvandt de to Individer. Strax efter traadte vi ud af denne Hule, og jeg aandede friere.

Da jeg ved Middagsbordet talte til Vibio om det smukke Selskab, hvori Baronen havde indført mig, gav ogsaa han sig til at skoggerlee over mit ubehagelige Møde.

Men jeg kunde ikke længer sætte Tillid til Baron Dillantinos Skikkelighed, og jeg anſaae mig tilſtrækkelig oplyſt om Kilden til hans Indtægter. Jeg bebudede ham derfor i Theatret, hvor jeg om Aftenen gjenſaae ham, at jeg var nødſaget til ſtrax at vende tilbage til Paris, hvorfor jeg tog Afſked med ham.

Vibio ſaae, at jeg havde gjættet Sandheden, og tilſtod mig ved Slutningen af Foreſtillingen, at Baron Dillantino var den navnkundige Røverhøvding, hvis Bedrifter han havde fortalt mig. Han tilføiede, at mange høit ſtillede Perſoner godt vidſte med hvem de havde at gjøre, men at de ligefuldt ikke forſmaaede Omgang med ham.

„I alle Tilfælde," ſvarede jeg ham, „vil jeg ikke ſøge hans Selſkab."

Og den næſte Dag havde jeg forladt Genua.

I Aaret 1872 befandt jeg mig i Chili, i St. Jago.

De navnkundige Sølvminer ved Caracoles i Bolivia vare nylig blevne opdagede, og talrige Foreninger dannedes for at udgrave dem. Folkemangdens Beruſelſe derover var ſaa ſtor paa den Tid, at Chilenſerne underſkreve Actier for langt mere Sølv end de

besad. Dette fremkaldte snart en Pengeomvæltning, der bragte Landet nær Ødelæggelsens Rand.

Paa den Tid boede i St. Jago en Italiener, der befattede sig med betydelige Spekulationer i Minearbeiderne, og, begeistret ligesom alle de Andre, havde jeg taget fire Actier, hver paa fem tusind Francs.

En Morgen befandt jeg mig hos ham, da en italiensk Sangerinde kom og bragte ham et Anbefalingsbrev fra hendes Onkel. Han læste det og sagde til hende:

„Frøken Dillantino, jeg nærer et oprigtigt Venskab for Deres Onkel. De ønsker at blive optaget i Sangertroupen her i Byen. Jeg er sammes Finantsmand og Direkteuren er min nøie Ven, det vil med andre Ord sige, at De vil blive optagen paa gunstige Vilkaar. Endnu idag skal jeg foretage de nødvendige Skridt, og jeg skal uopholdelig meddele Dem Resultatet deraf."

Navnet Dillantino havde vakt min Opmærksomhed og aabnet mine Øren. Jeg fattede, at jeg havde at bestille med den ene af Banditterne, hvorom jeg tidligere har talt, og som, efter det hos Banquieren i Genua begaaede Røveri, var flygtet til Amerika.

„Tillad mig," sagde jeg til ham, saasnart Ansøgerinden var taget bort, „har De ikke havt en Broder, forhenværende Officeer under Garibaldi, der, efter hvad der fortælles, er død af Følgerne af Saar, erholdte ved Mentona?"

„Ganske vist har De kjendt ham? O, det var en streng Mand, og jeg vilde have givet meget til at have gjenseet ham før hans Død, thi der var gaaet mere end ti Aar siden jeg havde omfavnet ham."

„Det er rigtigt, eftersom De siden den Tid befandt Dem i Amerika."

„Hvo har kunnet fortælle Dem det?"

„Kan De ikke gjætte det?

„Nei!"

„Baron Dillantino."

Ved disse Ord farvede en stærk Rødme Mandens Ansigt.

„De tager feil," svarede han heftigt; „De forvexler mig med en af mine Slægtninge, der bærer mit Navn og opholder sig for Øieblikket i Indien."

„Jeg tager ingenlunde feil; men berolige Dem blot, Deres Fortid angaaer mig slet ikke, og jeg vil ikke misbruge den Hemmelighed, hvori et Tilfælde nylig har indviet mig. Kun da nogen Ængstelighed nylig er opstaaet hos mig med Hensyn til de Capitaler, som jeg har betroet Dem, vilde De særdeles forbinde mig ved at tilbagebetale mig Beløbet, hvorpaa mine Actier lyde."

„Men hvorfor? Inden kort Tid vil jo deres Værdi være steget hundrede Fold."

„Det er muligt, men jeg har ikke Lyst til at blive en anden Parodi."

Dette Navn havde en Tryllevirkning. Manden

tog strax frem af sin Brevtaske firetusind Piastre i Sedler og gav mig dem uden videre Bemærkning.

Jeg forlangte intet mere, og gik bort, idet jeg lykønskede mig til tidligere at have været Vibios Fortrolige. Hans Aabenmundethed reddede for mig tyve tusind Francs.

Ganske kort efter vare de navnkundige Miner erkjendte golde, ufrugtbare, og min Italiener ødelagde sig snart efter i et Salpeter-Anliggende paa Kysten af Peru.

Jeg veed ikke om Baron Dillantino vedbliver at udøve sin hæderlige Haandtering. Jeg har for et Aar siden mødt ham i Boulogneskoven, siddende i en prægtig Vogn ved Siden af den skjønne Genueserinde, den henrivende Fru Nevini i egen Person. Hverken den Ene eller den Anden syntes overraskede ved at see mig; han hilste mig smilende og hun tilkastede mig med Haanden en venlig Hilsen.

Jeg erfarede senere, at Vibio, endskjøndt Lykken skjænkede ham en Formue af over tre Millioner som Arv efter hans Fader, var bleven kastet i Fængsel for Falskneri. Nu vil jeg forbavse Pariserne ved at forsikkre dem, at de mere end een Gang i den sidste Tid have uden Mistillid spist til Middag ved Siden af Røverhøvdingen Dillantino, Helten i de her fortalte, ikke mindre sandfærdige end eventyrlige Tildragelser.

Ende.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:
Bogbinder J. A. Kihl.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 2.

Lørdagen den 14de Januar 1882.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Calbergs Bogtrykkeri St. Helliggeistgade 5 Kjøbenhavn.

Fortegnelse

over

Selskabets Repræsentanter

for Aaret 1 April 1881 — 31 Marts 1882.

Første Klassifikation.

Toldkontrollør C. A. Black.
Kontorchef, Kasserer E. A. Plenge.
Rodemester P. Rosenstedt.
Cand. jur., Fuldmægtig L. D. B. Fog.
Kammerraad T. J. Svanekjær.
Etatsraad V. Lindberg, K. af D.

Overretsprokurator C. M. Winther.
Bogholder S. Hartmann.
Justitsraad R. L. Rasmussen, R. af D.
Overkrigskommissair C. F. Clausen, R. af D. p. p.
Etatsraad J. P. de Fontenay K. af D.
Kammerraad B. N. Heiberg.
Justitsraad L. W. Gede, R. af D. og D. M.
Etatsraad C. N. Keller, R. af D.
Cancelliraad P. C. Fr. Bech.

Anden Klassifikation.

Professor F. Krohn, R. af D.
Etatsraad A. B. Schytz, R. af D. og D. M.
Professor, Skoledirektør Holbech, R. af D. og D. M.
Cancelliraad H. Melchior.
Kammerraad P. Truelsen, R. af D.
Professor L. F. Holmberg, R. af D.
Pastor L. H. Schmidt.
Institutbestyrer C. Wolffsen.
Dr. th., Stiftsprovst C. Rothe, R. af D. og D. M.
Lithograf Th. Bergh.
Sognepræst J. Nielsen.
Dr. phil. E. Levison, R. af D.
Professor, Direktør J. Keller, R. af D.
Professor F. C. Kjærskou, R. af D.
Architect F. B. Tvede, R. af D.

Tredie Klassifikation.

Lieutenant, Bureauchef C. Ritzau.
— L. Bachmann.
Kasserer C. E. Brodersen.

Krigsassessor J. C. Haugaard, D. M.
Intendant P. A. Nielsen, R. af D.
Kapitain P. M. Zimmermann, R. af D.
General J. A Wörishøffer, St. af D. og D. M.
Kapitain H. H. Welsch, D. M.
Intendant C. Clausen.
Kapitain M. Hyrup, R. af D.
Assistent C. Ipsen, R. af D.
Kapitain E. C. E. Jacobsen.
Kapitain F. W. Hendriksen.
Skibsbygmester J. H. Gullach, D. M. og R. af D
Secretair J. J. Claessen
Krigsassessor J. H. Nielsen, D. M.

Fjerde Klassifikation.

Manufakturhandler C. A. Primon.
Agent, Baandhandler Chr. Petersen.
Manufakturhandler A. Fonnesbech.
Kapitain, Grosserer J. N. Ammitzbøll.
Urtekræmmer H. Bohn.
Mønstringsbestyrer C. Bornsen.
Agent M. H. C. Øst.
Boghandler Th. Reitzel.
Skibsfører H. Seistrup, D. M.
Thechandler C. M. Fonnesbech.
Fabrikant F. S. Boje.
Grosserer Ferd. Heimann.
Skibsfører C. Eberth.
Grosserer Adam Petersen.
— Gustav Krunse.
Boghandler R. Klein.

Femte Klassifikation.

Fabrikør J. L. Petersen.
Brændevinsbrænder C. Jacobsen.

Fabrikant C. A. Warburg.
Vexellerer A. Heidenheim.
Restaurator R. Petersen.
Toifabrikant N. P. Christensen.
Grosserer C. E. Møller.
— H. Cappelen.
Toifabrikant J. F. Krompharbt.
Restaurator S. Hansen.
Assessor pharm. H. A. Piper, R. af D.
Fotograf A. Feuerstein.
Brygger F. C. Madsen.
Tobaksfabrikør H. J. Hjordt.
Destillatør Jens Kjærby.

Fjette Klassifikation.

Fabrikeier O. N. Thorsen.
Garvermester E. Gericke.
Hof-Skrædermester F. A. Fleron.
Snedkermester F. D. Oxelberg.
Fabrikant C. Oberg.
Hoftapetserer Th. E. Eilertsen.
Uhrmager, Kapitain C. Matthæi.
Tømrermester, Pr.-Lieutenant C. Rothe.
Stolemagermester P. Rønne.
Bogbindermester C. J. Rask.
Skomagermester G. A. Omberg.
Hof-Tapetserer C. T. Rothman.
Skrædermester B. Keiding.
Malermester C. W. Juulmann
— C. B. Lübschitz.

Slaven.

En Novelle.

I.

Nogle Mil fra Saint Pierre, ved Foden af den udslukte Vulkan, som man kalder Carbets forreste Bjerge, stod et Huus, det smukkeste og største paa Martinique. Indkomsterne af denne store Ejendom vare betydeligere end af mangt et adeligt Gods med Slot, Volde og Vindebro, og dog saae man kun et meget beskedent Huus, hvis rødlige Tag hævede sig over grønne Tamarinte- og Mangetræer; nogle store Cocuspalmer vuggede deres smukke Toppe derover og de talrige dertil hørende Bygninger dannede rundtom ligesom en Landsby, der længere nede blev gjennemskaaret af en lige Linie af Negerhytter, usle Boliger uden Vinduer, ikke ulig Bistader.

Skove og Savanner indesluttede de store blomstrende Plantager, bag hvilke Jorden prunkede med

Urvegetationens vilde Prydelser. Mod Sydost, mellem de dybe Svælg, hvor Carbet har sine Kilder og omtrent en halv Miil fra Plantagen Rebelliere, laa en anden næsten ligesaa anseelig Ejendom, kaldet les Mornes; Sukkerrør- og Batatemarkerne dannede store Furer, der trak sig hen til Carbetbjergenes graalige Rygge.

Ved Julen i Aaret 1720 sad tre Personer en Aften, efterat de havde endt deres Maaltid, i Huset Rebellieres Galleri. Høje Candelabre med franske Lys oplyste Værelset, i hvilket man bemærkede en forunderlig Blanding af Luxus og Simpelhed. For Vinduerne fandtes ingen Gardiner, men Jalousier af Canevas holdt Moskitoerne, hvis talløse Sværme summede udenfor, tilbage og lod Aftenvinden trænge blidt ind.

Slaverne havde baaret Bordet med det kostbare Sølvtøj bort og sat Kaffen paa et lille Bord, et Mesterstykke af indlagt Arbejde, der snarere havde passet til en Dronnings Cabinet end til denne simpelt hvidtede Sal.

De tre ved dette Bord siddende Personers Ansigter vare saa forskjellige fra hinanden, at man ved det første Blik kunde see, at de hverken hørte til een Familie eller havde fælles Fædreland. Fru la Rebelliere var den creolske Typus i sin hele hovmodige og graciøse Ligegyldighed. Hendes Former forsvandt ubemærket i den store, vide Dragt, hvis Folder ikke blev holdt sammen af noget Belte, men man anede dog

at hun, trods denne Sky af Musselin, maatte være rank og yndig. Hendes Ansigtstræk vare smukke, hendes Haar sort, hendes Hud fiin med blaa Aarer; over Ansigtet hvilede den Creolerne ejendommelige friske og livlige Bleghed og hendes store Øjne funklede i sjelden Skjønhed. Hendes Ægtefælle, Hr. la Rebelliere, var en ung Mand, der var bleven tidlig gammel i Antillernes glødende Klima. Han nedstammede fra Belgien og var, skjøndt kommen til Martinique i en meget ung Alder, dog ikke undgaaet Indflydelsen af denne Temperatur, for hvilken han ikke var født. Hans Haar, der allerede var begyndt at blive tyndt, faldt i tvivlsomt Blond omkring hans blege Ansigt; hans Ansigtstræk vare simple, men noget stolt hos ham vidnede om en Mand, der er vant til at befale og blive adlydt. Forøvrigt fik man en Anelse om, at trods et Udseende af Frygt og Svaghed, herskede der dog stærke Lidenskaber i hans Indre og at hans Villie var stærk, om ikke haard.

Den unge Pige, som sad mellem begge, havde Blomsternes og Frugternes fløjelsagtige Friskhed; det var et af disse blide og venlige Ansigter, der fremkalder en Følelse af Fred hos dem, som see det. Tropernes enerverende Glød havde endnu ikke bleget hendes Kinders skjønne Rosenfarve, hendes Haar var brunt og hendes blaa Øjne straalede. Hun var klædt efter fransk Mode, men meget beskedent; man kunde see, at hun havde en smuk Taille og gjennem

et fiint Tørklædes Folder opdagede man en blendende hvid Hals. Hun arbejdede flittigt pac et Broderi, hvis Mønster var en ſmuk paa Bordet liggende Blomſterbouquet.

(Fortſættes.)

J. C. Kalvorſen.

Bekjendtgjørelſe.

Foreſlaaet nyt Medlem:

Handſketilſkærer Rohlsſons Enke.

Selſkabets Vogholderkontor,
Veſtergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Adminiſtrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemstindstyvende Aargang.

№ 3.

Lørdagen den 21de Januar 1882.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Calbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Jeg maa endnu engang gjøre Dig opmærksom paa, hvor urigtigt Du handler ved ikke at ville tage mig med til Fort Royal," sagde efter nogen Tids Forløb Fru la Rebeliere, idet hun gabede og lænede sig tilbage i den lette Bambusstol.

Hendes Gemal rystede høfligt men bestemt paa Hovedet og svarede blidt:

„Det vilde slet ikke være nogen Fornøjelse for Dig, kjære Kone, det kan jeg forsikre Dig; dersom det ikke var en Pligt for mig at tilbringe Julen hos Hr. Fauquires, fritog jeg mig selv for denne Rejse og opsatte den til en anden Tid; men jeg har vigtige Sager at tale om med vor Fætter, Gouverneuren. Du veed hvor ugjerne jeg forlader Dig."

„Du burde i det mindste lade mig blive i St. Pierre," afbrød den unge Dame ham utaalmodigt.

„Jeg troer, at Du under min Fraværelse vil befinde Dig bedst her."

„Hvad kan der være til Hinder for at jeg ventede Dig i vort Huus i St Pierre? Jeg vilde der, ligesom her, ikke faa noget Besøg eller tale med noget Menneske, men jeg kunde dog idetmindste see Folk fra mit Vindue. Det er dog mere interessant end at betragte Negerne, Negerhytterne og Sukkermøllen gjennem disse Jalousier."

„Kjære Eleonore, Du er et Barn," svarede Hr. la Rebeliere rolig; „Du maa dog see at vænne Dig dertil, da vi næsten det hele Aar igjennem ville komme til at leve her med hinanden. . . Luften bekommer mig bedre her end i St. Pierre. ."

„Det er sandsynlig første Gang Du i de tredive Aar, Du har tilbragt paa Martinique, har gjort denne Bemærkning. Før vort Ægteskab tænkte Du ikke paa at forlade Staden."

„Fordi jeg kjedede mig her, da jeg var alene, men med Dig, min elskede Eleonore, foretrækker jeg dette Opholdssted. Det vil sikkert ogsaa komme til at behage Dig. Her hersker Du uindskrænket og har fuldkommen Frihed."

„Det er det mindste. Men jeg vil dog gjøre Brug deraf. I Morgen rejser jeg til Badet og dersom det behager mig der, bliver jeg der i otte, ti, fjorten Dage, saalænge Din Fraværelse varer."

„Til Badet? Der er jo en Dags Rejse dertil ad skrækkelige Veje gjennem et øde Land, i hvilket bortløbne Negere streife omkring. Ved Badet findes der heller ingen anden Bolig end en forladt Hytte, der for to Aar siden, da jeg sidste Gang var der, befandt sig i en meget daarlig Tilstand. Jeg er villig til at overlade den Første den bedste dette Stykke Land, der ligger for langt borte til at jeg kan drage nogen Fordeel deraf."

„Vent idetmindste dermed til jeg er kommen tilbage."

„Rejsen er virkelig ikke uden Fare."

„Lige meget. Her føler jeg Kjedsomhed, og har Du ikke i dette Øjeblik lovet mig fuldkommen Frihed?"

„Min Gud, jo? Men naar det kommer an paa Din Sikkerhed, Dit Liv. . ."

„Du vil gjøre mig bange. Hvad har jeg da at befrygte? Jeg er jo ikke alene, Cæcilie følger med mig; jeg haaber hun vil faa Tilladelse dertil."

„Det jeg tillader min Kone, vil jeg ikke forbyde min Myndling.“

„I Morgen bryde vi op paa samme Tid som Du. Ikke sandt, Cæcilie, Du vil jo nok gjøre denne Udflugt til Badet med mig, Du kjeder Dig jo skrækkeligt her?“

Den unge Pige besvarede dette dobbelte Spørgsmaal med et bifaldende Smil og en benægtende Gebærde. Derpaa lagde hun sit Broderi fra sig, som om hun vilde lade Arbejdet beundre, og sagde selvtilfreds:

„Seer De, hvor frisk, hvor straalende det er. Har jeg ikke tro efterlignet den Blomst der, som ligner en Lilie? Mine Veninder i St. Cyr vilde forundre sig meget, naar de see disse smukke Blomster, thi saadanne gives der ikke i vort skjønne Frankrig.“

„Men, Du gode Gud,“ svarede Fru la Rebeliere, „det bliver en Forøring, som har kostet Dig megen Umage. Du har jo arbejdet derpaa i næsten to Maaneder; jeg indseer ikke, min Kjære, hvorfor Du ikke har ladet vor Femi, der er saa behændig som en Fee, gjøre det.“

„Og hvad skulde jeg da have foretaget mig?“

„Ingenting, ligesom jeg.“

„Saa vilde jeg ogsaa have kjedet mig i ligesaa høj Grad som De.“

„Vel muligt,“ svarede Damen mellem et Suk og en let Gaben. Derpaa stod hun hurtigt op og sagde:

„Men lad os tale om vor Rejse. Jeg vil give de fornødne Befalinger. Vi rejse i Hængekøjer og tage ti Slaver og to Muuldyr med gode Forraad med os.“

„Det vil jeg raade til, dersom I ikke ville sulte,“ bemærkede la Rebeliere. „Men alvorlig talt, denne Rejse er en Daarskab. Dersom I nu støde paa bortløbne Slaver?“

„Saa ville de hurtigt skjule sig, for at lade os komme forbi.“

„Dette er Creolernes sorgløse Sikkerhed. Trods saa mange skrækkelige Exempler tage de sig endnu ikke iagt for Negrene; de gaa og gaa, som om de vare usaarlige. . . .“

Fru la Rebeliere trak paa Skuldrene og Cæcilie hørte derpaa med en vis Rædsel. Mere end engang havde hun efter sin Ankomst til Martinique spurgt sig selv, naar hun saae Negrenes skrækkelige Behandling, om de fire hundrede Slaver paa Plantagen la Rebeliere ikke engang vilde sætte sig op mod den Herre, hvis ubarmhjertige Pidsk aldrig hvilede. Hr. la Rebeliere saae sig om og vedblev:

„Jeg er ikke længer rolig efterat Paleme er flygtet.“

„Det er et Tab for os; han var godt 1200 Livres værd.“

„Hvem? Denne hvide Slave?“ spurgte Cæcilie.

„Der gives ingen hvide Slaver,“ svarede Hr.

la Rebeliere hurtigt; „Paleme er en Mulat og født af en Indianerinde, jeg veed ikke hvem. Der herſker en ſaadan Forvirring i alle disſe Racer, at Fanden ſelv ikke vilde kunne kjende ſine Børn iblandt dem.“

„Men hans Hud er ligeſaa hvid ſom vor. . .“

„Meget muligt, men han er dog en Mulat, en Kjæltring af Mulat, ſom jeg har ſkaanet alt for meget.“

„Dog blev han ofte lagt mellem de fire Pæle,“ bemærkede Fruen. „Du kan tilſkrive Dig ſelv disſe Bekymringer; jeg har ofte fraraadt Dig at kjøbe Epaves; de løbe tilſidſt alle bort.“

„Hvad er en Epave?“ ſpurgte Cæcilie.

„En Neger eller Mulat, ſom ikke tilhører Nogen og dog ikke har Fordring paa Frihed. Regjeringen ſælger dem.“

„Men, min Gud, er det da Ret?“

„Udentvivl, det er jo Lov,“ ſvarede la Rebeliere; „men Eleonore har Ret, man ſkulde ikke for nogenſomhelſt Priis kjøbe ſaadanne Folk; det omkringſtrejfende Liv, ſom de ofte har ført i flere Aar, har fordærvet dem; de ere alle ſmittede af Frihedstanker og afſky Lydighed. Straffer man dem, hevne de ſig, hevne ſig gruſomt.“

„Men, min Gud, plager Du Dig da beſtandigt med denne Frygt?“ afbrød hans Kone ham ſpottende. „Du har nu næret Frygt ſaalænge, uden at et eneſte Haar er blevet krummet paa Dit Hoved. Dine

Negre blive holdte saa strengt og svæve i en saadan Angest for Dig, at ingen af dem tør vove at røre sig. Dersom de kunde ane, i hvilken Frygt Du bestandig lever. . ."

„Jeg frygter aldeles ikke," afbrød Hr. de la Rebeliere hende, idet han rejste sig op; „jeg veed, at ingen af disse Uslinge tør fordriste sig til at hæve sin Haand imod mig. Nej, jeg frygter ikke."

„En Pause indtraadte. Herren gik frem og tilbage med korslagte Hænder paa Ryggen; hans Kone havde lænet sig tilbage i Stolen og legede med den Bouquet, som Cæcilie havde ladet falde Denne Samtale og de derved vækkede Ideer virkede stærkt paa den unge Piges Hjerte. Hun følte sig i højeste Grad oprørt ved Synet af de grusomme Straffe, som de ulykkelige Negere maatte udholde, og dog havde hun ogsaa Slaver, der maatte arbejde og bleve tugtede. Tre hundrede levede paa den store Plantage, som hun havde arvet efter en fjern Slægtning.

„Dersom Du ikke bliver hele to Uger i Fort Royal," begyndte Fru Rebeliere igjen, „vil Du endnu finde mig i Badet. Jeg vil skaffe mig Beskjæftigelse der. Først lader jeg Huset bygge op fra nyt og derpaa anlægge en Have i Nærheden. Man siger, at Egnen skal være højst malerisk og Luften meget sund. Vor gamle Kammerpige Femi har sikkert givet Dig en smuk Beskrivelse deraf, kjære Cæcilie, ikke sandt?"

„Jo, hun fortæller, at da hun endnu var meget

ung, har der ſtaaet en ſtor Indianerhytte og at Caraiberne vare komne derhen, for at ombytte deres ſmukke bomulds Hængekøjer mod Brændeviin. Men disſe ſtakkels Mennesker ere forſvundne for lang Tid ſiden."

(Fortſættes.)

J. K. Kaloorſen.

Bekjendtgjørelſe.

Selſkabets Bogholderkontor,
Veſtergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Adminiſtrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemstindstyvende Aargang.

№ 4.

Lørdagen den 28de Januar 1882.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Calbergs Bogtrykkeri St. Helliggeistſtræde 5 Kjøbenhavn.

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Man maatte føre en haard Krig mod dem," bemærkede la Rebelliere. „Jeg skal engang fortælle Dem dette; jeg var rigtignok dengang kun et Barn, men jeg kan dog ganske tydeligt erindre det Hele."

Den unge Dame havde rejst sig op og betragtede gjennem Jalousierne af Gaze den slumrende Jord og den klare Stjernehimmel.

„Det er sildigt," sagde hun; „det er paa Tiden at gaa tilsengs, naar vi ville være oppe med Dagens Frembrud. Vi ville gjensidigt ønske hinanden en lykkelig Reise, men jeg kan ikke tilgive Dig, at Du ikke vil tage mig med til Fort Royal. Endnu er der Tid dertil. . ."

„Min kjære Eleonore," svarede la Rebelliere, idet han greb sin Kones Hænder, „da Du absolut vil rejse til Badet, istedetfor roligt at vente paa mig her, saa modsætter jeg mig det heller ikke længer. men jeg raader Dig og beder Dig om at være forsigtig. Prøv ikke paa at trænge ind i Skovene og vogt Dig for Buskнegrene, for Slangerne og andre giftige Dyr. Lad ved Din Ankomst en stor Ild antænde for at rense Luften i Hytten, og tag tyve Slaver istedetfor ti med Dig, for at de kunne holde god Vagt baade Dag og Nat. Dersom en Ulykke skulde tilstøde Dig, vilde jeg blive fortvivlet, kjæreste Kone, thi Du kjender min Kjærlighed til Dig."

Han kysede kjærligt sin Kones Hænder, som hun ikke vovede at unddrage ham, men et utaalmodigt og spottende Smil vidnede om den Følelse, hvormed den unge Kone optog disse Kjærlighedsbeviser. I tre Aar havde hun taalt disse Tegn paa en egoistisk og heftig Kjærlighed. Vel tilstod hun det endnu ikke for sig selv, men hun hadede sin Mand, og adlød ham alligevel, fordi hun frygtede ham. Hun gjorde intet Forsøg paa at sætte sig op mod hans Villie, om hun end

undertiden gjorde ſig den ſørgelige Fornøjelſe, i hans Nærværelſe at trodſe ham, og var ved den Leveviis, for hvilken hun ikke havde nogen Sands og hvortil hun ikke var vant, nær ved at bukke under af Sorg og iſær af Kjedſomhed. Hendes Mand fandt ſig i alt, naar hun kun vilde leve afſondret fra Verden; hun var indſkrænket Herſkerinde i det Slags Fængſel, i hvilket hendes Mands umaadelige Skinſyge holdt hende, og undertiden gjorde hun det ſtørſte Misbrug af denne Frihed. I et ſaadant Lune beſluttede hun ogſaa at beſøge Badet og vove ſig ind i et øde Land blot for den eneſte Fornøjelſes Skyld, engang at komme til et andet Sted og bringe lidt Afvexling i ſit eensformige Liv. Ved ſaadanne Lejligheder ryſtede hun ſin Ladhed og Ligegyldighed af ſig og blev raſk og utrættelig.

II

Den følgende Dag henimod Aften trak et Uvejr op i Horizonten; en ſtærk Vind begyndte pludſelig at raſe; Toppene af Carbetbjergene vare indhyllede i en ſvævende tyk Taage; tunge mørke Skyer droge raſk frem fra Havet og udbredte ſig over Himlen, der hvert Øjeblik blev mørkere og mørkere; Solen gik blodrød ned og uden Straaler, og inde fra Skovene hørte man en Suſen og Bruſen, ſom af en ſtormende Flods Bølger.

„Holdt!“ raabte Fru la Rebelliere ned fra sin Hængekøje, og øjeblikkelig stod den hele Skare stille. Karavanen ydede et forunderligt Syn. En Fører gik foran, derpaa kom sex kæmpemæssige med Øxer og Geværer bevæbnede Negere; nu kom Fru la Rebelliere og Cæcilie i deres Hængekøjer, baarne af kraftige Slaver, der skiftede hver halve Time. Nogle Negerinder og Muldyrenes Førere sluttede Toget.

Paa denne sildige Tid befandt Skaren sig ved Foden af Carbethbjergene i en smal, af tæt Skov begrændset Dal. Den med Stene og højt Græs bedækkede Vej var øjensynlig en vild Skovbæks udtørrede Leje. Dyb Stilhed herskede her og dette blev endnu mere gyseligt ved det natlige Mørke.

„Ere vi endnu langt fra Badet?“ spurgte Fru la Rebelliere med øjensynlig Uro.

„Vi have den sidste Fjerdedeel af Vejen tilbage, Herskerinde,“ svarede Føreren, „men det regner bag Bjergene, Bækkene ville svulme op og blive til Søer og Strømmen vil rive os med sig, dersom vi vove os gjennem Kløften. . .“

„Skal vi gjennem en Kløft?“

„Over en Bæk, i hvilken man ved godt Vejr gaaer i Vand indtil Anklerne, men som i Aften sandsynlig vil føre Klippeblokke og de største Træstammer med sig.“

„Saa maa vi blive Natten over paa denne Side og

først i Morgen søge at komme til vort Bestemmelsessted."

„I Morgen?" raabte Cæcilie; „hvor skulle vi da sove i Nat?"

„Vi lode vore Hængekøjer hænge op under Træerne," svarede Fru la Rebelliere, der lod som om hun var mere rolig og fattet end hun virkelig var. For sig selv beklagede hun i høj Grad, at hun havde udsat sig for denne Rejses Farer og hun frygtede for at tilbringe Natten paa d tte Sted under fri Himmel.

„Herskerinde," begyndte Føreren i den samme rolige og underdanige Tone, „det vil sikkert ikke være godt at blive her; Skoven er meget tæt, her vrimler af Slanger, og naar Vandet svulmer op, vil det ogsaa udbrede sig over denne Vej. Vi maa videre; kort herfra staaer et Huus."

„Naa, saa afsted, afsted," afbrød hans Herskerinde ham hurtigt; „hvorfor sagde Du ikke dette strax, dumme Menneske. O, dette er et slemt Øjeblik! Men lad os fatte Mod, kjære Cæcilie; her findes i Nærheden et Huus, hvor man paa godt Creolsk vil gjæstfrit modtage os."

„De kjender altsaa Beboerne?" spurgte den unge Pige.

„Nej, aldeles ikke; men det er ikke nogen Hindring; man vil sikkert modtage os venligt, thi hos Nybyggerne ere alle Rejsende velkomne Gjæster, da der her tillands ikke findes Gjæstgiversteder."

Føreren havde talt sandt; ved Udgangen af Dalen, paa en lille Plet, hvortil en meget stejl Vej førte op og som blev beherſket af Bjergenes utilgængelige Toppe, dannede de hvide Mure af et Huus en Contraſt til Skovens dybe Skygge. Men Solens ſidſte Straale var Dagen forſvunden; thi i disſe Klimater gives der intet Tusmørke; Lys og Mørke følge her efter hinanden uden nogenſomhelſt Overgang. De Rejſende droge langſomt ind paa denne Vej, ved hvilken der ſymmetriſk var plantet ſtore Træer. Pludſelig ſkinnede en Fakkel ved Enden af denne Slags Allee.

„Vi ere ved Maalet," raabte Fru la Rebelliere.

„Gud velſigne de gode Mennesker, der ville modtage os," tilføjede Cæcilie i Følelſen af ſin Taknemmelighed og Glæde; „o, jeg var ſaa bange. . ."

Føreren bankede paa Døren, der kun var lukket med en Træſlaa, og ſtrax viſte ſig en gammel Negerinde. Fru la Rebelliere havde allerede forladt ſin Hængekøje.

„Hvor er Herren?" ſpurgte hun, idet hun traadte ind.

Negerinden aabnede en Dør og pegede paa en Gang. Fru la Rebelliere gik henad den og Cæcilie fulgte hende; men begge bleve ſtaaende ved Synet af en Mand, ſom kom dem imøde. Den unge Dame fuldendte ikke ſin ſmukke Hilſen og ſagde rødmende, idet hun hurtigt betragtede Nybyggeren:

„Jeg er Fru la Rebelliere og rejser til de varme Kilder; det daarlige Vejr overraskede mig paa Vejen og jeg beder Dem om en gjæstfri Modtagelse for denne Nat."

Ved denne lakoniske og bestemte Anmodning, der blev fremført i det creolske Kaudervelsk, bukkede den unge Mand ærbødigt og svarede paa temmelig godt fransk:

„Jeg føler mig lykkelig ved at kunne tilbyde Dem et Tilflugtssted; alt er til Deres Befaling og Tjeneste. Hav den Godhed at tage Plads, thi De maa være meget træt."

Med en paa den Tid fiin Verdensmands Høflighed rykkede han Stole frem og gav Befaling til at modtage Følget, som var blevet staaende udenfor. Den unge Dame var ganske forbauset og satte sig uden at sige et Ord. Cæcilie derimod svarede:

„O, Herre, hvor lykkelige ere vi ikke ved her at finde Husly."

Fru Rebelliere stødte blidt til hende med Albuen og tilkastede hende et Blik, som om Pigen havde sagt noget upassende; Cæcilie tang og saae sig bekymret om; men alt saae saa fredeligt og aldeles beroligende ud. Man skulde spise til Aften; i Midten af Værelset stod et Bord med en eneste Couvert, serveret med en i Colonierne endnu sjelden Luxus, nemlig med Glasflasker, slebne Glas og Porcellainstallerkener. Værelset var derimod simpelt meubleret; istedetfor Lys

brændte Træspaaner med et rødligt Skin; tørrede Planter, udstoppede Fugle og Huder af vilde Dyr stod og laa ved Væggene, og midt imellem alt dette forunderlige Sammensurium fandtes der to Portraiter af Personer, der vare klædte efter fransk Skik i Silkeklæder og store Parykker a la Louis XIV, og smilende saae ned fra deres Rammer.

(Fortsættes.)

J. H. Kalvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:
Sukkervarefabrikant C. P. Larsen.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemstindstyvende Aargang.

№ 5.

Lørdagen den 4de Februar 1882.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Calbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Jeg haaber, naadige Frue, at De ikke vil forsmaa den ringe Aftensmad, som man vil sætte for Dem," begyndte han igjen, idet han vinkede ad Negerinden, der havde bragt Ris og ristede Batater, at hun skulde bringe en Couvert til.

„Aldeles ikke, jeg er meget sulten," svarede Fru la Rebelliere, „og Du, kjære Cæcilie, har næsten ikke

spist noget. Det var paa Tiden at vi kom her, Hvilket skrækkeligt Vejr udenfor."

Uvejret var virkelig brudt los; Regnen slog i Strømme mod Vinduerne og Bjergenes dybe Echo tilsendte hinanden uophørligt den frygteligste Torden.

„Berolige Dig," sagde Fru la Rebelliere til sin Ledsagerinde, der skjælvende trykkede sig op til hende, „vi ere i Sikkerhed her, kjære Cæcilie, og ville rolig sætte os til Bords."

„Ønsker De at blive opvartet af Deres Negerinder?" spurgte Nybyggeren. „Skal jeg kalde paa dem? De ere nede i en anden Hytte; man vil strax bringe dem Deres Befalinger."

„Jeg takker," svarede Damen, glad over saa megen Forekommenhed, „hvilken Ulejlighed vi dog foraarsager Dem. Jeg har mange Folk med mig."

„De ere allerede anbragte i et Huus, som i dette Øjeblik stod ledigt. Bryd Dem ikke om noget, naadige Frue, jeg skal selv see efter at de ikke komme til at mangle noget."

Han forlod dem.

„Kjære Cæcilie," bemærkede Fru la Rebelliere hurtigt paa de spørgende Blik, som den unge Pige allerede længe havde tilkastet hende; „vi befinde os hos en Mulat."

„Hvorledes, en Mulat?"

„Ja; ved det første Blik saae jeg, at denne Mand ikke er nogen Hvid. Vi maa ikke kalde ham „Herre."

„En saa høflig Mand, hvis Hud næsten er ligesaa hvid som min? Hvad skal man da kalde ham?"

„Ganske ligefrem ved hans Navn, naar vi erfare det. Dersom Du kalder ham „Herre," hvad vil Du da kalde en Hvid, for at betegne Forskjellen, naadige Herre eller Deres Højhed?"

„Denne Mand staaer altsaa dybt under os."

„Ja naturligviis, og han føler det ogsaa; han vil ikke sætte sig til Bords med os; der er blot dækket til to."

„Det er dog meget forunderligt," sagde Cæcilie; „nu modtager jeg kun meget nødig hans Gjæstfrihed, thi jeg tænker paa, at han føler sig staaende under os."

Negerinderne kom nu for at opvarte dem og man tog Plads ved Bordet; den unge Mand lod sig ikke see. Denne stolte Følelse behagede Fru la Rebelliere.

„Jeg haaber at vi faa Lejlighed til at sige Ejeren af dette Huus god Nat," sagde hun højt; „jeg maa tale ham. Gud forlade mig, jeg har endnu ikke havt Tid til at spørge om hans Navn."

„Han hedder Donatien," sagde den gamle Negerinde, „og han er en god Herre."

„Hvorfra veed Du allerede det?"

„Man taler derom nede i Hytten."

„Hans Brig synes at være stor; han maa være rig; hvor mange Sorte har han?"

Negerinden gjorde et benegtende Tegn og løftede begge sine aabne Hænder ivejret. „Saa mange som jeg har Fingre," svarede hun, „hverken mere eller mindre, alt iberegnet. Men de arbejde gjerne og Herren kan leve."

Maaltidet blev endt i Taushed; saasnart man havde taget af Bordet kom den unge Mand tilbage. Fru la Rebelliere takkede ham hjertelig for den gode Modtagelse, saae derpaa til en Stol mellem hende og Cæcilie og sagde:

„Vil De ikke blive hos os?"

Han blev staaende, lagde Haanden paa Stolerygen og sagde:

„Naadige Frue, jeg vil gjerne efterkomme Deres Opfordring. Deres Tilstedeværelse i min Eensomhed er en saa stor Begivenhed. Man maa længe have levet afskaaret fra al Omgang med den civiliserede Verden, for at kunne begribe, hvad jeg føler, ved at høre Dem tale fransk."

Medens han sagde dette med en reen Accent og en Verdensmands utvungne Holdning, bragtede Fru la Rebelliere og Cæcilie ham med en særegen Beundring. I Begyndelsen havde kun hans Ansigts mandige Skjønhed været dem paafaldende, men da de hørte ham tale, overraskede hans Ord og hans hele Væsen dem endnu mere. Han var enhver Henseende den mærkværdigste Mand, de havde seet. Han syntes at være otte og tyve til tredi Aar gammel;

hans høje Skikkelse var i Besiddelse af Ynde og Anstand; hans regelmæssige Ansigtstræk udtrykte en rolig Stolthed; hans glatte og glindsende Haar lignede kun af Farve Negrenes; hans Hudfarve var lys, men et let bronceagtigt Anstrøg strakte sig derover og hans tynde Læber havde en vis brunn Blegheb. Efter Creolernes Skik bestod hans Klædedragt i hvide Beenklæder og en kort Trøje af stribet Circassia.

„Men jeg beder Dem, tag dog Plads," sagde Fru la Rebelliere, „og lad mig fornye mine Undskyldninger for den megen Ulejlighed og Forstyrrelse vi have foraarsaget Dem. De opfylder rigtignok gjerne Gjæstfrihedens Pligter, men jeg er Dem dog ikke mindre Tak skyldig. Har De boet længe i dette Huus?"

„Omtrent et Aar, naadige Frue."

„Man mærker strax, at De ikke altid har levet i denne Ørken."

Paa dette indirecte Spørgsmaal, der kunde gjælde for en Compliment, svarede Donatien kun ved at bukke.

„De har smukke Malerier der," vedblev Fru la Rebelliere med et Blik paa de omtalte Portraiter; „min Gud, disse Ansigter synes at leve og at ville stige ud af Rammerne for at tale med os. Er det Portraiter? Hvilke smukke Ansigter?"

„Ja, naadige Frue," svarede Donatien bevæget, „ja, det var ædle Hjerter."

„De har altsaa kjendt dem? Vare de Creoler?"

„For fyrgetyve Aar siden bleve begge fødte paa denne Ejendom. Det var allerede gaaet tilbage for deres Familie, men man erindrede dog endnu dengang Navnene Enambuc du Parquet, der var rigere end mangen Fyrste, og ejede Guadeloupe, Martinique og Øen Granada. Denne umaadelige Formue blev adsplittet ved dens Død, der havde erhvervet den ved sin Virksomhed og sin Kaarde. Disse tvende Mænd der, hans Børnebørn, arvede intet andet end denne Plantage; for tyve Aar siden tog de til Frankrig. Den ene af dem døde snart, den anden fik Embeder, der indbragte ham megen Ære, men kun faa Penge. Hans Helbred var snart ødelagt og da han blev ældre, raadte Lægerne ham til at nyde sit Hjems Luft og han vendte derfor tilbage hertil, hvor han døde for nogle Maaneder siden. . ."

„Og af ham blev De opdraget? De fulgte ham til Frankrig?" spurgte Damen deeltagende.

„Ja, naadige Frue."

„O, De kommer fra Frankrig, Herre, fra det skjønne Frankrig?" raabte Cæcilie.

„Jeg tilbragte tyve Aar der, de skjønneste og lykkeligste i mit Liv," svarede han bedrøvet.

Hos Fru la Rebelliere opstod hurtigt nogle sandsynlige Formodninger; hun troede at Donatien var Enambucs og en eller anden Slavindes Søn, og ved denne Mening hverken tabte han eller steg i hendes

Agtelse; selv om han havde været en Konges førstefødte Søn og blot havt en eneste Draabe Negerblod under sin Hud, vilde han dog have staaet under den ringeste Hvide. Cæcilie havde ikke saadanne Tanker; hun følte, da hun traf Nogen, der kom fra Frankrig, fra Paris, den Forvistes Glæde, der ligesom hører et Echo fra sit fjerne Fædreland.

„Frankrig!“ gjentog hun; „De har levet i Frankrig? Har De været i Paris? Kjender De Versailles? Har De hørt tale om Opdragelsesanstalten i Saint Cyr?“

„Ja, Frøken, jeg har en heel Sommer boet i et Huus i Skoven ved Sartour og saae derfra det skjønne Saint Cyr; jeg befandt mig der, da den ædle Stifterinde døde.“

„Fru Marquise Maintenon! Jeg seer denne imposante Skikkelse træde ind til os; den højsalige Konge var ved at dø; vi græd alle, hun var rolig, men i hendes Hengivelse saae man en stor Smerte; hun lod Skolen lukke og vi fulgte hende for i Chor at fremsige Dødsbønnerne. Den næste Dag anlagde vi Sorg; Kongen var død og Marquise Maintenon forlod ikke mere Saint Cyr. Ved min Afrejse vilde hun see mig. Hun kyssede mig og da jeg fortalte hende, at jeg vilde rejse til Amerika, lod hun sin Haand glide over Panden og sagde; „Ogsaa mig førte man for lang Tid siden til Amerika, til en næsten øde Ø, hvor jeg nær var bleven fortæret af

Slanger." Disse Ord bragte mine Haar til at reise sig som Bjerge. O, jeg var meget bange, da jeg gik i Land her, og dersom jeg ikke havde fundet et Huus, i hvilket man modtog mig venligt, og i Særdeleshed en saa kjær Veninde. . ."

(Fortsættes.)

J. K. Kalvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemstindstyvende Aargang.

№ 6.

Lørdagen den 11te Februar 1882.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Calbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Var Du rejst Din Vej igjen, ikke sandt, Du lille slemme Bretagnerinde?“ afbrød Fru la Rebelliere hende, idet hun smilende klappede hendes Kinder. „Barnet tænker kun paa Frankrig og taler kun om Frankrig, som om dette var det lykkeligste Land i Verden.“

„Hvem der engang har levet der, vil aldrig

glemme det," svarede Donatien med et Suk. „Her glider Livet let og roligt hen i den materielle Tilfredsstillelse af alle legemlige Nydelser, man falder i Søvn ved denne træge Lykke, men der lever man med alle sine Evner."

Fru la Rebelliere forstod ikke dette Svar; hun analyserede ikke sine Følelser saa nøje; hun havde ogsaa noget materielt ved sig.

„Jeg veed det ikke," sagde hun, „men hvorledes kan man være lykkelig i et Land, hvor der er koldt og hver der i det halve af Aaret hverken gives Blomster eller Frugter eller Blade paa Træerne? Jeg gyser, naar Cæcilie fortæller mig om sine Spadseretoure under denne graa Himmel, paa den snebedækkede Jord. Jeg troer jeg vilde dø, dersom man bragte mig til dette barske Klima."

Ved disse Ord sank hun magelig tilbage i sin Stol og Cæcilie fortsatte alene Samtalen med Donatien. De talte saa længe og saa meget om Vidunderne i Paris og Versailles, at Fru la Rebelliere troede at høre et Feeventyr. Forøvrigt følte hun sig i høj Grad fængslet af Mulatten's smukke Sprog; hendes Mand var et egoistisk Menneske, der aldrig talte med hende om skjønne Ideer; hun troede saaledes, at hun første Gang hørte en aandrig Mand tale og hun havde virkelig Ret.

De vilde sandsynlig have vedblevet at tale lige til den næste Morgen, dersom ikke Hanen havde galet ved Midnat. Nu rejste Donatien sig hurtigt op.

„Jeg har jo sagt," bemærkede han, „at jeg vilde misbruge den mig givne Tilladelse. Jeg forlader Dem. Deres Hængekøjer skulle blive ophængte her, da dette er det bequemmeste Locale i Huset. Har De ellers nogle Befalinger at give mig?"

„Nej, jeg takker Dem; send os blot vore Negerinder," svarede Fru la Rebelliere med et venligt Smil. „Ogsaa for os er denne Aften gaaet hurtigt. God Nat."

Et Qvarteerstid efter lod hun sig klæde af; hun var meget adspredt.

„Min Gud," sagde Cæcilie til hende, „jeg har alligevel kaldt ham „Herre," men jeg kunde ikke andet. Han er en saa elskværdig, vakker Mand, der slet ikke ligner vore Creoler."

„Ja, det er forunderligt," bemærkede Fru la Rebelliere.

III.

Fru la Rebelliere fandt ikke sit Huus ved de varme Kilder i en saa daarlig Tilstand, som hendes Mand havde skildret det; med ringe Arbejde blev det forvandlet til en allerkjæreste Bolig. Det laa i Midten af en lille Esplanade, der blev begrændset af en Kloft, fra hvis Bund en Bæk rislede, og som var beplantet med store Træer. Bag dette tætte Grønne

ſtrakte ſig en Dal, hvor Vandet fra den varme Kilde rislede mellem Klippeſtykker. Mod Veſt var Huſet beherſket af et ſtejlt Bjerg, ligeſom om en Fees Tryllestav havde ſpaltet dets Masſer. I denne uhyre Vægs Ridſer voxede nogle Lianer; paa dens Spidſe, hvor en friſk Plantevæxt ligeſom dannede en grøn Frynds, opdagede man Taget af et Huus; det var Donatiens, der ſaaledes var Fru la Rebellieres nærmeſte Nabo; men en Afgrund ſkildte dem ad, og man kunde kun ad en lang Omvej komme fra den ene Ejendom til den anden.

Efterat Fru la Rebelliere havde tilbragt en Uge i denne Eenſomhed, ſagde hun, at hun vilde rejſe tilbage den næſte Dag, og da denne kom, vilde hun dog blive. Iſtedetfor hendes naturlige Ladhed var der indtraadt en uſædvanlig Livlighed. Hun gjorde hver Dag lange Spadſeretoure med Cæcilie i denne vildt romantiſke Egn. Mulatten var aldrig kommen ned til Damernes Bolig, men de mødte ham ofte og ledſagede af ham fordriſtede de ſig til at trænge dybere ind i Klippernes vilde Kloſter.

Engang havde de alene vovet ſig ud paa en ſaadan Vandring, vare gaaede om det ſtore Plateau, paa hvis Spidſe Donatiens Huus ſtod, og vare komne til Foden af Fontenay. Ord ere ikke iſtand til at beſkrive denne Egns maleriſke, ſmilende Skjønhed, og ingen menneſkelig Fod ſyntes at være trængt derhen. En Bæks udtørrede Leje dannede en naturlig Vej

mellem store herlige Træer; Palmer gyngede deres Toppe over de med hvide og røde Blomster bedækkede Blade. De tvende Damer gik langsomt Arm i Arm og vendte sig undertiden om, for at lade deres Pande bestryge af det Vindpust, der, opfyldt af Vellugt, bevægede sig mellem Træerne. Pludselig blev Cæcilie staaende og sagde forskrækket:

„Dernede er Nogen."

Der sad virkelig en Mand ved Randen af Kløften og saae paa dem, uden at have Lyst til at forlade sin Plads. Han havde næppe nogle Lærredspjalter paa og hans med Rucu og Palmeolie indgnedne kraftige Arme og brede Skuldre skinnede som rødligt Metal i den nedgaaende Sols Straaler. Hans Ansigtstræk vare paafaldende ved deres Ubevægelighed; hans Ansigt syntes at være af Steen, saa lidet Liv viste der sig i hans Blik. Fru la Rebelliere betragtede ham overrasket og sagde halvhøjt:

„Det er Paleme, den Epave, der flygtede; hvad vil han her?"

Hun betænkte sig et Øjeblik, derpaa syntes hun at være kommen til det Resultat, at det ikke var Umagen værd at vende om, og gik derfor uden Frygt hen imod den bortløbne Slave, men lod, da hun var kommen ham paa to Skridt nær, som om hun ikke kjendte ham. Paleme hævede blot Hovedet, men trak sig lidt tilbage for at lade de tvende unge Damer komme forbi. Paa dette Sted var Bækkens Leje

afbrudt af et uhyre Klippeſtykke; mørk, tæt Skov indeſluttede en lille, med Bananer beplantet Plads, i hvis Midte der ſtod en Hytte. Fru la Rebelliere indſaae ſtrax, at de vare paa Palemes Ejendom.

„Det ſtakkels Menneſke," ſagde Cæcilie; „hvilken uſſel Paaklædning, hvilken ſkrækkelig Eenſomhed. Han maa leve lige ſaa frugalt ſom den hellige Antonius, der kun ſpiſte Rødder. O, den Frihedskjærlighed! Kjære Veninde, vi ville ikke ſige til Hr. la Rebelliere, at vi have fundet hans Slave her."

„Nej, jeg ſkal ikke ſige noget," ſvarede Damen hurtigt; „lad os gaa forbi."

Paleme ſtod midt paa Vejen.

„Frue," ſagde han i ſin ſimple creolſke Dialect, „vil De ikke hvile Dem lidt her? Gaa dog ikke ſaa ſtolt forbi, tag Plads i min Hytte."

Diſſe ganſke ſimple Ord vare ſaa driſtige i en Slaves Mund, at Fru la Rebelliere blev bleg af Skræk og Rædſel.

„Det vil ſnart blive Aften, vi have ikke Tid til at opholde os her," ſvarede hun dog roligt; „den gode Gud beſkytte Dig i Nat og alle Dine Levedage. Naar Du kommer ned til vort Huus, ſaa ſee derind og man vil give Dig Tobak og Brændevin."

„I Huſet ved de varme Kilder, i Hr. la Rebellieres Huus. De vil altſaa ikke kjende mig, Herſkerinde?" ſagde han med et viſt Grin. „O, jeg kjender Dem meget godt. De er min milde Herres Huſtru!

jeg var Deres Slave; seer De, jeg bærer endnu Sporene deraf paa mig."

Ved disse Ord fremviste han sine med Ar bedækkede Skuldre.

„Naa, naar jeg er Din Herskerinde, saa adlyd mig og spær ikke Vejen for os," afbrød Fru la Rebelliere ham, idet hun med et stolt Blik gik henimod ham.

Han traadte et Skridt tilbage, men blev strax igjen staaende og svarede koldt:

„Nej, De skal blive her hos mig. Frygter De? For hvad? Jeg har ingen Vaaben og, berolige Dem, jeg dræber ingen Qvinde. Tag derfor Plads, siger jeg."

Fru la Rebelliere skjælvede.

„Men hvad vil han os?" spurgte Cæcilie, der kun ufuldkomment forstod denne Samtale i Creoldialecten.

„Det veed jeg ikke," svarede Fru la Rebelliere paa Fransk, „men jeg vilde ønske vi vare langt borte."

Paleme forstod hende fuldkomment og smilede med inderlig Tilfredshed.

„I Morgen," sagde han, „vil De kunne fortælle min gode Herre, at Paleme har beholdt Dem i sin Hytte denne Nat; o, det er en skjøn Hevn, ikke sandt? Han vil see, at jeg ikke har glemt de fire Pæle, mellem hvilke han saa ofte lod mig lægge, med Ansigtet mod Jorden."

Damen lod som om hun smilede og ikke ganske forstod Betydningen af disse Ord, medens Cæcilies nysgjerrige og bekymrede Blik søgte at læse i Palemes uforanderlige Ansigt.

(Fortsættes.)

J. K. Kalvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Vognmand N. Petersen.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 7.

Lørdagen den 18de Februar 1882.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Calbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Vil De spise, Herskerinde?" vedblev han, idet han fremtog nogle under Asken stegte Bananer.

Hun smilede med en foragtelig Gebærde og Cæcilie bemærkede beroliget:

„Denne Mand seer ikke ud til at ville gjøre os noget, ondt men han vil maaske holde os tilbage, fordi han frygter for at vi kunne røbe hans Opholdssted

for Hr. la Rebelliere. Kunne vi ikke overbevise ham om, at vi ville lade ham være i Ro?"

Fru la Rebelliere svarede ikke, men saae sig i høj Grad vred og forskrækket om; Paleme spiste roligt sine Bananer.

Et Øjeblik talte Ingen; Fru la Rebelliere havde sat sig ned med bøjet Hoved og søgte at bekæmpe sin Angest. Cæcilie ventede, uden at forstaa det Hele. Pludselig foer begge Damerne sammen ved Knaldet af et Gevær og raabte paa samme Tid:

„Det er Donatien."

Han kom virkelig ogsaa hen ad Vejen; en smuk Jagthund, som han havde bragt med fra Frankrig, ilede i Forvejen og kom springende hen imod Fru la Rebelliere.

Paleme var gaaet Mulatten imøde, men blev pludselig staaende, da han hørte denne sige:

„Madame, Mademoiselle, De er gaaet vild. . . Solen er ved at gaa ned; De er meget langt fra Deres Bolig; jeg skal følge Dem tilbage."

Nu gik de ham imøde. Paleme havde sat sig ved sin Hytte og lod dem gaa, uden at sige et Ord; Cæcilie raabte til ham:

„Adieu; vær kun rolig, Fru la Rebelliere vil ikke sige, at vi have seet Dig."

Den unge Frue havde grebet Donatiens Arm.

„Donatien," sagde hun hurtigt, men sagde til

ham, „dette Barn har endnu ikke anet vor Fare, men vi have Dem at takke for mere end Livet. . .“

Han skjælvede.

„O Himmel!“ sagde han; „kun Tilfældet har ført mig herhen. Jeg havde en Anelse om, at De var udsat for en eller anden Fare og jeg søgte efter Dem. . . De har altsaa tilsøjet denne Mand noget ondt?“

Damen fortalte ganske kort, at Paleme havde været hendes Slave og hvorfor han var flygtet.

„Det er sandt,“ tilføjede hun med et dybt Suk, „min Mand er en grusom Herre. Denne Ulykkelige maa hade os.“

Nu indhentede Cæcilie dem og alle Tre gik langsomt tilbage til deres Bolig. Endnu samme Aften kom Paleme til Mulatten, der vendte alene tilbage. De kjendte hinanden; den Enes medlidende Godhed og den Andens Armod havde bragt dem i Forbindelse med hinanden.

„Her,“ sagde Donatien, efterat han havde besvaret Mandens Hilsen, „der var nær skeet en stor Ulykke denne Aften; dersom Din Haand blot havde berørt en af disse Damer, som jeg traf udenfor Din Hytte, havde jeg jaget Dig en Kugle gjennem Hovedet.“

Paleme trak paa Skuldrene og svarede:

„Nok, nok; De har gjort mig meget godt, De har understøttet mig, da jeg var syg, jeg har ikke

glemt det. Da De har taget disse Damer i Deres Beskyttelse, kan de gaa fuldkommen sikkert hvor det skal være; jeg skal vende mig bort, naar jeg igjen møder dem. For Deres Skyld opgiver jeg min Hevn."

„Jeg veed, at man kan stole paa Dig og jeg gjør Regning paa Dit Løfte. Lev vel, vend tilbage til Din Hytte og tag Dig iagt, naar Du kommer ned paa den anden Side af Bjergene; i Gaar ere nogle Buskmegre faldne i Hænderne paa nogle Soldater."

„Jeg veed det, jeg var tilstede da det skete."

„Du vil ogsaa engang blive fanget. Paleme, Du gjorde bedre i at dyrke et lille Stykke Land, som gav Dig Dit Livsophold. Dersom Du behøver Agerdyrkningsredskaber og Udsæd, saa kom til mig. Lev vel og husk paa Dit Løfte."

Paleme holdt ham tilbage.

„Før jeg forlader Dem, maa jeg fortælle Dem en Historie. Der nede i Skoven var en smuk Fugl, som hele Dagen fløj omkring mellem Tamarinterne, hvor den havde sin Rede. En Dag fandt den mellem sine Æg to ganske hvide, og den udrugede disse som sine egne. Men af de hvide Æg fremkom to Slanger, der opslugede ham."

„Lev vel, Paleme," sagde Donatien, idet han gik sin Vej.

Fra den Dag af var Donatien Fru la Rebellieres

og Cæcilies ſtadige Ledſager paa alle deres Spadſereture. I Almindelighed mødte de hinanden paa den anden Side af Esplanaden, og efter deres lange Vandringer fulgte han dem ofte ſeent om Aftenen til deres Dør, over hvis Tærſkel han aldrig kom. Dette nye Liv ſyntes at have udøvet en mægtig Virkning paa den unge Frue; hun henfaldt ſnart i en grublende Smægten, ſnart i en raſk Livlighed, ſnart i Sorg, ſnart i Glæde, men aldeles forſkjellig fra hendes tidligere Lunefuldhed. Cæcilie faldt ofte i dybe Tanker, men hendes muntre, klare Blik vidnede ikke om nogen ſmertelig Følelſe. De tvende unge Damers Liv var dengang ſkjønt og fuldt af Ynde; de elſkede første Gang. Denne deres Hjerters eneſte Hemmelighed blev rigtignok dengang ſkjult, thi de forraadte intet for hinanden og hengave ſig uden Forſigtighed og uden Samvittighedsangeſt til denne ſalige Følelſe.

Fru la Rebelliere indſaae endelig, hvad der hidtil havde manglet hende i Livet og erkjendte tidligere end Cæcilie, at det, hun følte, var Kjærlighed, heftig, uimodſtaaelig Kjærlighed. Men en Følelſe af Stolthed afholdt hende fra at røbe denne Lidenſkab; den unge Frue elſkede kun for at elſke, og overtalte ſig til at tro, at det, der foregik mellem hende og et fjernt Billede om Dagen og om Natten, naar hun ſukkede og græd og ſagte nævnte Donatien, ikke var nogen Forbrydelſe.

Cæcilie, der mindre klart gjennemſkuede ſig ſelv,

hengav sig i sit Hjertes Uskyldighed til den herligste Følelse, som nogensinde var bleven hende tildeel; det var paa en og samme Tid Kjærlighed, Beundring og inderlig Medlidenhed, thi hun havde endnu tydeligere end Fru la Rebelliere indseet, at Donatien ikke var lykkelig. Forøvrigt forstyrrede de Kastefordomme, der i den stolte Creolindes Sjæl undertiden fremkaldte en stille Undseelse, en Slags Nødsel, aldeles ikke den unge i Frankrig opdragede Pige; hun hverken kjendte eller brød sig om den subtile Forskjel, der gjorde et næsten ganske hvidt Menneske til en Neger; hun saae kun de virkelig forskjellige Farver, men ikke de mangfoldige Nuancer.

Mellem de tre Personer bestod der ligesom en stiltiende Overeenskomst om at møde hinanden hver Dag. Hvilke behagelige, hurtigt forsvindende Timer tilbragte de ikke i denne vildtromantiske Egn, hvor ethvert Skridt fremviste noget nyt, snart en herligt Lilie ved Bredden af en Bæk, snart en sjelden Fuglerede, snart en ubekjendt Frugt. Ofte bleve de staaende under de blomstrende Citrontræer, om hvilke straalende Colibris summede, og Donatien fortalte en Historie, som han havde læst i sine Bøger, eller skildrede sine Rejser paa den anden Side af Havet. Da var han lykkelig, og hans Blik hvilede gjerne paa de tvende opmærksomme, henrykte Qvindeansigter. Men om end hans Hjerte allerede bankede for en af disse Qvinder, om han end følte Kjærlighedsatmosphærens uimod-

staaelige Indflydelse, forstod han dog at skjule sit Hjertes heftige Bevægelser og Følelsen af en bitter, stærk, misundelses- og beklagelsesværdig Lykke. I sine lange Fortællinger, naar han talte om sin første Ungdom, om sine Rejser og sit Ophold i Frankrig, berørte han dog aldrig sin Fødsel og sin Barndom; han havde kun engang sagt, at han var født paa Martinique.

Selv efterat en Maaned var hengaaet, talte Fru la Rebelliere ikke mere om at rejse tilbage, og hendes Mand synes i Særdelesheb at begunstige hendes Opholb paa dette eensomme Sted. Først havde han skrevet til hende fra Fort Royal, at han vilde blive i tre Uger hos sin Fatter, Gouverneuren, og derpaa meldt fra la Rebelliere, at nogle Marineofficerer for Øjeblikket vare hans Gjæster, men at Damerne ikke behøvede at skynde sig for at komme og gjøre Honneurs. I ethvert andet Tilfælde vilde den unge Frue ikke saa villigt have adlydt sin Mand, men denne Gang svarede hun ganske spagt, at hun befandt sig meget vel i Badet og at hun ikke ønskede andet, end at blive der. Fra dette Øjeblik synes hun ganske at have glemt Hjemrejsen; hun udkastede Planer og indrettede sig saaledes, som om hun vilde blive der for bestandig, og hverken Cæcilie eller Donatien synes at lægge Mærke til, at deres lykkelige Samliv maaske snart var forbi.

En Aften kom Hr la Rebelliere, efterat hans

Kone og Cæcilie lige vare komne hjem; begge bleve blege, da de saae ham. Han var imidlertid venligere og muntrere end de havde ventet.

„Min kjære Kone," sagde han, „hvor meget maa jeg ikke takke Dig, fordi Du blev her, medens de unge Spilopmagere vare i la Rebelliere. Der hørte ogsaa en saa væsentlig Grund til for i saa lang Tid at nægte mig Glæden af Din Nærværelse, min elskede Eleonore; men endelig er jeg her. Hvorledes har Du tilbragt Din Tid i denne Eensomhed?"

(Fortsættes.)

J. B. Baloorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

fhv Vognfabrikant Pr. Lieutenant James Fife Rd. af Dbg.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 8.

Lørdagen den 25de Februar 1882.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Calbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Den 1ste April d. A. bliver en Plads som Reservebud i Selskabet ledig.

Ifølge Lovenes § 78—80 er der ikke med Pladsen forbunden nogen fast Løn, derimod faaer Vedkommende et Honorar, naar han forretter Tjeneste. Den, der erholder Pladsen, maa stille 400 Kr. i Kaution for hvad der betroes ham.

Ansøgninger om denne Plads indleveres paa

Selskabets Bogholderkontor — Vestergade 23 St. — inden d. 15de Marts d. A.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.
Kjøbenhavn den 21 Februar 1882
A. E. Reimann. O. F. Olsen. C. N. Lautrup.

Kierrumgaard.

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Meget rolig og tilfreds," svarede Fru la Rebelliere med svag Stemme.

„Vi kunne jo komme her igjen næste Aar, dersom Du ønsker det; men hvem veed om min smukke Myndling da kan ledsage Dig. Hun bliver snart myndig og jeg mister mine Formynderrettigheder. Om Forladelse, kjære Cæcilie, at jeg endnu ikke har spurgt om hvorledes Du har det; men jeg var aldeles optagen af den Glæde at gjenfinde min elskede Hustru saa smuk, saa god og blid; jeg ventede virkelig en anden Modtagelse."

„Du seer altsaa, at Du undertiden kan tage fejl," bemærkede Fruen, der tvang sig til at smile.

„Men jeg vil heller ikke misbruge saa megen Tjenstvilligheд; I skulle ikke længere være forvisте hertil; i Morgen rejse vi tilbage."

„Du venter altsaa ikke flere Besøg i la Rebelliere?"

„Gud være lovet, nej, det er overstaaet."

„Desto værre. Jeg havde hellere anmodet Dig om at maatte blive her nogen Tid endnu. Den friske Bjergluft bekommer mig meget godt og jeg elsker denne Eensomheд."

„Dersom Du ønsker det, er jeg villig til at begrave mig her med Dig i to til tre Uger. Omegnen er meget smuk og vi kunne gjøre lange Spadseretoure."

„Nej, nej, vi ville hellere rejse," svarede Fru la Rebelliere, der følte sig ramt af ethvert af hendes Mands Ord som af Dolkestød.

Cæcilie var ubevægelig og Taarerne, som hun ikke var istand til at holde tilbage, trængte sig frem under hendes Øjenlaag; men Ingen lagde Mærke dertil. Den Tvang, hun maatte paalægge sig, varede hele Tiden medens de sad tilbords, hvorefter Hr. la Rebelliere gik et Øjeblik ud.

„Kjære Cæcilie," sagde den unge Frue hurtigt, „vi behøve ikke at fortælle min Mand, at vi have tilbragt en Nat i Donatiens Huus og efter den Tid

ofte seet ham. Det kunde mishage ham; o, dersom Du kjendte Kastefordommene."

„Men naar nu en af Slaverne, vi have havt med os, fortæller ham det?"

„Jeg skal befale dem at tie, og de ville adlyde. O, Cæcilie, den Lykke, som jeg har fundet her, er nu forbi og jeg vender tilbage til mit Aag; o, dersom Du vidste, hvilken Straf det er at leve med la Rebelliere."

Ved disse Ord rullede Taarerne ned over hendes Kinder og Cæcilie kastede sig hulkende om hendes Hals. De havde begge et Paaskud for dette Udbrud af Sorg og de skuffede hinanden. Forøvrigt fandtes der ogsaa en saa stor Forskjel mellem den Maade, paa hvilken begge elskede, til at de med Lethed kunde have opdaget den hos hinanden.

Da Rebelliere kom tilbage, saae han øjeblikkelig, at hans Kone havde grædt; han spurgte hende vel ikke om Aarsagen dertil, men tusinde Formodninger bestormede ham. Midt i den ligegyldige Samtale, som de søgte at vedligeholde, spurgte han paa engang, idet han saae Cæcilie ind i Ansigtet:

„Har Ingen besøgt Eder her i disse sex Uger?"

„Ingen," svarede hun med godt fremhyklet Aabenhjertighed. Tillykke var Spørgsmaalet stillet saaledes, at Svaret virkelig var sandt.

Tidlig den næste Dag gik la Rebelliere hen til sin Kone, der spadserede i Nærheden af Huset. De

gik længe frem og tilbage uden at tale et Ord. Synet af det røde Tag paa Spidsen af Klippen havde fremkaldt en heel Hær af Frygt og Formodninger hos la Rebelliere; han troede at have fundet Aarsagen til den uhørte Forandring, der var foregaaet med hans Kone. I en heel Time beskjæftigede han sig med saadanne Tanker, men uden at lade sin Harme træde frem.

„Hvad er det for et nyt Huus der oppe paa Bjerget? Du har ikke, kjære Eleonora, sagt mig noget om, at vi have en Nabo; hvad hedder han?"

„Det er en Mulat ved Navn Donatien," svarede hun koldt.

Den Frygt, der i saa høj Grad havde gjort la Rebelliere forskrækket, forsvandt øjeblikkelig ved disse Ord; det faldt ham ikke ind, at hans Kone blot havde kunnet see paa en saadan Mand.

„En Mulat," gjentog han med et langt Suk, ligesom et Menneske, der seer sig befriet fra en uhyre Byrde, „en Mulat!" Ellers saae man kun Sorte og Hvide, men nu finder man denne blandede Race overalt."

Cæcilie gik denne Dag ud paa sædvanlig Tid; hendes Negerinder plejede ikke at ledsage hende, da hun hver Aften gik ud at spadsere med Fru la Rebelliere. Ingen lagde Mærke til at hun gik ned i Dalen. I en roligere Stemning vilde hun havde følt en vis Frygt; dyb Stilhed herskede rundt om hende;

Fuglene tang under de ubevægelige Blade og hun hørte ikke engang Larmen af sine Skridt i Flyvesandet. Det var endnu tidligt og hun gik langsomt, uden at møde Donatien. Nu troede hun at hun havde forvildet sig, skjønt hun bag ved sig endnu bestandig saae Fontenay og længere mod Nord Toppene af Carbetbjergene. Men alt omkring hende var eensformigt; overalt grønne Vægge og snevre Kløfter; hun gik videre og kjendte slet ikke den Vej, som hun syntes hun tidligere saa ofte havde vandret. Træt og bekymret satte hun sig endelig paa en fri Plads, hvor hun i det Fjerne stedse saae Donatiens Bolig. Hun tog sin store Straahat af og saae sig om, medens hun lagde den ene Haand paa Hjertet, der begyndte ængsteligt at banke. Egnens smilende og fredelige Udseende beroligede hende igjen. En lille Bæk brusede ved Siden af hende og et friskere Grønt betegnede dens Løb; Græsset voxede højere ved dens Bredder og nogle store Træer hævede sig paa disse grønne Striber mellem de nøgne Klipper. Hun plukkede et lille lyserødt Æble af en Green og satte sig igjen. Saaledes ventede hun længe. Solen var netop ved at gaa ned, da Donatien kom aandeløs ilende. Han udstødte et Angestskrig, da han saae den unge Pige, rev Frugten ud af Hendes Haand og spurgte ængstelig:

„Har De spist deraf?"

„Nej," svarede Pigen,

„Gud være lovet," vedblev han, idet han udmattet satte sig ved Siden af hende; jeg saae Dem langt borte og skjælvede. Hvorfor er De kommen alene herhen for at plukke denne skrækkelige Frugt? Den er en Gift, mod hvilken der intet Lægemiddel findes. Har De aldrig hørt noget om Gifttræet? O, selv dets Skygge er dræbende. Jeg saae Dem i denne Fare; De kunde spise af disse Frugter. . . Jeg behøvede et Qvarteerstid, et Aarhundrede fuldt af Angest og Forfærdelse, før jeg kunde komme til Dem. O kom, kom, bort herfra."

Hun trykkede krampagtigt den Arm, han bød hende og græd, ikke af Frygt, men som Følge af en ubeskrivelig Følelse.

„O, Herre," sagde hun, „i Aften siger jeg Dem Levvel, ogsaa i Eleonores Navn; i Morgen vende vi tilbage til la Rebelliere."

„I Morgen," gjentog han i højeste Grad forfærdet;„ i Morgen og jeg vil ikke mere faa Dem at see."

De bleve staaende tause; Cæcilie læste tydeligt i sit og Donatiens Hjerte og hendes Beslutning var strax fattet. Hun havde en stærk og taalmodig Charakteer, hun tabte ikke Modet ved nogensomhelst Hindring og forstod at sætte sin Villie igjennem uden voldsomme Forholdsregler, men med urokkelig Fasthed.

„De kan ikke leve i denne Eensomhed fjernt fra

al menneskelig Omgang," sagde hun blidt, „De maa forlade den."

„O, Frøken," svarede han bittert, „De veed ikke hvilke Fordomme der for evig skiller mig fra den Klasse, som jeg tilhører ved mine Følelse og min Opdragelse."

„Ja her, men i Frankrig? I Frankrig maa De leve."

Han rystede paa Hovedet og svarede:

„Jeg har intet andet Haab, intet andet Ønske, men jeg føler, at jeg heller ikke der vilde være lykkeligere."

(Fortsattes.)

J. K. Kalvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nye Medlemmer:

Skomagermester P. Nielsen.

Jfr. B. M. Petersen. Datter af Landmand Petersen.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemstindstyvende Aargang.

№ 9.

Lørdagen den 4de Marts 1882.

Udgivet af Understøttelses Selskabet.

Calbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Den 1ste April d. A. bliver en Plads som Reservebud i Selskabet ledig.

Ifølge Lovenes § 78—80 er der ikke med Pladsen forbunden nogen fast Løn, derimod faaer Vedkommende et Honorar, naar han forretter Tjeneste. Den, der erholder Pladsen, maa stille 400 Kr. i Kaution for hvad der betroes ham.

Ansøgninger om denne Plads indleveres paa

Selskabets Bogholderkontor — Vestergade 23 St. — inden d. 15de Marts d. A.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kjøbenhavn den 21 Februar 1882

A. E. Reimann. O. F. Olsen. C. N. Lautrup.

Kierrumgaard.

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Men hvorfor dog saaledes tvivle om Fremtiden og enhver Lykke? Jeg har imidlertid mere Mod og god Villie end De; jeg er kommen her for min Formues Skyld. Min Formynder, Hr. la Rebelliere, kaldte mig herhen og jeg maatte adlyde, men Tiden til at jeg bliver myndig nærmer sig; jeg har bestemt mig til at tage bort, og vil ogsaa gjøre det. I Frankrig ville vi tale om vort Bekjendtskab i denne Eensomhed. Vil De besøge mig i Paris? Lover De mig det i Skilsmissens Øjeblik?"

Dette blev sagt med et saadant Udtryk af alvorligt

Extract

af

4de Kvartals-Regnskab 1881.

for

det forenede Understøttelsesselskab.

Indtægt.

			Kr.
1.	Kassebeholdning fra forrige Kvartal		3,204
2.	Halvaarligt Kontingent:		
	Restance fra forrige Kvartal	278 Kr. 66 Øre.	
	anviist for dette Kv. 6,059 Kr. 13 Ø		
	Hs. Maj. Kongens Bidrag 40 — „ —		
		6,099 — 13 —	
		6,377 Kr. 79 Øre.	
	deraf er indkommet 5,771 Kr. 97 Ø		5,771
	afskr. som uerholdelig 165 — „ —		
		5,936 Kr. 97 Øre.	
	Restance ultm. dette Kvartal . . .	440 Kr. 82 Øre.	
3.	Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens" 93de Aargang Nr. 40—53 inkl.		1,552
4.	Renter for ½ Aar:		
	af Activer:		
	Kr. 201,000 paa Indskrivningsbeviis	4,020 Kr. „ Ø	
	— 800 Kbhvns. Communelaan	16 Kr. „ Ø	
	— 161,000 4½% Creditforeningsobl.	3,622 Kr. 50 Ø	
		7,658 Kr. 50 Ø.	
	af Legater.		
	Eibeschütz's Legat tilUdl.	1,000 Kr. „ Ø	
	do. do. til Underst.	100 — „ —	
	Heymanns do Kr. 400,	8 — 6 —	
	Goldschmidts do. 100,	1 — 96 —	
		1,110 Kr. 02 Ø.	
	af Sparekassen for Kbhvn. og Omegn	12 — 30 —	8,780
5.	Afdrag paa Laan:		
	Restance fra forrige Kvartal	726 Kr. „ Øre.	
	anviist for dette Kvartal.	3,660 — „ —	
		4,386 Kr. „ Øre.	
	deraf er indkommet	3,728 — „ —	3,728
	Restance ultm. dette Kvartal	658 Kr. „ Øre.	
			23,037

Kjøbenhavn, den 31te December 1881.

Overeensstemmende med

C. N. Lautrup. A. C

Udgift.

		Kr.	Ø.
Pensioner:			
anviste for dette Kvartal	2,393 Kr. 50 Øre.		
udbetalte i Kvartalet 2,381 Kr. „ Ø.		2,381	„
contramanderet . . 12 — 50 —			
	2,393 — 50 —		
uaffordrede ultm. dette Kvartal . .	„ Kr. „ Øre.		
Lønninger		1,545	„
Andre Administrationsomkostninger		173	85
Ugebladets Trykning		406	„
Rentefri Udlaan:			
uaffordrede fra forrige Kvartal . .	200 Kr. „ Øre.		
anviste for dette Kvartal	„ — „ —		
	200 Kr. „ Øre.		
udbetalte i Kvartalet	200 — „ —	200	„
uaffordrede ultm. dette Kvartal .	„ — „ —		
ldo, Kassebeholdning ultm. 4de Kvartal 1881		18,331	61
		23,037	46

C. Borgen,
Kasserer.

ntrollen.

mann. **O. F. Olsen**

Kierrumgaard
Bogholder

Venskab, at Donatien, uden at see noget Haab og idet han greb den Haand, som den unge Pige rækkede ham, raabte:

„Ja, i Paris, maaske om et Aar; det er det Haab, som vil opholde mit Liv.“

Nogle Øjeblik efter skiltes de ad; han bedrøvet, men dog trøstet, hun fuld af Mod og Haab.

Hr. la Rebelliere var hele Dagen bleven hos sin Kone. Henimod Aften gjorde han en Spadseretour med hende til Donatiens Bolig, men blev undervejs staaende hos en gammel Neger, der paa Grændsen af begge Ejendommene fældede Træer, og talte længe med ham.

Ved Aftensbordet bemærkede la Rebelliere blandt mange andre ubetydelige Ting og uden at lægge videre Vægt derpaa:

„Jeg kjender denne Cuambucs Bolig; den blev tidligere godt vedligeholdt, men nu maatte man have omtrent hundrede Negere der, dersom den skulde indbringe noget. Den er kommen i denne Mulats Besiddelse, men han har sikkert ingen lovlig Ret dertil. Jeg veed hvem han er. Regjeringen holder ikke tilstrækkeligt Øje med disse Mennesker.“

„Men, min Gud,“ svarede Cæcilie, „naar de ikke gjøre noget, der er urigtigt, kan man vel lade dem være i Ro.“

Fru la Rebelliere sagde intet; hendes Mand forlod hende ligesaa lidt som hendes Skygge og hans

Nærværelse bragte hende næsten til Fortvivlelse; men hun kjendte ham og forstod ogsaa at forstille sig. Cæcilie var rolig og alvorlig.

„Naar rejse vi?“ spurgte hun sin Formynder.

„I Morgen Aften; det er Maaneskin og vi ville derfor rejse om Natten.“

Aftenen gled langsomt hen og man skiltes koldt ad.

(Fortsættes.)

J. K. Kalvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Smørhandler N. Petersen.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 10.

Lørdagen den 11te Marts 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri St. Helliggeiststræde 5 Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen d. 23. Marts d. A. Efterm. Kl. 6 afholdes den aarlige Repræsentantforsamling paa Østergade Nr. 54, i hvilken der bliver

1, at tage Bestemmelse om de i f. A indkomne Ansøninger om Laan og anden Understøttelse,

2, at foretage Valg af nye Repræsentanter m. m.

Til denne Forsamling indbydes herved d'Hr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kbhvn. d. 7. Marts 1882.

A. E. Reimann. O. F. Olsen. C. N. Lautrup.

Kierrumgaard.

Den 1ste April d. A. bliver en Plads som Reservebud i Selskabet ledig.

Ifølge Lovenes § 78—80 er der ikke med Pladsen forbunden nogen fast Løn, derimod faaer Vedkommende et Honorar, naar han forretter Tjeneste. Den, der erholder Pladsen, maa stille 400 Kr. i Kaution for hvad der betroes ham.

Ansøgninger om denne Plads indleveres paa Selskabets Bogholderkontor — Vestergade 23 St. — inden d. 15de Marts d. A.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kjøbenhavn den 21 Februar 1882

A. E. Reimann. O. F. Olsen. C. N. Lautrup.

Kierrumgaard.

Regnſkabet

for

Aaret 1881.

Over

over det forenede Understøttelses-

Debet

		Kr	Øre	Kr	Øre
1.	Pensioner			9,620	„
2.	Gratificationer til 463 Medlemmer			14,140	„
3.	Ugebladets Trykning			1,653	„
4.	Administrationsudgivter:				
	a Lønninger	6,573	84		
	b andre Udgivter	774	22	7,348	06
5.	Diverse Udgivter:				
	a 300 nye Lovbøger	100	„		
	b Kjøb af 161000 Kr. 4½% Oblig.	163,696	03	163,796	03
6.	Eibeschütz Laanefond: Udgivt			1,186	01
7.	Overskud:				
	a det alm. Fond	2,833	62		
	b Laanefondet	813	99	3,647	61
	Balance			201,390	71

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, den 31te December 1881.

ſigt

Selſkabs ſamlede Indt. og Udg. i 1881.

Credit

	Kr	Øre	Kr	Øre
1. Renter			16,711	67
2. Kontingenter:				
a halvaarlige .... 11,913 R. 51 ß				
Hs. Maj. Kongens Bidrag 160— „ -				
	12,073	51		
b ugentlige	5,775	97	17,849	48
3. Diverſe Indtægter:				
for Lovbøger	88	29		
Legatrenter	220	04		
1% Afgivt af Laanefondet	404	01		
Salg af 9100 £ danſk-eng. 4% Oblig.	164,117	22	164,829	56
4. Eibeſchütz Laanefond: Indtægt			2,000	„
Balance			201,390	71

Selſkabs Bogholder-Kontor.

Kierrumgaard.
Bogholder.

Det almindelige Fonds

Debet

		Kr	Øre
1.	Pensioner	9,620	„
2.	Gratificationer	14,140	„
3.	Ugebladet	1,653	„
4.	Administrations Udgivter	7,348	06
5.	Diverse Udgifter	163,796	03
6	Overskud	2,833	62
	Balance	199,390	71

Det Eibeschütz^ske Laanefonds

			Kr	Øre
1.	Afskrevne uerholdelige Laansrestancer	782K. „ Ø		
2.	1% Afgivt til det alm. Fond	404—01 -	1,186	01
3.	Overskud		813	99
	Balance		2,000	00

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, d. 31. December 1881.

Indtægter og Udgifter i 1881.

Credit

		Kr	Øre
1.	Renter	16,711	67
2.	Kontingenter	17,849	48
3.	Diverse Indtægter	164,829	56
	Balance	199,390	71

Indt. og Udg. i 1881.

	Kr	Øre
Tilskud fra de Eibeschützske Legater	2,000	„
Balance	2,000	„

Selskabs Bogholder-Kontor.

Kierrumgaard.
Bogholder.

Balanceret

over det forenede Understøttelses-Selskabs

Debet

	Kr	Øre	Kr	Øre
Saldo d. 31. Decbr. 1881.				
a rentebærende Obligationer:				
Indskrivningsbeviis ..... 201,000 K.				
Kbhvns. Kommune Obl. ..... 800 „				
Vest & sønderjydske Creditf. Obl. 81,000 „				
ny jydske Kbstd. Kreditf. Obl. .. 80,000 „	362,800	„		
b rentefri Udlaan	29,568	„		
c uvisse Fordringer til Beløb 782 Kr. anslat til	„	„		
d Kassebeholdning:				
Restancer:				
for Laan .... 658 K. „ Ø				
for Kontingent 440— 82 -				
1,098 K. 82 Ø				
Kontant ..... 18,331—61 -	19,430	43		
			411,798	43
Balance			411,798	43

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, d. 31. December 1881.

Status

samlede Formue, den 31te December 1881.

		Kr	Øre	Kr	Øre
				Credit	
1. Saldo fra 1880:					
a rentebærende Obligationer:					
Indskrivningsbevis	200,000K. „ Ø				
Kbhvns. Kommune Obl.	800 — „ -				
9100 £ dansk-engelsk Obl.	154,700 „ -	355,500	„		
b rentefri Udlaan		29,712	„		
c Kassebeholdning:					
Restancer:					
for Laan	1514K. „ Ø				
for Kontingent	542 — 32 -				
	2,056K.32Ø				
Kontant	13,582K.50Ø	15,638	82	400,850	82
2. Overskud i 1881:					
a paa Fondsbeholdningen:					
Guldsmed Mallings Legat	1,000K. „ Ø				
indkjøbte Obl.	161,000K.				
÷ folgte do.	154,700 -				
	6,300K. „ Ø	7,300	„		
b paa Kassebeholdning:					
det almindelige Fond.....	2,833K 62Ø				
Laanefondet.....	813 - 99 -	3,647	61		
				10,947	61
	Balance.....			411,798	43

Selskabs Bogholder-Kontor.

Kierrumgaard.
Bogholder.

Over

over det almindelige Fonds Status

Debet.

	Kr.	Øre	Kr.	Øre
Saldo d. 31. December 1881:				
a rentebærende Obligationer	362,800	„		
b Kassebeholdning:				
Restancer for Kontingent 440 K. 82 Ø				
Kontant . . . . . 8,560—98 -				
	9,001	80		
			371,801	80
Balance			371,801	80

Det Eibeschütz'ke Laanefonds

	Kr.	Øre	Kr.	Øre
Saldo d. 31. December 1881:				
a rentefri Udlaan:				
Saldo fra 1880 29,712 K.				
39 nye Udl. i 1881 15,800—				
45,512 Kr.				
Afdrag paa Laan i 1881 15,944 —				
b uvisse Fordringer til Beløb 782 Kr. ansatte til.	29,568	„		
c Kassebeholdning:	„	„		
Restancer . . . . . 658 K. „ Ø				
Kontant. . . . . 9,770—63 -				
	10,428	63		
			39,996	63
Balance			39,996	63

Det forenede Anderstøttelses-

Kjøbenhavn, den 31. December 1881.

ſigt

den 31. Dcbr. 1881.

Credit.

		Kr	Øre	Kr	Øre
1 Saldo fra 1880:					
a rentebærende Obligationer		355,500	„		
b Kaſſebeholdning:					
Reſtancer for Kontingent .	542 K. 32 Ø				
Kontant	5,625—86				
		6,168	18	361,668	18
2 Overſkud i 1881:					
paa Fonds		7,300	„		
„ Kaſſebeholdning		2,833	62		
				10,133	62
	Balance			371,801	80

Status den 31. Dcbr. 1881.

		Kr	Øre	Kr	Øre
1 Saldo fra 1880:					
a rentefri Udlaan		29,712	„		
b Kaſſebeholdning:					
Reſtancer for Laan . .	1,514 K.				
Kontant	7,956—64				
		9,470	64	39,182	64
2 Overſkud i 1881				813	99
	Balance			39,996	63

Selſkabs Bogholder-Kontor.

Kierrumgaard.
Bogholder.

Summarisk

af

det forenede Understøttelses-Selskabs

Indtægt.	Kr	Øre	Kr	Øre
1. Saldo ifølge Kassebogen ultimo 1880			13,582	50
2. Kontingenter: halvaarlige	12,175	01		
ugentlige	5,864	26	18,039	27
3. Renter			18,133	83
4. Legater			220	04
5. Eibeschütz Legat til rentefri Udlaan .			2,000	"
6. Laans Afdrag			16,018	"
7. Optaget Laan i Nationalbanken. . .			16,300	"
8. Salg af 9100 £ dansk-engelske Oblig.			164,117	22
			248,410	86

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, den 31te December 1881.

Extrakt

Kasse-Regnskab for Aaret 1881.

Udgivt.	Kr	Øre	Kr	Øre
1. Pensioner			9,620	„
2. Gratifikationer			14,140	„
3. Ugebladets Trykning			1,653	„
4. Lønninger			6,573	84
5. Administrationsudgivter			874	22
6. Rentefri Udlaan			15,800	„
7. Tilbagebetalt Laanet i Nationalbanken			16,300	„
8. Renter til Nationalbanken	134	08		
ved Transaction af Oblig.. .	1,288	08	1,422	16
9. Kjøb af 161,000 Kr. Kreditforeningsoblig.			163,696	03
10. Saldo ifølge Kassebogen ultimo 1881			18,331	61
			248,410	86

Selskabs Kasserer-Kontor.

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Selskabet har i 1881 havt den Glæde at modtage et af Guldsmedemester **J. P. Malling** skjænket Legat paa 1000 Kr. ifølge Gavebrev af 18 Juni 1881 saalydende:

Stempel 1 Kr. 65 Ø.

Gavebrev.

Undertegnede Guldsmedemester **J. P. Malling** skjænker og giver herved det forenede Understøttelsesselskab et Legat paa 1000 Kr. paa følgende nærmere Betingelser:

1.

Legatet fører Navnet: **„Hanne Marie Malling, født Roulunds Legat"** — efter min afdøde Hustru.

2.

Legatet bestaaer af en Kongelig 4% rentebærende Obligation paa 1000 er Eet Tusinde Kroner med vedhængende Rentecoupons, første forfalden d. 11 Juni 1881.

3.

Legatets Kapital indgaaer i Selskabets almindelige Formue og vil der som Følge heraf ikke være at aflægge særligt Regnskab for dette.

4.

Renten af Legatkapitalen udbetales hvert Aars 26de Mai — min afdøde Hustrues Fødselsdag — og første Gang d. 26 Mai 1882.

Den gives til to gamle, værdige og trængende Enker blandt Selskabets Medlemmer, der ikke nyde anden Understøttelse af Selskabet, med 20 Kr. til hver; dog skal den, der har opnaaet at faae Legatet, ikke miste det, fordi hun senere opnaaer anden Understøttelse af Selskabet.

5.

Det bortgives af samme Generalforsamling, som bevilger Selskabets andre Understøttelser, efter Indstilling af Administrationen og de Delegerede fra de enkelte Klasser eller efter de Regler, Selskabet i Fremtiden maatte fastsætte for Uddelingen af dets egne Understøttelser.

6.

Den, som engang har erholdt Legatet, skal ordentligviis beholde det saalænge Betingelserne for, at hun kan nyde det, ere tilstede.

7.

Skulde Frk. Laura Frederikke Elisabeth Reenberg, der under Nr. 6756 er Medlem af Selskabet fra 7de Mai d. A., komme i saadan Trang, at hun maa søge Hjælp hos Selskabet, er det mit Ønske, at hun — uanseet at hun muligviis ikke opfylder de i § 4 opstillede Betingelser — kommer til at nyde en Portion af Legatet, naar en saadan bliver ledig.

Kjøbenhavn d. 18 Juni 1881.

J. P. Malling.

Til Vitterlighed

C. Borgen. **C. Pedersen.**

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

Da Fru la Rebelliere var alene med sin Mand i Sovekammeret, sagde hun:

„Jeg har ikke Lyst til at sove endnu og vil derfor læse lidt."

Han gik ind med hende i et lille Værelse, der stødte til Sovekammeret og ikke havde nogen anden Udgang; derpaa sagde han:

„Nattevaagen er ikke god; Du vil blive syg derefter, kjære Kone. Jeg finder Dig i det Hele taget meget forunderlig i Aften. Tænk paa Dit Helbred."

Han kyssede hendes Haand og hun tilnikkede ham blot: „god Nat." Et Qvarteerstid efter sov han. Den unge Kone var nu alene; hun aandede frit og græd. Hvilke Suk, hvilke Forbandelser, hvilke Elskovsord gik ikke over hendes Læber. Derpaa forsøgte hun at skrive, blot for at lette sit Hjerte, men allerede ved

det første Ord standsede hun ved Besværligheden med at udtrykke sine Tanker. Hun var uvidende som en Creolinde og kunde neppe holde Pennen.

Kort før Dagens Frembrud vaagnede Rebelliere og bemærkede, at hans Kone endnu ikke var gaaet tilsengs. Han stod sagte op for at see, hvad hun foretog sig. Hun var falden i Søvn, hvilende Hovedet paa et Bord. Hendes Haand, der endnu holdt Pennen, laa paa et Ark Papir, der var ganske bedækket ved enkelte Bogstaver, brændende Hjerter og „Donatio." Rebelliere saae alt dette over sin Kones Skulder ved Skinnet fra en Lampe, der var nærved at gaa ud.

Vred, med stirrende Blik og sammenbidte Tænder søgte han instinctmæssigt efter Dolken ved sin Side, men pludselig faldt en anden Hevnplan ham ind.

„O," mumlede han, idet han gik tilbage til sin Seng, „det Menneske er en herreløs Slave. Jeg kan kjøbe den og lade ham pidske ihjel for hendes Øjne."

IV.

Den følgende Dag forlod la Rebelliere de varme Kilder med sin Kone og sin Myndling, og saasnart han var kommen til sin Bolig, rejste han under et

ubetydeligt Paaskud til Fort Royal, hvor han i det Højeste vilde blive i to eller tre Dage. Den unge Frue troede, at det angik en eller anden Forretning og undrede sig ikke over denne hurtige Rejse. Antillernes Generalgouverneur, Hr. de Fouquieres, havde ægtet en nær Slægtning af Hr. la Rebelliere; begge stode paa en meget venskabelig Fod med hinanden, thi en vis Characteerlighed og fælles Interesse forenede dem nøje med hinanden. Alt bøjede sig for disse tvende med den mest udstrakte Magt beklædte Mænd; men der fandtes ingen Sikkerhed ved en saa høj, saa mægtig Stilling; de havde derfor forenet sig med hinanden til gjensidig Understøttelse og vilde ikke vige tilbage for nogen Gjerning, naar det kom an paa at forsvare deres Forrettigheder eller undertrykke enhver Modstander. Hr. la Rebelliere ejede en uhyre Formue og skjøndt hans meget simple Herkomst var almindelig bekjendt, var han dog ved sit Giftermaal even besvogret med de bedste Familier paa Martinique. Han var Commandant for det District, i hvilket hans Huus stod; denne Bestilling gav ham en umiddelbar og absolut Magt, hvis uhyre Misbrug bestandig bleve ustraffede, thi man kunde kun appellere til Conseilraadet som højeste Domstol, og dette var Gouverneuren aldeles hengiven.

Hr. la Rebellieres Fraværelse havde en betydelig Indflydelse paa hans Kone; hun kunde idetmindste uforstyrret græde. Ingen spurgte hende om Aarsagen

til hendes Sorg, hendes Søvnløshed. Intet var istand til at rive hende ud af den dybe Bedrøvelse, i hvilken hun var henſunken; hun laa den hele Dag i ſin Hængekøje med lukkede Øjne og foldede Hænder, ubevægelig og taus ſom en Statue; naar Aftenen kom og Vinden blæſte kølig og mild i Orangerne, liſtede hun ſig langſomt ud paa Terraſſen og tilbragte ofte hele Natten der. Den Frihed, hendes Gemal gav hende, ſtrakte ſig ikke ud over den Forret at overlade ſig til ſine barnagtige Lüner; hun turde ikke overſkride deres Ejendoms Grændſer, og dennegang vovede hun ikke at vende tilbage til de varme Kilder.

Cæcilie deelte til en vis Grad dette Liv fuldt af Længſel, Lediggang og Kjedſomhed, men hun havde dog idetmindſte Fremtiden, den frie, uberegnelige Fremtid fuld af Planer og Forhaabninger for ſig; hun drømte derom, medens den unge Frue tabte ſig i mørk og taus Modløshed. Da de begge fuldkommen bleve optagne af en dyb Følelſe, iagttog de ikke gjenſidig hinanden, og deres Hemmelighed blev ikke forraadt ved nogen uforſigtig Aabenbaring. Den ene var mere lidenſkabelig, heftigere, havde lært at forſtille ſig for ſin Mands mistroiſke Blik, den anden Stolte, Oprigtige taug, fordi man ikke vilde have hendes Fortrolighed.

Men en Dag, da de vare alene i Galleriet, traadte Cæcilie hen til den unge Frue, der hvilede den

blege Pande paa sin Haand og lignede en af de Statuer, som man finder paa Gravene. . .

„Kjære Eleonore," sagde hun, „De har nu siddet her den hele Morgen, som om De slet ikke mere hørte til denne Verden. Min Gud, hvorledes har De det?"

Ved dette Spørgsmaal strømmede Taarerne fra den unge Frues Øjne; hun kunde ikke længer betvinge sig, skjulte sit Ansigt ved Cæcilies Bryst og raabte hulkende:

„Dersom Du vidste, hvad jeg lider! O Gud, hvilket Liv, hvilket skrækkeligt Liv! . . ."

„O, tal ikke saaledes," sagde den unge Pige, idet hun trykkede sin Venindes skjønne Hoved til sig. „De overdriver Deres Sorg, kjære Veninde; Hr. la Rebelliere elsker Dem rigtignok paa en meget forunderlig Maade og misbruger sin Autoritet, men ved Blidhed og Taalmodighed vil De sikkert vinde Sejer. Han vil endelig indsee, at De er en Hustru, der ikke er istand til at handle mod sine Pligter og som ikke behøver at blive beskyttet af hans besværlige Skinsyge; han vil da lade Dem leve som andre Koner. Fat derfor Mod og stol paa Fremtiden."

Disse ligefremme og meget fornuftige Ord holdt den Tilstaaelse tilbage, som var nærved at undslippe Fru la Rebelliere; hun sank ned paa Puderne og svarede roligere:

„Min kjære Cæcilie, jeg lider, jeg er syg og

derfor græder jeg; sørgelige Anelser forfølge mig; jeg troer at jeg snart skal dø; det er Grunden til den Sorg, i hvilken Du bestandig seer mig hensunken."

„Jeg har bedre Haab hvad Dem angaaer, kjære Eleonore; De er kun syg af Kjedsomhed. For at berolige Dem, maa Hr. la Rebelliere bringe en Læge med; ønsker De Gouverneurens? Jeg skal øieblikkelig skrive derom."

„Nej, nej, jeg vil ikke see ham, han vil heller ikke kunne hjælpe mig; kun Tiden kan bringe mig Lindring og Sundhed."

„Dersom dog blot Hr. la Rebelliere kom tilbage. Naar han finder Dem saa sørgmodig og saa syg, vil han gjerne bringe Dem til St. Pierre, om det saa blot var for at skaffe Dem nogen Bevægelse og Adspredelse."

Den unge Frue rystede paa Hovedet.

„Det er dog forunderligt," sagde hun kort efter; „jeg kan ikke begribe hvad der holder min Mand tilbage i Fort Royal; vigtige Forretninger udfordrer hans Nærværelse her; i Overmorgen bliver Du myndig, kjære Cæcilie, og han maa aflægge Dig Regnskab for sit Formynderskab."

„Det har ingen Hast; jeg venter saa længe det behager ham."

„Det veed han nok, og derfor skynder han sig sandsynlig ikke med at komme tilbage. Hvorfor lod han os ikke blive ved de varme Kilder. Der befandt

jeg mig meget bedre og Du var ogsaa meget fornøjet, Cæcilie; jeg synes at Du er bleven bleg efter at vi ere komne tilbage."

„Det er sandt, vi levede ret behageligt der," svarede Cæcilie, hvis Kinder pludselig farvedes af en høj Rødme. Et Øjeblik efter vendte hun tilbage til sin Brodereramme og den unge Frue hensank igjen i sin sædvanlige mørke Grublen.

(Fortsættes.)

J. K. Kalvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 12.

Lørdagen den 25de Marts 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

Otte Dage efter forundrede Fru la Rebelliere sig virkelig over, at hendes Mand ikke gav det mindste Livstegn fra sig, men det faldt hende aldeles ikke ind, at han havde gjennemskuet hende, saa godt havde han forstilt sig, saa fuldkommen rolig havde han viist sig ved Afskeden. Hun ønskede forøvrigt intet hellere, end saa længe som muligt at være fri for hans Nærvæ-

relse, og vogtede sig vel for at skrive til ham, for ikke at paaskynde hans Tilbagekomst.

Endelig, efter en Fraværelse af ti Dage, kom Hr. la Rebelliere en Aften tilbage, da Damerne sad ved Bordet; han traadte larmende ind, kastede sin Ridepidsk og sin Hat fra sig og omfavnede i en glad Stemning sin Kone.

„Endelig kommer Du," sagde hun, idet hun halvt rejste sig op, uden at det fuldkommen lykkedes hende at anstille sig fornøjet. „Hvor har Du været saa længe? Vi har hver Dag udtømt os i Formodninger angaaende Din Udeblivelse."

Han satte sig mellem de tvende Damer og smilede forunderligt, saa at de tvende Veninder saae forundrede paa hinanden, uden dog at fordriste sig til et Spørgsmaal. Efter en temmelig lang Pause sagde Rebelliere endelig langsomt:

„Jeg har havt Befaling over en Expedition, der, som jeg haaber, vil have betydelige Følger for Coloniens Rolighed. Man vaager desværre ikke omhyggeligt nok over det, der foregaaer i de fjerne Besiddelser; man lader alt gaa sin Gang og hidfører derved, at alle vore Forrettigheder styrte sammen."

Efter denne Indledning antog Damerne, at der var foregaaet noget overordentligt; de vidste hvor strengt man straffede enhver Insubordination, ja selv den blotte Mistanke om et Oprør blandt Slaverne.

„For Himlens Skyld, tal ikke derom," afbrød

Fru la Rehelliere ham; „det handler sandsynligt om en skrækkelig Straf, og det gjør et ubehageligt Indtryk paa mig at høre Fortællingen derom. Jeg veed meget godt, at Forbryderne maa straffes, men jeg vil ikke kjende Enkelthederne, der bringe Haarene til at rejse sig paa mit Hoved."

„Denne Gang er der intet som kan saare Dit bløde Hjerte; det angaaer hverken Galgen eller Baalet," svarede la Rebelliere ganske koldt; „vi ville kun bemægtige os nogle Uslinge, som strejfe omkring her uden Herre og kunne anrette stor Skade paa de nærliggende Ejendomme. Mig var det i Særdeleshed magtpaaliggende med Hensyn til vort Huus ved de varme Kilder, hvor Du befandt Dig saa vel, og jeg ønskede, at Du skulde være aldeles sikker der. Derfor maatte jeg fjerne et farligt Naboskab; Huset Enambuc var et Tilflugtssted for hele Egnens Buskmegere og herreløse Slaver; det maatte blive anderledes."

Fru la Rebelliere blev saa bleg som et Liig; hun lod sin Arm hvile paa Bordet og Panden paa Haanden. Cæcilie var bleven i højeste Grad bevæget, men hun beherskede sig og sagde temmelig koldblodig:

„Hvad er der da skeet? Jeg troer, at De overdriver Deres Frygt. I al den Tid vi har opholdt os der forefaldt der ikke det mindste, alt var roligt i Omegnen og Folkene i Huset Enambuc levede meget fredeligt."

„Fordi der ikke var nogen gunstig Lejlighed til

at de kunde begynde deres Ugjerninger; til al Lykke have vi forebygget alt saadant. Gouverneuren raadførte sig med mig angaaende disse Uslinge og jeg raadte til et Strejftog imod dem. Alt blev holdt strengt indenfor Lovens Grændser. Da den sidste Enambuc døde uden Arvinger, blev hans Efterladenskab af Senechausséen erklæret for herreløst. Jeg begav mig strax til Stedet, ledsaget af en Notar, der optog en Fortegnelse over Inventariet og Slaverne. Halvtredsindstyve af Militsen fulgte mig, for i Nødsfald at staa mig bi; vi vidste, at der paa Ejendommen levede tolv Negere tilligemed en Mulat, der ikke syntes at være deres Herre, men den første af dem. Han hed Donatien, som Du veed, kjære Eleonore."

Hun svarede kun ved et næsten benegtende Tegn med Hovedet.

„Naa," spurgte Cæcilie med neppe hørlig Stemme, „og hvad skete."

„Felttoget varede ikke længe. Vi kom temmelig tidlig til de varme Kilder og jeg lod mine Folk udhvile og forfriske sig, medens jeg selv recognoscerede Omegnen. Endnu samme Aften angreb vi Pladsen. Henimod Klokken ni, en ganske mørk Aften, blev Huset omringet; jeg bankede paa Døren og forlangte i Kongens og Lovens Navn, at man skulde lukke op. Mulatten kom strax med sine Negere; jeg lod Senechausséens Dom oplæse for ham og befalede derpaa mine Folk at gribe alle de tilstedeværende Personer.

De gjorde Modstand og vi maatte skyde. Da overgave Negerne sig, men Mulatten forsvarede sig med Fortvivlelsens Raseri; jeg tvivlede om at vi vilde faa ham levende, men endelig bemægtigede man sig ham, kvæblede ham. . ."

„Men Manden tilhører jo Ingen," sagde Cæcilie, der neppe kunde aande; „hvilken Ret har De da over ham?"

„Hvilken Ret? Den Ret at spørge efter hans Frihedsbrev og, da han ikke har noget, at erklære ham for en herreløs Slave og sælge ham som en saadan. Saaledes vil Loven det; forstaaer Du det nu?"

Cæcilie bøjede Hovedet uden at svare, og bestræbte sig for at undertrykke sin Harme og Fortvivlelse. Hr. la Rebelliere vedblev:

„Næste Søndag efter Messen bliver dette Menneske udbudt til Salg foran Peterskirken og tilslaaet den Højstbydende."

„Og hvad vil De foretage Dem med ham saalænge? Hvor befinder han sig?" spurgte Cæcilie."

„Han er i Fængsel. Da han er et farligt Menneske, der er istand til alt, fordrister jeg mig ikke til blot at lade ham bringe i Slavefængslet."

„Da han skal sælges, har jeg Lyst til at kjøbe ham," vedblev Cæcilie efter nogen Betænkning „De kan spare Dem Auctionens Omkostninger; Mulatten bliver min."

„Skjønne Myndling," sagde Hr. la Rebelliere

hurtigt; „det lader ſig ikke gjøre, det modſætter jeg mig.“

„Men,“ ſvarede hun og beſtræbte ſig for at ſmile, „derſom jeg alligevel vil det? Jeg er nu myndig og De kan ikke mere ſige til mig: Det modſætter jeg mig.“

„Du ſpøger.“

„Nej, jeg ſværger Dem til, at jeg ikke ſpøger.“

„Altſaa for Alvor, hvad vil Du foretage Dig med denne Mulat? Det er en Skurk, og Du er altfor god til at kunne ſtyre ham. Han har fornær-met mig, udſtødt Trudſler imod mig; jeg vil tugte ham. Jeg vil kjøbe ham.“

Han vendte ſig til ſin Kone, ſaae ſkarpt paa hende og tilføjede:

„Jeg har ſvoret paa, at han ſkal dø under Op-ſynsmandens Pidſk.“

Hun ſkjælvede; kold Sved bedækkede hendes Pande; hun var en Afmagt nær. Nu først indſaae hun, at hendes Mand havde gjennemſkuet hende.

Han vedblev derimod roligt:

„Paa Vejen herhen troede jeg, at Uslingen vilde berøve ſig Livet; han forſøgte at ſtyrte ſig af den Heſt, paa hvilken man havde bundet ham; for øvrigt er han haardt ſaaret. Disſe Mennesker tænke hverken paa Gud eller paa et andet Liv; de ere iſtand til alt, endog til et Selvmord.“

„Derſom De ſelv tænkte paa Gud,“ bemærkede

Cæcilie, „vilde De handle menneskeligere mod disse Ulykkelige, der ogsaa ere skabte efter Guds Billede."

„Det er franske Fordomme! Du vil nok komme til at opgive dem, kjære Myndling, naar Du har levet her et Par Aar og bedre lært at forstaa vor Stilling med Hensyn til Negrene. Disse Mennesker ere Oxæg. Eleonore har rigtigere Anskuelser om dem; jeg er overbeviist om, at hun billiger alt, ikke sandt, kjære Kone?"

„Jeg beder om Forladelse," svarede hun, idet hun rask vendte sig om; „jeg veed ikke hvad der blev talt om; jeg har en forfærdelig Hovedpine."

Hun lod Hovedet synke ned paa begge sine Hænder. Hendes Mand rejste sig op og sagde, idet han klappede hende paa Skulderen;

„Du er træt, gaa heller tilsengs."

Hun adlød, men var neppe istand til at gaa. Før hun forlod Værelset, vendte hun sig om til Cæcilie, der bleg og forfærdet blev siddende ved Bordet. De forstod hinanden. Hr. la Rebelliere tog sin Kones Arm og sagde, idet han førte hende ud af Værelset:

„Kom, kjære Eleonore, støt Dig paa mig; Du er ganske bleg; naar jeg seer Dig saaledes, kan jeg ikke glæde mig over noget."

Fru la Rebelliere smilede bittert og gik langsomt bort ligesom et Offer, der finder sig i sin Skjæbne.

Cæcilie gik ud paa Terrassen, thi hun længtes

efter Luft. Hun vendte sit Ansigt mod den friske Aftenvind, aandede dybt og kunde endelig græde. Lidt efter lidt blev hun roligere og begyndte at tænke paa hvad der var at gjøre. Det var næsten Midnat; Maanen gik netop ned bag Bjergene; tunge, af Vinden sønderrevne Skyer jagede hurtigt mod Øst og syntes at optaarne sig paa Carbetbjergets Top, hvorfra enkelte Lys funklede. Alt i Huset, i Negerhytterne og paa de stille Marker sov. Natten blev det ene Minut efter det andet mørkere og mørkere, dog kunde man endnu i en Tamarinteallee see en lille firkantet Bygning, hvis Mure støttede sig til en Sukkermølle.

(Fortsættes.)

J. K. Kalvoesen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Snedkermester H. Th. Jensen.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, St.

aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form

Selskabets Kassererkontor, Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire

aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 13.

Lørdagen den 1ste April 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Der er han," hviskede Cæcilie, „der er han alene med sin Fortvivlelse. Min Gud, hvad skal jeg gjøre, hvorledes skal jeg komme ham til Hjælp, hvorledes frelse ham? Denne Skam vil bringe ham Døden."

Støttet paa Rækværket græd hun længe og vendte ikke Øjnene bort fra det skrækkelige Fængsel, i

hvilket Rebelliere holdt de Slaver fangne, hvis Fortvivlelse han frygtede.

„Herskerinde," sagde den gamle Femi, hendes Kammerjomfru, idet hun kastede en Mantille over hendes Skuldre, „det er smukt her, men denne Kølighed efter en saa varm Dag er ikke god. Det var bedre at De gik ind i Huset."

„Veed Du, hvad der er skeet?" afbrød den unge Pige hende; „Hr. la Rebelliere har fanget nogle herreløse Slaver; man vil sælge dem. Blandt dem befinder sig ogsaa den Mand, som optog os i sit Huus, da vi rejste til de varme Kilder og som vi skylder saa megen Forbindtlighed. Dersom han ikke havde aabnet sit Huus for os, havde vi om Natten maatte blive ved Randen af Bækken, hvis Strøm kunde have revet os med sig, eller i Skoven hos Slanger og vilde Dyr. O, Angest og Frygt vilde have dræbt mig. Jeg kan ikke glemme de Tjenester, man har viist mig, Femi, og er fast bestemt paa at frelse denne ulykkelige Mand ."

„Gud give, at der endnu er Tid dertil," svarede Negerinden.

„Hvorledes," afbrød Cæcilie hende skjælvende, „har Hr. la Rebelliere skuffet mig? Endnu i Aften sagde han, at Donatien vilde næste Søndag blive solgt ved Auction."

„Ja, dersom han lever til den Tid; men hvem veed. . . Jeg saae ham komme. Man tog ham

næsten død ned af Hesten; paa Vejen havde han sagt, at han hellere vilde berøve sig Livet, end lade sig sælge."

„Hør, Femi," afbrød Cæcilie hende, paa engang fast bestemt, „jeg maa i Nat, endnu i denne Nat see Donatien."

„Herre Jesus! Hvorledes vil dette kunne lade sig gjøre?"

„Jeg gaaer til ham i Fængslet."

„Men Nøglerne? De ligge i Herrens Sovekammer."

„Saa henter jeg dem."

„Han vil ikke give Dem dem."

„Saa tager jeg dem."

„O, Herre Gud!" raabte Negerinden ganske forfærdet, „Nøglerne ligge paa Bordet foran Sengen og Herren sover med aabne Øjne."

„Vent mig her," sagde Cæcilie bestemt.

Negerinden løftede Hænderne mod Himlen og fremsagde alle de Bønner, hun kunde. Efter fem Minutters Forløb kom Cæcilie igjen.

„Kom nu," sagde hun sagte til Femi.

Hun aandede neppe; i de kolde, skjælvende Hænder holdt hun to Nøgler, der vare forenede med en lille Jernkjæde; hendes Kræfter forlod hende, men ikke Modet; hun hængte sig fast ved Negerindens Arm og gik hurtigt gjennem Haven, ved hvis Ende Sukkermøllen stod. En Opsynsmand med flere Slaver be-

vogtede denne Deel af Boligen; henimod Midnat gjorde de deres Runde og sov derpaa lige til om Morgenen; men ved den ringeste Larm maatte de være paa Benene og møde med deres Geværer. Cæcilie vidste, at hun ikke turde stole paa deres Søvn; hun bankede derfor paa Mallen og sagde sagte:

„Michel, luk op, det er mig."

Slaaen blev skudt tilbage; en kæmpestor Neger aabnede Døren halvt, viste ved Skinnet af Lygten sit forbausede Ansigt og sagde:

„Er det Dem, Herskerinde! Paa denne Tid..."

„Ja, det er mig, som Du seer, med Femi. Tag dette," hun trykkede ham nogle Penge i Haanden, „det er til Dig; gjør ingen Larm, laan mig et Qvarteerstid Din Lygte, men Ingen maa erfare, at jeg har været her i Nat."

Negeren tog Pengene og spærrede Øjnene vidt op. Femi tog Lygten fra ham og sagde til ham:

„Gaa kun, Du vover intet. Gaa ind og forhold Dig rolig. Jeg skal holde god Vagt udenfor."

Fængslet var et Hul i Jorden, over hvilket man havde anbragt et andet Fængsel, der vel ogsaa var sikkert, men mindre skrækkeligt end det underste; thi gjennem et lille smalt Vindue kunde Lys og Luft trænge ind. Begge vare sjeldent tomme og en Fange var aldrig sluppen ud derfra. Rebelliere stolede mere paa de stærke Mure og faste Laase, end paa de tyve Slaver, som holdt Vagt.

„Bliv her," sagde Cæcilie til sin Negerinde, idet hun blev staaende ved Døren; „bliv her og sørg for, at Opsynsmanden ikke seer, hvor jeg er."

Hun tog Lygten og lukkede op med fast Haand; i Fængslet ovenfor var Ingen. Hun gik nogle Trin ned og saae en anden fast tillukket Dør. Det varede længe før hun kunde aabne de frygtelige Laase, men endelig gav Døren efter og den unge Pige traadte ind i Fængslet. Der laa Donatien lænket til en stærk Træpæl, som støttede Loftet. Han rejste Hovedet i Vejret og en Lyd af Forundring trængte over hans Læber, da han saae Cæcilie. Hun bøjede sig over ham, berørte de skrækkelige Reb, der piinte ham og saae paa hans nøgne Ryg de blodige Spor af Pidskeslagene. Havde det været Saar af en Kugle eller et Dolkestik, vilde det ikke i saa høj Grad have opfyldt hendes Hjerte med Rædsel og Medlidenhed, thi hun følte meget godt, at denne skjændige Behandling maatte smerte ham mere end de blodige Saar paa hans Legeme. Ved Synet af en saadan Ulykke følte hun noget større, noget helligere end Kjærligheden, en høj Følelse af Retfærdighed. Hun lovede i sit Hjerte at beskytte denne Ulykkelige, at stille sig imellem ham og hans Bødler og at rive ham ud af de ubarmhjertige Hænder, der allerede havde behandlet ham saa skammeligt. Fromt bevæget sank hun paa Knæ ved Siden af Donatien og græd længe over hans Saar. Han vendte sit af Taarer badede Ansigt til hende og sagde:

„Er det Dem, er det Dem, Frøken? Saa seer jeg Dem dog igjen, før jeg dør. Jeg haabede det ikke."

Det var et sørgeligt Optrin; denne unge, smukke, adelige, rige Pige knælende i dette skrækkelige Fængsel ved Siden af den Ulykkelige, hvis Hoved sank ned paa hendes hvide Hænder. . . det var ligesom en Drøm. Mulatten troede, at han skulde miste sin Forstand.

„Min Gud, min Gud!" raabte han, „jeg seer Dem, De seer paa mig og dog tvivler jeg. . . O, tal, tal, for at jeg kan overbevise mig om, at det virkelig er Dem. O, denne Lykke. . . derpaa Døden."

„Donatien," svarede hun, idet hun med sit Lommetørklæde aftørrede Mulattens med kold Sved bedækkede Pande, „nej, De maa ikke dø; jeg er ikke kommen her for at lade Dem dø. Hør, jeg kan kun blive her et Øjeblik endnu og ikke komme igjen; før jeg forlader Dem, maa De love mig, ja tilsværge mig, at De vil finde Dem i Deres Skjæbne og ikke lægge Haand paa Dem selv."

Han foer tilbage og raabte:

„En Slaves Skjæbne."

„Ja, men jeg er der for at frelse Dem; vil De ikke betro Deres Liv til mig, Donatien?"

„Jo, mit Liv, min Sjæl, min Ære, alt."

„De vil altsaa næste Søndag uden Modstand lade Dem føre til St. Pierre, lade Dem sælge og. . ."

Han forstod hende og vendte sit Ansigt bort; det Haab, som viste sig for ham, blandede sig med en ubeskrivelig Følelse af Skam og Taknemmelighed.

„Det er det eneste Middel til at frelse Dem," vedblev Cæcilie; „at lade Dem slippe bort, er umuligt; De vilde ufejlbarlig blive greben igjen og maaske. . . Man kjøber sig ikke fri for Døden."

„Og heller ikke fra Skammen," afbrød han hende med dyb Smerte.

„Skammen! Den hviler kun paa dem, der begaa saadanne Skjændigheder, og som jeg foragter, afskyer. Troer De ikke, Donatien, at De i mine Øjne er den samme, som for nogle Dage siden i Kløften ved Gifttræerne lovede at ville see mig igjen i Frankrig? Gud er mit Vidne til, at jeg nu som dengang seer i Dem en Ven, maaske den kjæreste Ven, jeg har i Verden, og jeg er kommen her for at sige Dem dette."

Han trykkede Cæcilies Hænder med sine bundne Hænder og svarede med en Stemme, der viste hvor dybt han var greben:

„Bestem over min Skjæbne og over alt hvad mig angaaer; allerede i dette Øjeblik er jeg Deres Slave. . ."

„De tilsværger mig altsaa uden Modstand at finde Dem i denne grusomme Scene. La Rebelliere vil være tilstede; opir ham ikke ved Bebrejdelser eller Trudsler."

„Hvorved har jeg paadraget mig denne Mands

Had? Hvorfra disse Forfølgelser, denne Uretfærdighed, hvis Offer jeg er bleven? Hvem ophidser ham saaledes mod mig?"

„Frygten, den egenkjærlige Frygt. La Rebelliere vil kun have Herrer og Slaver i Colonien; i Dem saae han en farlig Mand, en herreløs Slave. Min Gud hvorfor kunde De ikke bevise Deres Frihed?"

(Fortsættes.)

J. H. Kalvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 14.

Lørdagen den 8de April 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Jeg er fri, fri ad retslig Vej, fri efter den skjønne Forret, der giver alle dem Frihed, som betraadte Frankrigs Jord, hvor Ingen er Slave. Jeg har protesteret højt mod den Uretfærdighed at kaste mig i Fængsel. Men til hvem skal jeg appellere mod de skrækkelige Misbrug af Magten? Til Colonialraadet,

Gouverneuren? De ville ikke beskytte mig mod la Rebelliere."

„Nej," svarede Cæcilie, „nej, De vil ikke hjælpe Dem; jeg vil forsvare og frelse Dem. Og nu lev vel, Donatien."

Hun tav pludselig og saae sig forskrækket om, thi hun troede at have hørt en sagte Larm bag ved sig. Men hun saae ikke andet end den sorte Væg, paa hvilken Lygten kastede et svagt Skin. Dog var det, som om en friskere Luft trængte ind gjennem det med Jernstænger forsynede Vindue oppe i Fængslet. Denne snevre Aabning forhindrede den Fangne fra at blive qvalt; den gik ud til en Kloak, hvor ingen Lysstraale trængte hen.

„Det er intet," sagde hun beroliget, „det var Vinden. Et Uvejr nærmer sig; jeg maa vende tilbage. Dersom De vidste hvad jeg har vovet for at komme her til Dem. . . Jeg forlader Dem rolig og trøstet, ikke sandt, Donatien?"

Han saae paa hende; et ubeskriveligt Udtryk besjælede hans ædle Ansigt; et Smil, et Lyn af Glæde spillede om hans skjælvende Mund og han kyssede den Haand, som Pigen holdt hen imod ham. Et Minut efter var hun forsvunden.

Hurtigt ilede Cæcilie nu tilbage til Huset. Uvejret brød løs; Lynene belyste hendes Vej. Hun skjælvede, efterat hun havde fuldført sit dristige Vovestykke og traadte nu med større Angest ind i la Rebellieres

Værelse, end for tre Qvarteer siden. Natlampen kastede endnu sit svage Skin paa Sengen der var overtrukken med gjennemsigtig Gaze, om hvilken Moskitoerne summede og gjennem hvis Folder man kunde see to sovende Hoveder.

Cæcilie lagde Nøglerne paa Bordet ved Siden af Natlampen. I samme Øjeblik rystede et frygteligt Tordenbrag Huset. Hr. la Rebelliere vagnede og raabte forfærdet, da han saae en Skygge paa Væggen snige sig frem.

„Hvem er der?"

„Det er mig," svarede Cæcilie, idet hun traadte frem. „Det tordner skrækkeligt; jeg er bange og vil bede Eleonore om den hellige Fulgentius' Reliqvi."

„Den forhindrede ikke, at Lynet slog to Gange ned her," mumlede la Rebelliere, uden at fatte mindste Mistanke.

Fru la Rebelliere foer forfærdet op af sin Søvn, tog en lille paa Væggen hængende Ramme og gav Cæcilie den med de Ord:

„Hvilket Vejr! Hellige Jomfru! Kommer den yderste Dag? Vi maa bede."

Pigen fjernede sig igjen. Hr. la Rebelliere skjød Gazegardinet tilbage og Natlampen belyste hans tørre, magre Ansigt, der var omgivet af et rødt Tørklæde.

Han tog hendes Haand og tvang hende til at sætte sig ved Sengen; han lagde sig derimod igjen og lukkede Øjnene. Hun vovede ikke at røre sig, men

blev siddende ubevægelig med nøgne Fødder og opløst Haar. Intet Ord havde forraadt hende; det var lykkedes hende at skjule sin Afsky og sit Had; selv hendes Ansigt havde ikke forraadt noget. Men i dette Øjeblik kunde hun ikke tilbageholde en taus Tilkjendegivelse; hun vendte sig til sin sovende Mand og slyngede med sagte Ord en Forbandelse imod ham. Hendes Ansigtstræk forraadte alle hendes Hjertes Følelser... Foragt, Rædsel, Had. Men la Rebelliere sov ikke; han saae under Øjenlaagene og trykkede af skinsyg Harme sin Ægtefælles fine Haand, som han holdt i sin, saa stærkt, at hun skreg: „Du gjør mig Fortræd," og forsøgte paa at staa op.

„Om Forladelse, om Forladelse, kjære Kone," svarede han, som om han vaagnede i det samme; „jeg havde en slem Drøm. Kom, læg Dig igjen."

V.

Efter at Cæcilie havde forladt Donatien, var det ham, som om han havde seet et Syn fra den anden Verden; han følte, at der endnu ligesom svævede en frisk sød Duft om ham; han hørte den barmhjertige Stemmes trøstende Ord; Trykket af de kjærlige Hænder vederqvægede endnu hans saarede Haand og et reent Aandepust strøg over hans brændende Pande.

„Min Gud," raabte han i usigelig Henrykkelse, „min Gud, hvor lykkelig jeg er."

„Dog ønsker Ingen at være i Deres Sted," sagde en Stemme bag ved ham.

„Hvem er der?" spurgte han forbauset.

„Paleme," svarede Stemmen; „Herre, jeg kommer for at befri Dem. Jeg har ventet, thi De var ikke alene."

„Hvorfra kommer Du? Hvor er Du?"

Jernstængerne for den eneste Aabning faldt ud, den ene efter den anden, og Paleme krøb ind.

„Her er jeg," sagde han, „jeg har noget at tale med Dem om; men først maa vi see. Jeg troede, at man i det mindste vilde have ladet Dem beholde Lygten."

„Ti, ti," afbrød Mulatten ham, „og, ved Din Faders Sjæl, tal aldrig om hvad Du har hørt. Men hvorledes, ved hvilket Mirakkel er Du kommet her?"

Paleme skaffede Ild efter de Vildes Maneer med et Stykke haardt Træ og et Caratoblad, tændte en Spaan, satte sig paa Hælene foran Donatien og sagde:

„Michel, Opsynsmanden, sover trygt i Nat."

„Men hvorledes er Du kommen herind?"

„Gjennem Kjælderen og derpaa gjennem Cloaken. Jeg kjendte Vejen; jeg har engang været her længe med den eenøjede Vulcan og har dengang gjennemsavet disse Jernstænger, saa at de ikke holde mere fast, end om de vare af Straa. Dette skete for at frelse mig; nu skal De have Nytten deraf. . ."

„Du er altsaa flygtet ad denne Vej, for at blive Buskneger?“ afbrød Donatien ham.

„Nej, hvad tænker De paa, Herre? Dersom jeg havde frelst mig saaledes ud af dette Fængsel, vilde man ikke have bragt Dem derind, uden i Forvejen at have udbedret Skaden Da jeg havde gjort Breschen, kunde jeg komme igjennem og jeg gik selv oven ud; men Vulcans Skuldre vare for store for Aabningen; han var en hellig Christoph, som de hvide Patres sige. Dersom jeg var flygtet alene, vilde han være kommen til at bøde for mig, og Opsynsmanden vilde have givet ham en dobbelt Ration paa Ryggen. Jeg blev derfor og opsatte min Flugt til den Tid, da man igjen vilde føre mig til Værkstedet. Forstaaer De det nu? Men det er en Biting; nu vil jeg tage Rebene af Dem og derpaa liste vi os ganske sagte herfra.“

„Jeg takker Dig, Paleme, for Din gode Villie, men jeg kan ikke tage bort herfra.“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi vi snart vilde blive grebne igjen; man vil sende Militsen efter os.“

„Saalænge De gaaer med Paleme, vil man ikke gribe Dem. De maa vide, at jeg har fulgt Dem fra de varme Kilder; jeg var bestandig kun hundrede Skridt fra Skaren, snart bagved, snart foran; har man opdaget mig? Jeg har Venner paa Plantagen; de ville bringe os Levnetsmidler derned ved Sukkerrørsmarkerne, og

i Morgen, naar Maanen er gaaet ned, ere vi inde mellem Bjergene."

„Gud give, at Du maa vende ligesaa velbeholden tilbage, som Du er kommen her, min gode Paleme; man passer godt paa, siger jeg Dig."

„Det maa man gjerne; jeg har to Knive og vil gjerne give Dem den ene; levende skal man ikke faa os igjen."

„Jeg bliver her."

„O, kjære Herre, Rebelliere vil ikke give Dem fri; stol ikke paa ham."

„Jeg stoler heller ikke paa ham."

Paleme trak paa Skuldrene og spurgte efter en Pause endnu engang:

„De vil altsaa ikke gaa med mig? Jeg forstaaer det; man har sagt til Dem: bliv her, og De bliver. Den der troer en hvid Piges Ord, er en Tosse."

„Gaa, Paleme, og Gud være med Dig. Dagen er udentvivl ikke langt borte; skynd Dig . . ."

„Nej, det haster ikke; De vil altsaa blive? Hvilken Forblendelse! De veed endnu ikke, hvorledes de Hvide holde Ord. Jeg vil komme igjen, og naar man har skuffet Dem, naar De staaer under Michels Pidsk i Sukkermøllen, da . . . o, da behøve vi ikke først at tale med hinanden, jeg veed, hvad jeg har at gjøre; Sukkerrørene ere modne og kaster jeg blot et brændende Stykke Træ derind, vil det give en herlig Glædesild paa Plantagen la Rebelliere."

„Nej, Paleme, det forbyder jeg Dig. Hvilken Hevn. Den vilde kun ramme de stakkels Negere, som maatte arbejde Dag og Nat for atter at indbringe det, der var gaaet tabt."

„Jeg veed ogsaa, hvorledes alle de Hvide paa Plantagen kunne dø i en eneste Nat, efterat de have spist med hinanden. . ."

(Fortsættes.)

J. K. Kalvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Karethmagersvend H. Malling.
Skomager B. Th. Tønnesen.
Stolemager Kriegels Datter, Hanne M.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form

Selskabets Kassererkontor, Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 15.

Lørdagen den 15de April 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

„For Himlens Skyld, Paleme, tænk ikke paa slige Ting. Dersom jeg traf Hr. la Rebelliere alene og bevæbnet i Skoven, jeg veed ikke, maaske kom han ikke hjem . . . ja, jeg vilde ombringe ham; men Damerne! Forbandet være den, der fordriſter ſig til at gjøre dem noget ondt; jeg vilde betragte ham ſom min Dødsfjende."

„Saa kan jeg altsaa ikke gjøre noget for Dem," sagde Mulatten bedrøvet. „Jeg gaaer, jeg gaaer langt bort fra de varme Kilder, ind mellem Bjergene. Jeg kjender en Kilde, om hvilken der staa nogle Cocuspalmer; der vil jeg blive. Lev vel, Herre; vi ville ikke faa hinanden at see mere. . ."

Han tang og traadte hurtigt paa den brændende Fakkel, saa at den slukkedes, thi Donatien kunde ellers have seet, at en Taare rullede ned over hans brune Kinder.

„Gud beskytte Dig, min brave Paleme," gjentog den Fangne endnu engang af fuld Hjerte, „lev vel!"

Om Morgenen stod Hr. la Rebelliere særdeles tilfreds op; en vis Glæde funklede i hans smaa graa Øjne. Han lod som om han slet ikke bemærkede at hans Kone var bedrøvet, men tabte hende ikke af Syne og befandt sig ligesom tilfældigt mellem hende og Cæcilie.

„Min kjære Eleonore," sagde han til hende ved Frokosten; „paa Søndag tager jeg Dig med til St. Pierre; vi ville overvære Auctionen. Jeg har i Sinde at kjøbe nogle af disse Epaver (Herreløse). Jeg vil ikke foreslaa min Myndling at ledsage os, thi hun kunde byde mig over og drive Prisen op; hun vil gjerne have Mulatten."

Dette blev sagt i en godmodig, spottende Tone.

„Jeg bryder mig just ikke saa meget derom," svarede Cæcilie ganske utvungent; „har De Lyst dertil,

saa kjøb ham, og jeg vil ønske, at De maa faa ham meget billigt."

„Med tolvhundrede Livres er han altfor dyrt betalt. Man vil komme til at pidske ham stærkt og længe, før man vender ham til Arbejde."

Fru la Rebelliere lod pludselig sine Taarer strømme, hun kunde ikke længer holde dem tilbage; hendes Hjerte var nærved at briste; men ikke en Lyd, ikke et Ord kom over hendes Læber.

„Hvad fejler Dig, kjære Kone?" spurgte Hr. la Rebelliere, „Du seer jo ud som en Magdalene. Det er Vapeurs; Du maa tage noget ind."

„O, min Gud!" raabte Cæcilie, idet hun gik hen til den unge Kone, „De lider, De er syg. Hvad ønsker De? Hvad skal der gjøres?"

„Intet, intet, kjære Cæcilie," svarede hun, og søgte at berolige sig; „ja, jeg er syg."

„See her," bemærkede Hr. la Rebelliere, „her kommer Nogen, som vil forjage Dit daarlige Humeur; det er Pelagie med alle sine Pakker. Du vil jo nok kjøbe noget af hende."

En høj, meget velklædt Kone viste sig i Døren med en Kasse i den ene Haand og en stor Æske i den anden; det var en af de omkringstrejfende Sælgekoner, der bære deres Varer fra Huus til Huus.

„Mine Damer," sagde hun, „jeg har smukke Tøjer, stribet Taft, Guld- og Sølvsmykker, Rosenkrandse og Handsker af spansk Skind."

„Kom kun ind," svarede Hr. la Rebelliere, „vi ville see paa Dine smukke Sager."

Konen udpakkede sine Varer; hun havde allerede oftere været der og Fru la Rebelliere havde bestandig modtaget hende med et Barns Glæde, der saaer et Ønske tilfredsstillet. Men dennegang blev den unge Dame ligegyldig og sørgmodig ved Synet af alle disse Ting.

„Seer De, mine Damer," vedblev Pelagie, der knælede paa Tæppet foran de tvende Damer, „det er meget smukke Ting," og hun roste i høj Grad sine Varer. Lige ved de første Ord var Cæcilie gaaet bort, for ikke at høre paa al denne Snak. Fru la Rebelliere syntes at være beskjæftiget med ganske andre Ting end de, Sælgekonen viste hende.

„Det er godt, Pelagie," sagde hun endelig, ligesom om hun paa engang vaagnede af en Drøm; „kom her med Dine Baandæsker og Din Pynt, jeg vil see alt og kjøbe meget."

„Kjøb hvad Du synes om," svarede Hr. la Rebelliere. „Jeg ønsker at bringe Dig rigtig smuk og pyntet næste Søndag til St. Pierre. Jeg hører ikke til de ubehagelige og gjerrige Ægtemænd, der sætte et suurt Ansigt op til alt hvad deres Koner kjøbe."

„Lad os see om Farven paa dette Tøj passer til det Grønne i mit Smaragdhalsbaand," sagde den unge Dame, idet hun rejste sig op og selv tog en Æske. Hun aabnede den og udbredte i sit Skjød en

ſtor Mængde Guldſmykker og Ædelſtene; Diamanterne ligeſom ſtraalede imellem hendes Fingre.

„Hellige Marie, hvilken Pragt!“ raabte den blendede Sælgekone.

„Paſſer denne fine Roſa ikke godt til disſe grønne Stene?“ vedblev Fru la Rebelliere. „Jeg tager ogſaa dette Kniplingsſtørklæde og disſe Atlaksſløjfer. La Rebelliere, vil Du give mig Penge, mange Penge, jeg har ſtor Lyſt til at kjøbe og kunde være iſtand til at kjøbe det Altſammen.“

„Meget vel,“ ſvarede Hr. la Rebelliere, noget overraſket af ſaa megen Sorgløshed.

Han gik et Øjeblik bort, for at tage Penge af ſin Kaſſe, i hvilken Ingen uden han ſelv nogenſinde havde ſtukket ſine Hænder.

„Hør, Pelagie,“ ſagde Fru la Rebelliere hurtigt, „vil Du gjøre mig en Tjeneſte?“

„To for een.“

„Næſte Søndag vil der i St. Pierre ved Auction blive ſolgt en Mulat, ved Navn Donatien; byd med og kjøb ham for enhver Priis.“

Hun tog et Perlebaand og gav Konen det med de Ord:

„Tag dette; det er mange Penge værd; efter Auctionen betaler Du; det øvrige er Dit. Har Du forſtaaet mig?“

„Ja,“ ſvarede hun, idet hun lod Perlebaandet

glide ned paa sit Bryst, thi Hr. la Rebelliere kom tilbage.

Da man denne Dag bragte Donatien hans Krukke Vand og hans Maniocbrød, havde han en heftig Feber og raſede ſkrækkeligt; ſaa mange Anſtrengelſer, Smerter og Sindsbevægelſer havde næſten berøvet ham Forſtanden.

La Rebelliere ſkjælvede, Døden kunde ſnart bortrive det Offer, han havde valgt ſig. Han lod ſtrax den Syge bringe ind i den Hytte, der var Negernes Sygehuus. Man tog alle Lænkerne af ham, undtagen paa den ene Fod, og plejede ham godt, thi Helbredelſen maatte ſke hurtigt, da Auctionen ſkulde finde Sted den tredie Dag. Alt dette ſkete uden nogen Hemmelighed; la Rebelliere modtog Regnſkab over alle disſe Ting og da han ikke forlod ſin Kone, erfarede hun det paa ſamme Tid ſom han.

Cæcilie havde virket paa ſin Side; hun kjendte la Rebellieres ſmudſige Karrighed i alt, hvad der ikke hørte til Repræſentationen; hun troede derfor, at han, ved at Priſen blev ſkruet højt op, ſkulde blive afſkrækket og havde derfor ſkrevet til Forvalteren paa ſit Gods, at han ſkulde kjøbe Epaven, om denne ſaa ſkulde koſte tyve tuſinde Livres. Endſkjøndt hun nu let kunde komme til den Fangne, havde hun dog ikke fordriſtet ſig til at beſøge ham i Hoſpitalet eller at ſende ſin Negerinde Femi til ham, for ikke at vække la Rebellieres Mistanke. Hun yttrede heller ingen

Længsel efter at reise til St. Pierre, og syntes at have opgivet sin første Hensigt, at kjøbe den Herreløse. Hun havde dog gjerne meddeelt Fru la Rebelliere sin Plan, dersom de et eneste Øjeblik var bleven forladt af den Argus, der bestandig holdt sig imellem dem; men ingen af dem kunde unddrage sig denne vedvarende Jagttagelse. Cæcilie antog, at Eleonore i høj Grad interesserede sig for den ulykkelige Donatiens Skjæbne; hun havde jo havt saa mange herlige Spadseretoure med ham i Skovens Skygge og paa de grønne Savanner, men videre gik hendes Tanker ikke; hun havde ikke fjerneste Anelse om den Kjærlighed, den heftige Skinsyge og det uforsonlige Had, der skulde kæmpe med hinanden om Mulattens Frihed, ja maaske hans Liv. Fru la Rebelliere syntes at være ligegyldig for alt, hvad der foregik omkring hende; intet kunde bevæge hende; hun hørte ligegyldigt paa sin Mands Ord og hevnede sig nogenledes ved denne Koldsindighed.

Fulde af ængstelig Forventning hengik endelig de to Dage. Om Aftenen, efter Bordet, sagde Hr. la Rebelliere til sin Kone:

„I Aften, min Bedste, ville vi ikke blive længe oppe, thi vi maa bryde op ved Midnat, dersom vi ville benytte Køligheden; i St. Pierre kan Du igjen lægge Dig, og, dersom Du vil, sove til Middag, blot Du er tilstede ved den sidste Messe, thi Du veed, at Auctionen begynder lige strax efter denne."

„Vi kunne rejse naar Du ønsker det," svarede hun koldt.

„Det er bedst Du lægger Dig til Midnat; Du seer ikke rask ud, kjære Eleonore; er Du virkelig syg?"

„Nej, nej, jeg befinder mig meget vel; mit Befindende har aldrig været bedre."

Hun kyssede Cæcilie paa Panden.

„Lev vel," sagde hun; „snart, i Overmorgen, dersom Gud vil; god Nat, kjære Cæcilie. Du vil altsaa ikke rejse med os."

(Fortsættes.)

J. K. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 16.

Lørdagen den 22de April 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Nej, kjære Eleonore," svarede hun efter et kort Ophold; „jeg vil hellere vente paa Eder her."

Cæcilie blev længe alene; Klokken var omtrent ti om Aftenen; alle Folkene i Huset, med Undtagelse af dem, der vare vaagne formedelst Forberedelserne til Afrejsen, havde allerede begivet sig til Hvile. Femi, der sad paa sine Hæle bag Døren, ventede paa

sin Herskerinde. Den unge Pige var meget bevæget og bedrøvet; hun havde i dette Øjeblik et Maal, en fast Villie. . . at befri Donatien fra hvad der forestod ham; hvad hun dernæst vilde, vidste hun endnu ikke selv, hun vidste heller ikke, om hun elskede den Mand, hun vilde kjøbe, der skulde blive hendes Slave. Hendes Slave! Der laa i dette Ords Betydning noget, som bragte hendes Blod til at stivne. Verdens Fordomme og et kjærligt Hjertes Følelser kæmpede i hendes Indre, men en hellig og ædel Medlidenhed var fremherskende overalt. Hun overlod sig længe til sine smertelige Tanker og var i Særdeleshed bekymret, fordi hun ikke kunde sige ham nogle trøstende Ord.

„Femi," sagde hun til sin Negerinde, „hvad er paa Færde udenfor?"

„Intet; Dragerne og Førerne have ikke lagt sig til at sove, men vente blot paa Midnat; den gamle Leo fortæller dem Historier. Der er ogsaa to Herrer Marechaussee tilstede, for at føre Epaven med dem, som om der behøvedes deres lange Sabler og deres Geværer for at bevogte den stakkels Mand."

„Han vil altsaa blive bragt bort tilligemed Hr. og Fru la Rebelliere."

„Nej, først ved Dagens Frembrud, fordi man frygter for at han kunde unslippe; de ville netop komme til St. Pierre om Middagen i Solens fulde Hede for at Auctionen kan begynde."

„Herre, min Gud, hvilken Grusomhed," hviskede Cæcilie; „den Ulykkelige skal tømme Skammens og Smertens Bæger lige til Bunden."

„De har jo lovet at befri ham, gode Herskerinde."

„Ja, Femi, ja, jeg vil befri ham; men hvem veed, om han har Kraft nok til at udholde alt; hvem veed, om han ikke nu tvivler om at blive fri. Dersom det dog var muligt endnu engang at sige ham, at han skal fatte Mod og haabe. Hør, Femi, Du kunde gaa til ham. Rebelliere vil ikke før sin Afrejse faa Tid til at erfare dette. Gaa hen til den Ulykkelige, sig ham, at han skal stole fuldkommen paa mit Løfte, sig ham, at hans Skjæbne kan i Morgen ligge i min Haand. Løb hurtigt, Femi. Min Gud, hvor Tiden dog gaaer i al denne Angest. Nu er det allerede Midnat; man rører sig deroppe; de ville bryde op. Løb, Femi, jeg venter Dig paa mit Værelse."

Hospitalet var en stor Hytte ikke langt fra Baaningshuset; Bestyrerinden var en gammel Negerinde, og to til Tjeneste udygtige Negere passede de Syge og vaagede den ene Nat efter den anden.

„God Aften, gamle Santiago," sagde Femi, idet hun aabnede Døren halvt. „Naa, har Du mange Syge? Kan man komme ind til Dig, uden at skulle see en Død."

„Er det Dig, Femi?" svarede den gamle Neger. „Hvad bestiller Du her paa denne Tid? Tag Dig

iagt for at Opsynsmanden ikke paa sin Runde seer Dig."

„Min Herskerinde sender mig, for at jeg skal see til den Syge, som man i Forgaars har bragt herhen fra Fængslet. Tag denne Tobak og disse Penge. Hvor ligger den Ulykkelige?"

„Dernede, ved Væggen," svarede Negeren, idet han satte sig ved Siden af et Kulbækken, paa hvilken der kogte en sort stinkende Blanding, som man benyttede mod de giftige Dyrs Bid og Stik. Femi listede sig nu hen til det Sted, hvor Mulatten laa. Lænken om Foden var ved en Kjæde befæstet til en i Væggen anbragt Ring; bleg og udmattet slumrede han, med de foldede Hænder trykket mod Panden. Negerinden lod Lyset fra sin Lampe nogle Øjeblik falde paa det ædle Ansigt, i hvilket saa megen Smerte udtalte sig, og derpaa paa de nøgne Arme.

„Herre Jesus," raabte hun forbauset, medens hendes Blik hvilede paa nogle indætsede Chiffre paa den Syges venstre Arm.

Donatien seer op ved dette Udraab.

„Hvad er det? Hvad vil Du?" spurgte han og trak sig tilbage fra det gamle over ham bøjede Ansigt.

„Jeg er Frøken Cæcilie Kerbrans Kammerjomfru," svarede Femi rask, „og kommer for i hendes Navn at sige Dem, at De skal være ved godt Mod; men De maa først vise mig Deres Arm, for at jeg tyde-

ligere kan see den; mine stakkels Øjne skuffe mig ikke, det er Bogstavet R., og derover en Grevekrone. . . Vi have tilhørt en og samme Herre; dette er Grev Rethels Tegn; De er født paa en af hans Besiddelser eller bleven kjøbt af ham; sig mig, veed De det?"

Mulatten sank tilbage med en benegtende Gebærde.

„Greven havde to Plantager," Caseneune og Les Mornes; der er De udentvivl født. Men hvad er Grunden til at De ikke kan erindre det? Har man bortført Dem eller solgt Dem saa ung? Jesus, hvilken Opdagelse."

Negerinden tog Lampen og holdt den et Øjeblik hen for Donatiens forbausede Ansigt.

„O," raabte hun, „nu kjender jeg Dem; der gives ikke mange Folk af Deres Race paa Øen; jeg kjender det Blod, som findes under denne kobberfarvede Hud; Deres Moder var en Caraib og hed Becuya. . ."

„Min Moder! Du har kjendt min Moder?" afbrød Donatien hende dybt bevæget; „o, for første Gang hører jeg noget om hende. De, der har opdraget mig, kjendte ikke engang hendes Navn. . . Becuya! Ja, nu husker jeg det. . . jeg seer hende endnu . . . Du veed altsaa at hun var en stakkels Slavinde?"

„Ja," svarede den godmodige Negerinde rørt, „hun var en smuk Slavinde; De er sikkert det Barn, med hvilket hun flygtede til Carbetbjergene. Stakkels

Becuya! Hun var født dernede ved de varme Kilder i en stor Hytte, der blev afbrændt af de Hvide. Men det er meget længe siden. Hr. la Rebellieres Fader, der kun var en fattig Soldat, kæmpede saa godt, at han fik en Andeel af de Fangne; man gav ham Becuya og han folgte hende til Greven. Hun fortalte mig ofte om sin Hytte, og da hun flygtede, troede jeg, at hun havde begivet sig til den Egn; men hun vilde hverken have fundet Hytte eller Levnetsmidler eller nogetsomhelst andet der."

„Jeg var dengang ganske lille, men jeg kan godt erindre det. Stakkels Moder! Vi have levet i Skoven, uden Huusly, uden Klæder. Hungeren plagede os ofte. Hvor længe dette Liv varede, veed jeg ikke. Engang lagde min Moder sig ved Foden af et Palmetræ og hun stod ikke mere op. Jeg blev længe hos hende, men endelig blev jeg greben af Frygt og flygtede. Hvor mange Dage jeg saaledes ilede afsted paa Lykke og Fromme, veed jeg ikke. Jeg var Døden nær, da nogle Jægere traf mig; de bragte mig til Plantagen Enambuc og fra den Tid. . . Men hvorfor har Du spurgt mig om alt dette? Hvorfor vækker Du disse skrækkelige Erindringer hos mig? Min Gud, skal jeg da dø som jeg blev født, som Slave?. . ."

„Hellige Guds Moder! Vær dog ikke saa fortvivlet. Frøken Kerbrau vil Dem vel; hun er barmhjertig og klog og befaler Dem at være rolig og stole paa hende."

„Jeg vil adlyde hende; hun vil at jeg skal leve og jeg vil leve," svarede Donatien fuldkommen hengiven; „ja jeg vil leve, indtil Guds Villie kalder mig bort fra denne Verden; da jeg kom herhen, haabede jeg, at det vilde ske snart."

Femi hørte ikke længere paa ham; hun syntes at være beskjæftiget med andre Tanker.

„God Nat og lykkelig Rejse," sagde hun, idet hun hurtigt rejste sig op;„ jeg troer, at det vil komme anderledes, end man troer."

Hun kastede endnu et Blik paa det uudslettelige Tegn, som Donatien havde paa Armen, og gik saa hurtigt bort, som hendes gamle Been tillod det.

„Herskerinde," sagde hun, da hun igjen kom ind i Cæcilies Værelse, „hvad giver De mig for den gode Efterretning, jeg bringer. De behøver ikke at kjøbe Epaven; han tilhører Dem ved sin Fødsel. . ."

„Hvorledes?" afbrød Cæcilie hende forundret.

„Han tilhører Dem, fordi han er født paa Deres Plantage, fordi han bærer Deres Tegn paa sig."

Og Negerinden fortalte den Opdagelse, hun havde gjort.

„Han tilhører Dem, ligesom jeg," vedblev hun, „og Beviset derfor staaer skrevet paa hans Arm ligesom paa min saavelsom paa alle de Slaver, der tilhørte Grev Rethel, hvis Arving De er; han er det samme som jeg er, kun med den Forskjel, at der ikke

i mine Aarer findes en eneste Draabe Blod fra nogen Hvid."

„Er det Du siger mig virkelig muligt?" afbrød Cæcilie hende. „Du maa i saa Fald kjende hans Moder. . ."

(Fortsættes.)

J. K. Kalvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Pianofortefabrikant O. Petersen.

Værtshusholder N. Jensen.

Vatfabrikant Hansens Datter, Anna M. V. Hansen.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form

Selskabets Kassererkontor, Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 17.

Lørdagen den 29de April 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Om de Nyfødtes Øjenbetændelse.

(Fra det kgl. Blindeinstitut i Kjøbenhavn.)

Uagtet Forholdene hertillands ere endeel gunstigere end paa de fleste Steder i Udlandet, er der dog blandt de Børn, som aarlig optages i det herværende Blinde-Institut saa mange, hvis Ulykke skriver sig fra deres Livs første Dage; — og da den Sygdom, de Nyfødtes Øjenbetændelse, som har berøvet dem Synet, paa Videnskabens nuværende Standpunkt i de allerfleste Tilfælde er helbredelig, tillader man

sig herved atter at henlede Almeenhedens Opmærksomhed paa denne Sag.

Grunden til, at hidtil saa Mange ere blevne et Offer for denne Sygdom, er nemlig langt fra saa meget at søge i Fortidens mangelfulde Kjendskab til Sygdommens Væsen og Behandling, som snarere i en utilgivelig Ligegyldighed fra Barnets nærmeste Omgivelser, navnlig fra enkelte Jordemødres Side, som til Trods for de Advarsler, deres Lærebøger, og de Paabud, deres Instruxer give dem, i mangfoldige Tilfælde forhindre Tilkaldelsen af sagkyndig Hjælp, for selv at behandle de syge Øjne med allehaande Huusraad, saa længe til det er for silde.

Sygdommen kan nemlig i enkelte Tilfælde optræde under en saa mild Form, at den uden nogen Behandling eller endog trodsende uhensigtsmæssige Midler kan forløbe med heldigt Udfald; men i de fleste Tilfælde antager den en alvorligere Charakteer, og kan da, overladt til sig selv, udvikle sig med en saa rivende Hurtighed, at allerede i Løbet af et Par Dage Tilstanden kan være haabløs.

Her at give en nok saa populair Beskrivelse af Sygdommen og dens Forløb vilde ikke være til nogen Nytte og vilde overhovedet kun kunne forstaaes af Faa. Det maa være nok at bemærke, at nyfødte Børn overhovedet sjeldent angribes af nogen anden Øjensygdom, og at dens første Optræden er let kjendelig derved, at Øjelaagenes indven-

dige Hinde bliver meget rød og svullen og begynder at afsondre en hvidgul Sliim. Hovedsagen er, at Enhver mindes om, at den ellers saa farlige og ødelæggende Sygdom i de allerfleste Tilfælde kan helbredes, naar man strax ved de første Tegn paa en saadan Øjelaagbetændelse søger Lægehjælp. Indtil denne kan faaes, er der ikke Andet at gjøre end saa hyppig, som det behøves, at rense det angrebne Øje for den omtalte sliimagtige Afsondring, og at anvende stadig Kulde paa Øjet.

Rensningen foretages bedst med smaa bløde Svampe eller i Mangel deraf med bløde linnede Lapper, idet man forsigtig halvaabner Øjelaagene og sagte trykker den vaade Svamp imod dem. Anvendelsen af Kulde skeer ved af blødt Linned, 6—8 Gange dobbelt lagt, at danne saakaldte Compresser af omtrent en Species Størrelse, dyppe disse i meget koldt Vand, trykke dem af mellem tørt Linned, saa at de kun ere fugtige, og derpaa lægge dem paa Øjet for at udsætte dette for en stadig Afkøling. Compressen maa ikke blive varm, hvilket hyppig allerede skeer inden et Minuts Forløb, og da denne Afkøling af Øjet ikke taaler nogen Afbrydelse, heller ikke om Natten, er det nok en besværlig Tjeneste, der fordres; men af den Nøjagtighed og Omhu, hvormed den udføres, er det spæde Barns Fremtids Lys eller Mørke afhængigt.

Da den fra det angrebne Øje afsondrede sliimag-

tige Vædske er i høj Grad smitsom, maa det Vand, som benyttes til Svampene og de linnede Compresser, idelig fornyes; og da meget ofte først det ene Øje angribes, og der er en Mulighed for, at det andet kan gaa frit, maa man vel vogte sig for at benytte samme Svamp eller Linned til det andet Øje, og med Hensyn til Ens egne Øjne iagttage al mulig Forsigtighed. At der i det Hele maa sørges for jævn Temperatur og frisk Luft i Sygeværelset, og at Barnets Øje ikke maa udsættes for stærkt Lys, behøver neppe særlig at tilføjes.

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

„Ja, ja. Det er mange Aar siden Becuya levede paa Plantagen Caseneune. Hun var en smuk, men meget sørgmodig og fuldkommen lydig Pige af ægte caraibisk Race. Hun arbejdede bestandig i Huset og jeg har seet hende i fiin Chemise, stribet Skjørt

og selv med Sko. Hun fik en smuk, næsten hvid Dreng og var stolt deraf. Hun gik aldrig ud. Engang blev hendes Herre vred paa hende og befalede Opsynsmanden at binde hende mellem de fire Pæle og tildele hende ni og tyve Pidskeslag. Der blev ikke eftergivet hende et eneste. Den følgende Nat tog hun Flugten med sit Barn og Ingen har seet hende efter den Tid. Alt dette maa staa skrevet i Forvalter Mathieus Bog; Donatiens og hans Moders Navn maa findes deri."

„Men hans Fader?" spurgte Cæcilie.

„Hans Fader? Der var dengang kun en eneste Hvid paa Plantagen, nemlig Hr. Grev Rethel, Deres Onkel," svarede Femi.

Den unge Pige skjulte sin Pande, der blev pludselig overtrukken med en høj Rødme, i sine Hænder.

„Min Gud," raabte hun kort efter, „hvad skal jeg gjøre? Jeg troer at Rebelliere engang sagde, at naar en Epave engang er solgt, har hans tidligere Herre, naar han gjenkjender ham, ikke længer nogen Ret over ham. Femi, vi maa strax tage til Mornes og spørge Forvalteren om Raad; han skal hjælpe mig her. Hurtigt, hurtigt til Hest; med Lovbogen angaaende de Sorte i Haanden vil jeg tilligemed min Forvalter gjøre min Ret gjældende. Men vi maa skynde os. Gud give at vi maa komme i rette Tid."

VI.

Kirken Mouillage er en temmelig usel Bygning og hørte til et forhenværende Kloſter; foran den befandt ſig en Slags Have med ſtore Orangetræer, hvor nogle begunſtigede Familier havde deres Begravelſer. En ikke høj Muur med nogle Gitterporte indeſluttede Kirkegaarden fra Gaden. Dette Sted blev kun aabnet ved høje Kirkefeſter, og de Forbigaaende, der bleve ſtaaende foran Gitteret, ſaae aldrig andet end undertiden en Munk, der i Skyggen læſte ſit Breviar. Udenfor Muren bleve de offentlige Auctioner afholdte.

Rebelliere havde befalet, at Salget ſkulde begynde umiddelbart efter Meſſen. Et Bræt, der var lagt over to Tønder, dannede et Bord, paa hvilket man udſtillede de menneſkelige Varer. I kort Afſtand derfra ſtod Auctionarius og bag ham ventede Donatien og fire eller fem Negere paa en Bænk. Man havde taget Lænkerne af dem, men flere Mænd af Marechausſeen bevogtede dem. En temmelig betydelig Folkemængde havde allerede indfundet ſig.

Hr. la Rebellieres Huus ſtod ligefor Kirken og fra Vinduerne kunde man bequemt overſee alt hvad der foregik; men endnu viſte Ingen ſig der; alle Gardinerne vare rullede ned og Dørene forbleve lukkede. Fru la Rebelliere havde ſtrax efter ſin Ankomſt villet høre Meſſen og var derefter gaaet tilſengs; men hun ſov ikke, og derſom hendes Mand havde berørt

det Battisttørklæde, som hun havde udbredt over sit Ansigt, vilde han have fundet det fugtigt af Taarer.

Han gik med Kaarden ved sin Side og med grusom Glæde i sit Ansigt frem og tilbage i sit Værelse. Men Tid efter anden blev han staaende ved Sengen og saae smilende paa sin Kone.

„Men, kjære Kone," sagde han endelig, „Du maa staa op; om et Qvarteer begynder Auctionen; Slaverne ere allerede komne."

Den unge Dame foer sammen og svarede;

„Saa ville vi gaa; jeg er strax færdig."

Hendes Negerinder klædte hende hurtigt paa, medens hun stod ubevægelig ved et halvaabent Vindue og saae ud. I dette Øjeblik blev hendes Kjærlighed beherſket af Medlidenhed og Retfærdighedsfølelse; hun havde gjerne opoffret sin Formue, sit Liv, ja selv sin Kjærlighed, for at forsvare Donatien og hevne ham paa la Rebelliere. Hendes Hjerte bankede med en skrækkelig Heftighed og hun var en Afmagt nær. Da traadte hendes Mand sagte hen til hende og sagde, idet han lagde sin Haand paa hendes Arm:

„Seer Du?"

Han viste hende Donatien. Den Ulykkelige sad nedbøjet paa Bænken og bedækkede sit Ansigt med begge Hænder; han var iført en Frakke af grovt Tøj og hans Fødder vare nøgne som hos alle Slaver.

„Ja, jeg veed det, det er den Spave, som Du

vil kjøbe," svarede hun med kold Rolighed, „den smukkeste Mand jeg har seet i mit Liv."

Rebelliere blev bleg af Harme og rækkede sin Kone Armen, idet han sagde.

„Han skal blive min Hængemaattebærer, kjære Eleonore."

(Fortsættes.)

J. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 18.

Lørdagen den 6te Maj 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Slaven.

En Novelle.

(Fortsat.)

De gik ned. Gaden var fuld af Mennesker. De Kjøbelystne strødes med de blotte Nysgjerrige om gode Pladse. Der var ogsaa Couleurte, ja selv frie Negere, som havde Formue nok til at kunne kjøbe Slaver. Blandt disse Couleurte herskede der nogen Uro; Donatiens Ulykke vækkede en vis Medlidenhed; de saae i denne Misbrug af Magten en Antydning til, hvad der

hver Dag kunde hændes dem selv. De bleve enige med hinanden og besluttede at kjøbe Spaven, for derpaa at give ham Friheden, thi de havde ikke fjerneste Anelse om, hvor højt man vilde drive ham op. Denne Mængde stod i en Kreds om Bordet. Pelagie befandt sig i den forreste Række.

Hr. og Fru la Rebelliere kom med to Negere, der bar store Solskjærme; Kredsen aabnede sig, for at lade dem komme igjennem, og Auctionarius lod sætte Stole til dem ved Siden af Bordet. Donatien havde skiftet Farve, da han saae den unge Frue. Hun saae ikke paa ham, støttede sig til Bordet og gav Pelagie et Vink. Ingen undrede sig over hendes Tilstedeværelse.

En gammel Neger steg først op paa Brædtet. Medens man bød uden just megen Kjøbelyst, gik la Rebelliere hen til Bænken og betragtede Slaverne. Da han kom til Donatien, sagde han til ham:

„Staa op, for at jeg kan see Dig gaa."

Donatien rørte sig ikke.

„Staa op," gjentog la Rebelliere stærkere, „saa fremt Du ikke vil gjøre Bekjendtskab med en ny Rem paa en Bambus."

„Det er en skammelig og grusom Trudsel, Herre," svarede Donatien med funklende Blik og huul, skjælvende Stemme. „De misbruger Deres Stilling. . ."

„Ti og tænk paa Din lave og skjændige. . . usle Slave."

Donatien havde rejst sig op.

„Ja," sagde han. „jeg er Slave, men mod al Ret og mod Loven. De berøver et Menneske, der er mere værd end De, hans Stilling, hans Frihed, hans Liv. . . Og De vover at tale om Lavhed og Skjændighed! . . . De, Sønnen af en Soldat, der i tre Aar stod under en Opsynsmands Pidsk; De, der først ved Uretfærdighed er bleven rig, derpaa har fornegtet Deres Faders Navn; han var Bødker Rebel, De er Hr. la Rebelliere. En forunderlig Adel. Min Fødsel er sikkert lige saa god som Deres, troer jeg; Herre, det er mere hæderligt at være en Slave som jeg, end adelig som De."

Bleg og skjælvende af Harme var Hr. la. Rebelliere traadt et Skridt tilbage; han løftede sin Stok og berørte Epaven dermed. Donatien rev derpaa hurtigt Bambusrøret med Guldknappen ud af hans Haand, brækkede den i Stykker og kastede den paa Bordet. Ved denne uhørt dristige Handling bemægtigede flere af Marechausseen sig Epaven og der opstod en stor Larm blandt Mængden. Man ventede en hurtig og skrækkelig Straf. Fru la Rebelliere ilede hen til sin Mand, thi hun troede, at han vilde ombringe Mulatten. Et Øjeblik herskede der en ængstelig Taushed. Man kjendte Hr. la Rebelliere; han var almindelig forhadt; Enhver skjælvede for Epaven.

Endelig tog han sin Kones Arm, førte hende igjen til hendes Plads og sagde kold og rolig:

„Man fortsætte Auctionen. Touren er nu til Mulatten Donatien."

Han blev trukken op paa Brædtet og man holdt fast paa ham; han blev nu raabt op af Auctionarius:

„Mine Herrer, to hundrede Livres for Epaven."

„Femhundrede. — Et tusinde. — Tolvhundrede. — Femtenhundrede. — To tusinde!" lød det nu fra Mængden.

„To tusinde, første Gang," gjentog Auctionarius.

„Tre tusinde," sagde la Rebelliere.

„Tre tusinde femhundrede," raabte Pelagie.

„Vil hun kjøbe sig en Mand?" bemærkede en af de Couleurte, hvem Pelagie havde givet et Tegn; „lad hende have Epaven derfor."

„Tretusinde fem hundrede, første Gang. . . anden Gang. . ."

„Fire tusinde!" raabte Rebelliere.

„Fem tusinde!" bød Pelagie.

„Sex tusinde. . . Syv tusinde. . . Otte tusinde . . . Ti tusinde. . . Tolv tusinde!" raabte Rebelliere og rejste sig op.

Pelagie traadte noget tilbage; den forbausede Mængde tav stille; man havde kunnet høre en Colibri flyve.

„Tolv tusinde Livres," gjentog Auctionarius, „første. . . anden Gang. Byder Ingen mere?"

Fru la Rebelliere havde vinket og Pelagie bød modig:

„Tolvtusinde fem hundrede."

I dette Øjeblik hørte man Heste komme i Galop; den forskrækkede Mængde foer fra hinanden og Cæcilie kom med sin Forvalter og Advocat.

Mine Herrer," begyndte Advocaten, „Frøken Kerbran modsætter sig Salget af denne Slave, der tilhører hende, hvilket vi ville bevise; man holde inde med Auctionen."

„Hvad skal det betyde?" raabte Hr. la Rebelliere, der hurtigt beregnede, at han ved denne Lejlighed maaske sparede ti tusinde Livres.

Donatien blev staaende ligesaa ubevægelig som en Mand, der ikke fordriſter sig til at tro sine egne Sandser. Cæcilie var stegen af Hesten.

„Hr. la Rebelliere," sagde hun, „jeg anholder om Retfærdighed. Denne Epave tilhører mig. Disse Herrer her ville forklare Dem af hvilken Grund."

„Naa, saa lad os see."

Nu tog Forvalteren Ordet og fortalte hvorledes det forholdt sig, fremlagde de nødvendige Papirer og viste derpaa Tegnet paa Donatiens Arm. Advocaten aabnede Lovbogen og ville forelæse en heel Artikel.

„Nok, mine Herrer," afbrød la Rebelliere, „jeg er overbeviist. Jeg har som Commandant her paaskyndet Salget af denne Epave, men da han har en Herre, giver jeg ham tilbage til hans retmæssige Ejer."

„Er det muligt," hviskede Fru la Rebelliere mistroisk og trykkede Cæcilies Haand.

Man førte Donatien hen til Bænken igjen og la Rebelliere tog sin Myndling tilside.

„Hør," sagde han; „De kan her paa Stedet gjøre en god Forretning; sælg mig denne Slave; jeg betaler tre tusinde Livres for ham, det er mere end han er værd. Ikke sandt, Hr. Mathieu, jeg betaler ham altfor dyrt? Tre tusinde Livres i Guld og her er Penge paa Haanden."

„Nej," svarede Cæcilie højt, „jeg har ikke i Sinde at sælge denne Slave, tvertimod, jeg vil give ham Friheden, og fra i Dag af er han fri."

„Det kan De ikke," afbrød Rebelliere hende; „hans Skjæbne er ikke aldeles afhængig af Dem; Gouverneuren maa give ham et Frihedspatent og dette vil han aldrig faa. De kan rigtignok give ham Friheden, men retslig vil han altid blive Slave. De har selv paakaldt Loven; det staaer meget tydeligt der."

Cæcilie saa forbauset paa sin Advocat, der svarede med et bekræftende Hovednik.

„Vil De overlade mig dette Menneske?" spurgte Rebelliere endnu engang.

„Nej, jeg tager ham med til min Ejendom Mornes."

„Saa gjør hvad De vil," svarede la Rebelliere med tilbagetrængt Harme, „men han skal først udstaa den Straf, som ingen Slave kan unddrage sig, naar

han har fornærmet en Fri, en Hvid. Da Loven nu engang er paaberaabt, skal den ogsaa nøje følges. Slaven Donatien har fornærmet mig med Ord og Gebærder og alle her Tilstedeværende kunne bevidne det. Jeg fordrer, at han strax skal bindes mellem de fire Pæle og gives ni og tyve Pidskeslag. Saaledes byder Loven. I Herrer af Marechausseen gjør Eders Pligt."

Cæcilie stillede sig hen foran Donatien; hun var bleg, men en fast Villie viste sig i hendes Blik. Denne skrækkelige Situation indgav hende en Beslutning, til hvis Offentliggjørelse der havde hørt mere Mod end til Udførelsen; hun vendte sig til la Rebelliere og sagde højt og bestemt:

„Nej, De kommer ikke til at berøre denne Mand; han er ikke længer nogen Slave; fra dette Øjeblik er han fri, thi jeg, Cæcilie Kerbran, erklærer hermed, at jeg. . . ægter ham. Læs den Artikel i Loven: „Enhver Slave, som en fri Qvinde ægter, er i Kraft af Loven fri."

Intetsomhelst kunde have gjort et større Indtryk paa de Forsamlede end disse Ord fra en fri, en hvid, en adelig Pige til en Couleurt, en Slave. Alle stode som forstenede.

„Min Herre," sagde Cæcilie nu til Donatien, „lad os gaa bort herfra. Vil De give mig Armen?"

Donatien stod op uden at svare. Der gives Følelser i Menneskets Bryst og Situationer i Livet,

hvor Ord ikke ere tilstrækkelige. Cæcilie støttede sig paa ham og fjernede sig, uden at Nogen tænkte paa at holde hende tilbage.

(Sluttes.)

J. B. Kalvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Detailhandler Lorentz Jørgensen.

Slagter O. G. Kreipke.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 19.

Lørdagen den 13te Maj 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de Marts 1882 afholdtes den aarlige Generalforsamling, til hvilken 32 Repræsentanter havde givet Møde og paa hvilken følgende Sager foretoges:

A. Til Underretning.

1. Ifølge det fremlagte Regnskab for 1881, der findes trykt i Ugebladet Nr. 10, var der udbetalt
i Pensioner til 176 Medl. . . . . 9,620 Kr.
i Gratificationer til 463 Medl. . . . . 14,140 —
og i rentefri Udlaan til 39 Medl. . . . 15,800 —

2. Medlemsantallet var
den 1ste Januar 1881 . . . . . 2705.
i 1881 ere døde . . . . . 57.
i — „ udmeldte . . . . . 57.
i — „ udslettede . . . . 19. 133.
indmeldte nye Medl. . . . . 84.

Afgang altsaa . . . . . 49.

Rest den 31te December 1881 . . 2656
hvoraf Betalende 2480
Pensionister 160
Kontingentfri 11
Bude 5

3. Af Hr. Guldsmedmester J. P. Malling har Selskabet i 1881 modtaget et Legat paa 1000 Kr. if. Gavebrev af 18de Juni 1881, der er trykt i Bladet Nr. 10.

Da Hr. Malling ikke var Medlem af Selskabet, har Administrationen i sin Takskrivelse udnævnt ham til Æresmedlem af Selskabet.

4. Det aarlige Eftersyn af Selskabets Activer foretoges den 14de Febr. d. A. af de 3 dertil valgte Repræsentanter, ved hvilket Eftersyn Intet fandtes at erindre.

5. Første Reservebud Skomager F. Wisler er fra 1ste April d. A. udnævnt til fast Bud i Selskabet og Skomager D. J. Hansen fra samme Tidspunkt til Reservebud.

6. Det paa Repræsentantforsamlingen den 22de Decbr. f. A. bevilgede Beløb 200 Kr. til Forøgelse af tidligere tilstaaede Pensioner har Administrationen fordeelt mellem 19 ældre Pensionister.

B. Til Beslutning.

7. I 1881 var der indkommet:

a. 53 Ansøgninger om Laan.
Heraf bevilgedes 34 til Beløb . . . . 16,000 Kr.

b. 622 Ansøgninger om Gratification.
Heraf bevilgedes 447 til Beløb . . . 13,570 —
cfr. nedenfor trykte Fortegnelse
hvorhos følgende 20 Medl. tilstodes
Pension af 50 Kr. aarlig fra 1ste Januar 1882.

Nr.		Medl. fra	Alder.
1712.	Blikkenslager Szybrowskys Enke	1816.	66.
1777.	Hattemager Madsens Enke . . .	1831.	74.
1797.	Grosserer Møllers Enke	1832.	75.
1848.	Skrædermester Reimann	1835.	75.
1852.	Krigsraad Voss Enke	—	74.
1925.	Høker Erichsens —	1838.	75.
1984.	Parykmager Honoré	1841.	72.
1989.	Blikkenslager Lambrechts Enke .	—	74.
2009.	Oversergent Dauthes Enke . . .	—	74.
2206.	Hørhegler Jacobsens — . . .	1842.	78.
2268.	exam. jur. Holms — . . .	1843.	71.
2313.	Skomager Aagaards — . . .	—	75.
2314.	Vognmand Westerskous — . . .	—	70.

Nr.		Medl. fra	Alder.
2560.	Politibetjent Edelsteens Enke .	1845.	75.
2674.	Gymnastiklærer Bentzens — .	—	69.
2880.	Værtshusholder Petersens — .	1847.	76.
3125.	Glarmester Gabes Datter . . .	1849.	69.
3241.	Skomagersvend Gormsens Enke	1850.	78.
3781.	Skrædermester Christensen . . .	1860.	76.
4364.	Postfører Baches Enke	—	78.

8. Der tilstodes Professor Borring et extraordinært Gratiale paa 50 Kr. paa Grund af hans tidligere frugtbare Virksomhed som Medlem af Skriftkomiteen.

9. De ledige Portioner af det Brockske Legat a 100 Kr. aarlig tilstodes:

Nr.		Medl. fra	Alder.
1713.	Skolelærer Schrøders Enke	1818.	82. $^1/_{82}$.
1836.	Skrædermester Kroll	1836.	85. $^1/_{82}$.

10. Hanne Marie Malling f. Roulunds Legat der udbetales den 26de Mai d. A. i 2 Portioner a 20 Kr. tilstodes:

Nr.		Medl. fra	Alder.
3003.	Kunstdreier Østerbyes Enke . . .	1848.	57.
3974.	Værtshusholder Petersens Enke .	1856.	75.

11. Administrationen bemyndigedes til at optage et Laan i Handelsbanken paa 15,000 Kr.

12. 5 Medlemmer udslettedes af Selskabet paa Grund af Kontingentrestancer og som uerholdelige saadanne besluttedes at føre til Afgang 45 Kr. 50 Øre.

13. Endelig foretoges Valg af nye Repræsentanter i de efter Tour Fratrædendes Sted.

Første Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Toldkontrollør C. A. Black.	De Samme
Kontorchef C. A. Plenge.	og
Rodemester P. Rosenstedt.	Fuldmægtig A. C. Schlichtkrull.

Anden Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Professor F. Krohn R.	
Etatsraad A. B. Schytz K. og DM.	De Samme
Professor, Skoledirektør Holbech R. og DM.	og Skoleinspektør C. Appel.

Tredie Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Bureauchef, Lieutenant C. Ritzau.	
Lieutenant L. Bachmann.	De Samme.
Kasserer C. C. Brodersen.	
Krigsassessor J. C. Haugaard DM.	

Fjerde Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Manufacturhdl. C. A. Primon.	
Agent, Baandhdl. Chr. Petersen.	
Manufacturhdl. A. Jonnesbech.	De Samme.
Grosserer, Kapitain J. N. Ammitzbøll.	

Femte Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
fhv. Fabrikør J. L. Petersen.	De Samme
Brændeviinsbr. C. Jacobsen.	og
Fabrikant C. A. Warburg.	Mekanikus G. Eichhoff.

Sjette Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Fabrikeier O. N. Thorsen.	De Samme
Garvermester C. W. Gericke.	og
Hofstrædermester F. A. Fleron.	Murermester R. Berlin.

Administrationen for det forenede Understøttelses-selskab den 2den Mai 1882.

A. E. Reimann. O. F. Olsen. C. N. Lautrup.

Kierrumgaard.

Fortegnelse
over
Gratialisterne i 1882.

Medlems-Nr.		Kroner.
1714.	Vævermester A. Thorlunds Enke	30.
1717.	Manufakturhandler J. Melbyes Enke	40.
1718.	Uhrmager Malmgreens Enke	40.
1728.	Glarmester Øsgevads —	40.
1731.	Toldassistent Freys —	40.
1742.	Bogbinder Tops —	30.
1758.	Snedkermester L. Knudsens Enke	40.
1774.	Politibetjent Breunings —	40.
1789.	Urtekræmmer Hellesens —	40.
1790.	— Boesens —	40.
1792.	Ankersmed Halls —	20.
1795.	Glarmester J. J. Kleis	30.
1815.	Skrædermester H. Møllers Enke	40.
1830.	Blikkenslager la Mottes —	20.
1838.	Oversergent Isers —	40.
1888.	Toldassistent Rohdes —	30.
1892.	Krigsassessor Bergs —	40.
1894.	Fyrbøder L. Nielsens —	40.
1895.	Cancelliraad Sahls Datter	40.
1905.	Urtekræmmer J. C. Jensens Enke	40.

Medlems-Nr.		Kroner.
1911.	Skomagermester Johansens Enke	40.
1916.	Mægler J. Ottesens —	20.
1917.	Urtekræmmer H. Offenhausens Enke	40.
1922.	Toldkontrollør Birchs —	20.
1928.	Murmester Beholdts —	40.
1930.	Sagførerfuldmægtig N. Lunds —	40.
1934.	Urtekræmmer Jegstrups —	20.
1938.	— Kierrumgaards Datter	40.
1945.	Skomager Fribergs Enke	40.
1951.	Karantaineofficiant Brieghels Enke	40.
1954.	Registrator Hansens —	30.
1955.	Parykmager Minéts —	40.
1963.	Skrædermester Tønnings —	40.
1965.	Papirhandler Rosenstands —	40.
1966.	Torvemester H. Petersen	40.
1971.	Bogbinder F. Timmermann	30.
1974.	Snedkermester Neergaards Enke	40.
1978.	Skorsteensfeier Schmidts —	30.
1981.	Portner Stahls —	40.
1982.	Theaterkontrollør P. Schøns Enke	30.
1985.	Høker Schultz's —	30.
1986.	Skomager H. Gredsteds —	30.
1987.	Uhrmager Larsens —	30.
1988.	Viceinspektør P. Bays —	40.
1992.	Skrædermester Prehns —	40.
1996.	Guldsmedmester Henningsens —	40.
2000.	Skrædermester Baerens —	40.

Medlems-Nr.		Kroner.
2010.	Hoboist Hesses Enke	40.
2035.	Kopist Balsgaards —	40.
2133.	Posementmager N. P. Madsen	40.
2138.	Uhrmager Damborgs Enke	30.
2146.	Blikkenslager N. Timmermann	30.
2148.	Toldassistent Mortensens Enke	40.
2159.	Høker H. Jeppesen	20.
2180.	Handelsfuldm. L. Sands Enke	40.
2188.	Uhrmager L. Steinmetz	40.
2198.	Skrædermester J. Sieglers Enke	30.
2199.	Skomager H. Bechs —	30.
2222.	Politibetjent H. Groves —	30.
2239.	Slagter C. Petersens —	40.
2240.	Meelhandler H H. Møllers —	40.
2243.	Bogbinder H. F. Poulsen	40.
2257.	Uhrmager P. Hou	30.
2273.	Blikkenslager Hammers Enke	40.
2274.	Bødkermester C. F. Lund	20.
2281.	Politibetjent Fr. L. Willes Enke	20.
2292.	Sadelmager C. Lunds —	30.
2293.	Malermester E. C. Meyer	40.
2322.	Factor Gehrkes Enke	30.
2326.	Høker Jens Nielsens Enke	40.
2328.	Guldsmed Dahlboms —	30.
2329.	Destillatør C. Nielsens —	40.
2346.	Skræddersvend J. Ahns —	40.
2351.	Kaffejetmager J. Sanders Enke	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
2354.	Murmester J. A. Møllers Enke	30.
2367.	Skrædermester J. L. Mariager	40.
2370.	Snedkermester P. Kofoeds Enke	30.
2380.	Tobaksfabrikør H. Schjøtz —	30.
2384.	Koffardikaptain Carlsens Datter B. M.	30.
2389.	Toldassistent Muderspachs Enke	40.
2400.	Skrædermester P. Dambergs —	40.
2402.	Politibetjent H. Lassens —	40.
2407.	Skomagermester Beckmanns —	40.
2467.	Kandestøber Svanbergs —	40.
2476.	Skomager J. Petersens —	40.
2481.	Smedemester Mibachs —	20.
2498.	Jernhandler F. Clausens —	30.
2506.	Meel & Grynhdlr. A. Sørensens Enke	30.
2509.	Arrestforvarer J. Andersens —	40.
2521.	Skibskaptain Simonsens Datter	30.
2524.	Skræder J. Jacobsens —	20.
2533.	Skrædermester R. Hjorth	40.
2544.	Fuldmægtig J. Schrøders Enke	20.
2545.	Klokker Vhisters Datter H.	40.
2546.	— — — Chr.	40.
2553.	Bud Lindes — J. E. H.	40.
2557.	Major Rohweders — A. D.	40.
2571.	Snedkrmstr. Kleinschmidts frask. Hustru	20.
2582.	Skomagermester F. Klemmert	20.
2592.	Bogtrykkersvend L. Hansens Enke	40.
2606.	Dyrlæge Helpers —	40.

Medlems-Nr.		Kroner.
2610.	Snedkermester Tolles Datter	30.
2611.	Stolemagermester A. Krügel	40.
2613.	Skibsfører J. A. Johnsens Enke	40.
2615.	Toldbetjent Berthelsens Datter	30.
2618.	Snedkermester P. Thyes Enke	20.
2624.	Høker Kjellerups —	20.
2625.	Potitibetjent A. Saltofts —	20.
2635.	Skomagermester P. Langsteds Enke	40.
2650.	Portner Poulsens Datter	30.
2654.	Arrestforvarer C. Frantzsens Enke	40.
2655.	Styrmand Koefods Datter	40.
2658.	Bødkermester C. Guntel	30.
2661.	Skrædermester Bjørck	30.
2683.	fhv. Stabshornblæser J. Hartenberg	30.
2689.	Skomagermester J. Hansens Enke.	20.
2698.	Skorsteensfejersvend P. Poulsen	30.
2711.	Guldsmedmester C. Fugelsangs Enke	40.
2715.	Portner H. Jeppesens —	30.
2716.	Kjøbmand N. Rossings —	20.
2718.	Cigarfabrikant P. Holms —	30.
2719.	Snedkermester C. P. Bruun	20.
2724.	Stolemager H. C. Kjær	30.
2727.	Skibskaptain C. Baggers Enke	20.
2729.	fhv. Politibetjent P. Buch	30.
2739.	Skomager J. C. Larsen Riis	40.
2741.	Guldsmedmester J. Brocks Enke	30.
2742.	Værtshusholder L. Poulsen	20.

Medlems-Nr.		Kroner.
2752.	Skibskaptain Møllers Datter Fr. C.	30.
2763.	pens. Politibetjent L. Jørgensen	30.
2767.	Hyrekudsk Fristrups Enke	40.
2771.	Pensionist P. Petersen	20.
2774.	Bødkermester J. Holmer	20.
2788.	Malermester Fr. Witts Enke	30.
2791.	Tobakshandler P. Lunds —	30.
2803.	Veikonduktør Præstruds —	30.
2805.	Musiklærer C. Møllers —	30.
2808.	Toldassistent Bjerrings —	30.
2812.	Malermester Holms —	40.
2819.	Guldsmedmester Lundbergs Enke	40.
2829.	fhv. Skrædermester S. Grün	40.
2831.	Toldbetjent Lunds Datter J.	30.
2860.	Kaptain Meinckes Datter	40.
2877.	Urtekræmmer U. Holms Enke	20.
2881.	Overgymnastiklærer Reinvalds Enke	40.
2882.	Kvarteermand Enemarks —	30.
2883.	Svedkersvend P. Schwartz's —	40.
2885.	Skipper J. F. Sporleder	40.
2890.	Kammerraad Kaarsgaards Datter	40.
2913.	Oversergent C. Maacks Enke	40.
2918.	Skomagermester Riechels —	40.
2925.	— C. F. Jensen	20.
2933.	Bødkermester J. Erichsens Enke	30.
2936.	Møbelhandler Kobans —	30.
2937.	Urtekræmmer Ellingsens —	40.

Medlems-Nr.		Kroner.
2940.	Arbeidsmand J. Holdes Enke	40.
2945.	Skomagermester Alsbergs —	30.
2946.	pens. Opsigtsbetjent P. Larsen	30.
2947.	Skrædermester F. Lunds Enke	30.
2962.	Hattefabrikant A. Thomsen	40.
2963.	fhv. Væver M. Salomonsen	30.
2977.	Værtshusholder L. Madsen	30.
2982.	Snedker Ravns Enke	40.
2989.	Musiklærer C. H. Keil.	20.
3005.	Skomagermester A. Henningsen	30.
3017.	Kleinsmedsvend J. Gensmann	40.
3034.	Postbud F. Schrams Enke	30.
3035.	Hoboist J. Vaters —	30.
3045.	Mægler Thanings —	30.
3050.	Snedkermester J. Høygaard	40.
3053.	pens. Hoboist C. Gronemann	40.
3062.	Bagermester G. Herolds Enke	40.
3063.	Snedkermester Høygaards Datter M.	30.
3071.	Skomagermester C. F. Jakobsen	40.
3075.	Skrædermester P. Rasmussens Enke	40.
3084.	pens. Skibstømrer C. Jensen	30.
3088.	Factor Bjerrings Datter A. C.	30.
3099.	Kok G. Alminds Enke	30.
3103.	Politibetjent S. Christensens Enke	30
3107.	Snedkermester C. Kyhn	20.
3133.	Isenkræmmer Schoulunds Datter	30.
3134.	Materialkudsk M. Hansens Enke	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
3140.	Skomager D. H. Behrens Enke	30.
3142.	Forstinspektør Hampes Datter	30.
3153.	Vævermester Krusemarks Enke	40.
3163.	Urtekræmmer Hinrichsens Datter L. W. S.	30.
3164.	Handelsfuldm. Fichs Datter A. C.	30.
3165.	Smedemester Hultmans Enke	40.
3170.	Portner N. Jørgensens —	30.
3180.	Stolemager Raffs Datter C. D.	40.
3193.	Smedemester C. Bergs Enke	30.
3196.	Oversergent F. C. Gronemann	20.
3211.	Guldsmedmester H. Fischer	30.
3217.	Skomager Jens Lunds Enke.	20.
3222.	Hoboist F. W. Lunds —	30.
3223.	Restauratør C. Brenneckes Enke	20.
3224.	Oversergent Støvring Datter C. P.	40.
3225.	Vinhandler L. Hansens Enke	40.
3236.	Kleinsmed Bechs — K.	40.
3248.	Skomagermester J. C. Mørk	20.
3249.	Forvalter N. Nielsens Enke	30.
3254.	Kammerassessor L. Kagerops Enke	30.
3257.	Skomagerm. Weidemanns Datter A. M.	40.
3259.	Tøimager C. Steffensens Enke	40.
3264.	Slagtermester J. Hansens —	40.
3268.	Bærtshusholder J. L. Hansens Enke	40.
3280.	Meel- & Grynhandler J. Olsens —	30.
3283.	Brændehandler F. Nielsens —	40.
3297.	fhv. Vægter J. Laursens —	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
3305.	Dugmager W. Gottsches Enke	40.
3306.	Kattuntrykker Würks Datter P. C.	30.
3311.	Hørfabrikant J. Brunskovs Enke	40.
3312.	Malermester P. H. Colding	40.
3340.	Skomagermester J. Lassens Enke	20.
3342.	Bundtmager A. Rahrs —	40.
3347.	Forvalter Thomsens Datter C.	30.
3358.	Snedkermester Krügers Datter J. Fr.	20.
3362.	Parykmager Søegaards Datter E.	30.
3373.	fhv. Traadhandler V. Bærentzen	30.
3379.	Skomagersvend C. Tønnesen	40.
3394.	Skomagerm. Møllerstrøms Datter E.	30.
3410.	Glarmester Maders Enke	20.
3417.	Manufakturhdl. Rosenstands Enke E. K.	30.
3421.	Smedemester O. Larsens — N.	20.
3434.	Tømmersvend O. Jensens —	20.
3437.	Teaterkontrollør Lenkewitz Datter T. M	30.
3438.	Havnefoged Køsters Enke	20.
3441.	Kirkebud C. Ottesens —	20.
3447.	Skomagermester Dinesens Enke	40.
3453.	Kgl Taffeldækker Hedens —	40.
3457.	Skomagermester J. T. Hoff	30.
3462.	Skrædermester P. Ibsens Enke	40.
3469.	Portner J. F. Hansens —	30.
3479.	Toldforvalter Heltbergs Datter F. J.	30.
3480.	Fuldmægtig Hjorths Datter C. M. M.	30.
3493.	Skrædermester A. Sørensens Enke	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
3507.	Malermester A. Nyegaard	20.
3512	fhv. Kniplingshandler B. J. Baruch	30.
3514.	Skrædermester A. Andersens Enke	40.
3526.	Værtshusholder J. Disters —	40.
3535.	— Fischers —	20.
3549.	Tobaksspindermester H Koefods —	40.
3571.	Børstenbinder P. Sørensens —	30.
3573.	Maler O. Hesselagers —	30.
3585.	Bud C. Evalds —	30.
3588.	Værtshuusholder Rønholdts —	30.
3590.	Theaterkontrollør Nielsens —	30.
3597.	Skomagermester G. Sacht	30.
3598.	Sadelmager H. Willumsen	30.
3606.	Dreier Faust's Datter	20.
3611.	Handske magersvend E. Steffensen	30.
3612.	Regimentschirurg Scheils Datter J. C.	20.
3614.	Skomagermester A. Zwichys Enke	40.
3616.	Værtshusholder J. Jensens —	40.
3624.	Skomagermester J. Andersen	40.
3629.	— Silds Enke	40.
3632.	Tjener C. Hansens —	40.
3633.	Gymnastiklærer P. Gross Enke	30.
3652	Urtekræmmer Schyums Datter C. M.	30.
3661	Dreiermester C. Rickerdsens Enke	20.
3662.	Snedkersvend P. D. Lund	20.
3666.	Skomagermester P. Christiansen	40.
3672.	Tømrer J. Ortved	20.

Medlems-Nr.		Kroner.
3673.	Urtekr. Schaldemoses Datter G. M.	20.
3675.	Skrædermester Mæhls — J. M.	20.
3676.	Manufakturhandler Hasses Datter	40.
3677.	Cancellisecretair Møllers —	30.
3696.	Barberer F. Ahlstrand	30.
3713.	Smedemester J. Olsens Enke	20.
3714.	Slagter Steenbergs —	30.
3725.	Bagermester F. Petersens Datter A. C.	40.
3734.	Skomagermester Schmidts — J.	30.
3735.	Tapetmager N. Lindorffs Enke	20.
3738.	Snedkersvend J. Sørensens Enke	40.
3745.	Værtshusholder P. Bentzen	20.
3754.	Skomagermester J. Fr. Rohan	40.
3756.	— H. P. Larsen	20.
3766.	Opsigtsbetjent N. Nielsens Enke	30.
3779.	Fyrbøder L. Nielsens Datter C. L.	30.
3780.	Slagtermester Tolstrups Enke	40.
3782.	Toldassist. Creutzburgs Datter W. M.	40.
3783.	Skomagermester N. J. Øland	30.
3785.	Glashandler Meltzers Datter E. Th.	30.
3789.	Dameskræderinde Karen Petersen	30.
3815.	Kaptain Nissens Datter Fr. M.	40.
3816.	— — — J. M.	30.
3817.	Klædefabrikant Schmidts Datter J.	30.
3823.	Factor Roserbergs — A. M.	40.
3882.	Oversergent Bergamedys — L. A.	40.
3835.	Snedkermester J. Neye	20.

Medlems-Nr.		Kroner.
3836.	Typograf A. Sivertsen	20.
3850.	Incassator N. C. Flors Enke	20.
3856.	Værthusholder J. Meiers —	30.
3863.	Tøimager Rølls —	40.
3866.	Mægler Sünckenbergs Datter L. S.	30.
3868.	Skomagerm. J. F. Jacobsen	30.
3869.	— Chistensens Datter M. C.	20.
3871.	Bud L. Hansens Enke	40.
3880.	Skomagermester Søfversborgs Enke	20.
3885.	— S. Nielsens —	20.
3899.	— N. Lundqvists —	20.
3900.	Betjent Rostgaards —	40.
3919.	Bager Møllers Datter C. S.	30.
3923.	Urtekræmmer Bechs Enke	30.
3927.	Murer J. P. Lindberg	20.
3932.	Kurvemagersv. Strandbergs Enke T. A.	40.
3935.	Overchirurg Galtrups Datter E.	40.
3938.	Bud de Giers Enke S. M.	40.
3954.	Hofekræmmer Jensens Datter M.	20.
3963.	Skolelærer Kjeldahls Enke J. E.	40.
3968.	Rebslagermester J. L. Samuelsen	20.
3973.	Tømmersvend Mads Hansens Enke	30.
3988.	Gjæstgiver Sallings Datter C. S.	30.
3990.	Snedkermester Petersens —	30.
3993.	Kjøbmand Bechs — L. H.	30.
3994.	Kommandør Tuxens — W. A.	30.
3997.	Skomager Stanges Enke	20.

Medlems-Nr.		Kroner.
4005.	Grosserer Hagelbergs Enke J.	20.
4013.	Justitsraad Sommers —	30.
4020.	Traktør J. Horkas —	30.
4025.	Retsvidne G. Grundtvig	40.
4037.	Skrædermester S. Nielsen	40.
4059.	Bademester J. Nielsens Enke	30.
4075.	Handelsbetjent L. Bergs —	20.
4082.	Lieutenant Mortensens —	20.
4088.	Sadelmagersvend Fases —	30.
4090.	Kunstdreier O. Wantzins —	30.
4093.	Vognmandskudsk Thomsens Enke E. S.	20.
4096.	Handelsbogholder Tetzlaffs Datter W.	20.
4113.	Dreiermester Møllers Enke S. H.	20.
4132.	Foderalmager Jørgensens Enke H.	30.
4139.	fhv. Værtshusholder P. Albrechtsen	30.
4141.	Skomagermester Pihlgreens Datter J.	30.
4142.	Sadelmager Sjøbergs Enke	20.
4157.	Mægler Thanings Datter M.	20.
4180.	Snedkersvend J. Hestes Enke	20.
4212.	fhv. Detailhandler N. C. Petersen	20.
4214.	Høker H. Olsens Enke M.	40.
4225.	Værthusholder A. Zwinges Enke	40.
4235.	fhv. — A. Hansens —	30.
4236.	fhv. Modehandlerinde S. Lassen.	20.
4237.	Skomager Lundmanns Datter H. W.	20.
4240.	Graver J. Visbyes Enke	20.
4244.	Guldsmed Engells — C.	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
4245.	Høker Allesøes Datter P.	20.
4254.	fhv. Skomagermester P. C. Christensen	40.
4269.	Urtekræmmer Grandjeans Datter N. M.	20.
4281.	Skomagermester C. H. Nielsen	30.
4282.	Maler J. Lassens Enke	20.
4291.	Kgl. Kjøkkenkarl N. Olsens Enke K. M.	20.
4295.	Skrædermester Søemods — H. M.	20.
4297.	Secretair Lauritzens Datter F. H.	30.
4300.	Fyrassistent Nielseus Enke	20.
4308.	Cancelliraad Neves Datter P. H.	30.
4309.	— — — M. S.	30.
4316.	Malermester Jslins Enke E. C.	20.
4321,	Skræderm. Svanekjærs Datter C. F.	20.
4322.	— — — S. Th.	20.
4326.	Hoboist J. Liisbergs Enke J. C.	20.
4358.	Skræderm. Johansens — K. M.	40.
4368.	Malermester C. Fæderholdts Enke	20.
4385.	Skomagerm. S. Jørgensens —	30.
4394.	Postmester Bøegs —	20.
4403.	Porcellainsh. Christiansens Datter S.	20.
4413.	Skibskaptain Olsens Enke C. C.	20.
4417.	Krigsraad Gjerdrums —	40.
4427.	Baadsmand Andersens — J. D.	20.
4444.	Formand N. Danielsens —	20.
4445.	Urtekræmmer Hallesens Datter M.	20.
4468.	Husjomfru K. Fr. Jensen	30.
4476.	Styrmand Riis's Enke	40.

Medlems-Nr.		Kroner.
4491.	Hattemager Schmidts Enke	30.
4496.	Baabenmester Lebrechts — E.	20.
4513.	Værtshusholder M. Jensens Enke	20.
4517.	Tømmersvend O. Hansen	20.
4523.	Krigsraad Borres Datter	20.
4525	Exerceermester. Debusmanns Dtr. D.J.	20.
4535.	Skrædermester A. Lunds Enke	20.
4564.	Stabssergent J. Rasmussens Enke	20.
4567.	Skrædermester C. Clausens —	30.
4570.	Vognmand Rasmussens —	30.
4573.	Smedemester C. Schouboe	20.
4582.	Farver Lerckes Datter S. M.	30.
4589.	Steenhugger Schneiders Datter L. M.	20.
4597.	Fuldmægtig Riises Enke	30.
4601.	Høker Storms — A. C.	30.
4644.	Klokker Gørtz's — M. Th.	30.
4662.	Stolemager Westrings Datter C. A.	30.
4664.	Skoleinspektør Lillies Datter M. E.	40.
4676.	Depotsergent Clemmensens Enke	20.
4696.	fhv. Dameskræderinde H. S. Berg	30.
4709.	Skrædermester Krügers Enke	30.
4722.	Slagtermester Schartie's Datter C. W.	30.
4723.	Fyrinspektør Lunds Enke	30.
4744.	Værtshusholder Petersens Enke A. S.	30.
4746.	Gymnastiklærer Meislings Datter J.	20.
4751.	Gravør Krags Datter M. E.	30.
4754.	fhv. Meelhandler M. Jensen	20

Medlems-Nr.		Kroner.
4772.	Urtekræmmer Qvades Datter M. S.	20.
4810.	Seilmagermester J. P. Lorentzen	40.
4811.	Skomagerm. Blochs Datter C. M.	20.
4820.	Bud J. G. Lorentzen	20.
4823.	Sergent Aamodts Datter C. H.	30.
4828.	Slagtermester Frischs — K. M.	30.
4831.	Karetmager Hansens — E. M.	20.
4850.	Brændevinsbrænder Olsens do. O. D.	20.
4851.	Kammerassor Taagerups Enke	30.
4859.	Bødkermester Andersens — C.	20.
4864.	Landmand Wilsons Enke A. K.	30.
4870.	Garversvend C. Sandbergs Enke	20.
4877.	Major Fastings Datter M. J.	20.
4880.	Bogholder Mørcks — Fr. A.	20.
4927.	Læge Byrstings — Th.	30.
4968.	Snedkermester Dahlins Datter M.	30.
4980.	— N. J. Møllers Enke	20.
4991.	Pastor Brygmanns Datter L.	40.
5003.	Mekanikus Hansens Enke	30.
5058.	Malermester Tousings —	30.
5083.	Stabssergent J Oppenhagens Enke	20.
5085.	Architect Hoffmanns Datter N.	40.
5097.	Lærer Oluffens — M. M.	40.
5130.	Kgl. Kok Møllers Enke	30.
5158.	Snedkermester J. Børgesen	40.
5181.	Overretsprokurator Berggreens Enke	20.
5193	Syerske M. J. Larsen	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
5222.	Musiklærer J. A Jensens Enke	20.
5235.	Portner P. Hansens —	30.
5244.	Bødkersvend H. P. Eeg	20.
5256.	Urtekræmmer N. Johansens Hustru	20.
5278.	Snedker E. Andersen	20.
5305.	Skibskaptain Ludvigsens Datter A.	20.
5321.	Økonom Eigtveds Dattter E. Fr.	40.
5345.	Pensionist Borns Enke	30.
5368.	Boghandler Bechs Datter M. E.	20.
5415.	Porcellainsfabrikant E. Larsens Enke	30.
5423.	Stabsdyrlæge Ringheims Enke	20.
5473.	Justitsraad Lunds Datter J. C.	20.
5487.	Regnskabsfører Andersens Enke	20.
5576.	Brændevinsbrænder Hertz's Datter K.	30.
5593.	Pastor Huulegaards Datter E. C.	30.
5604.	Overkontrollør Fensmarks —	20.
5651.	Garvermester Rings —	20.
5791.	Økonom Fratz's — A.	20.
5803.	Kaptainlieutenant Havns — W. E.	20.
5883.	Manufacturhandler Ottesens Enke	20.
6039.	Bagermester F. Prammann	20.

Slaven.

En Novelle.

(Sluttet.)

Fru la Rebelliere blev staaende taus af Forbauselse. Hun vidste ikke hvad der foregik i hendes Hjerte, men snart fik en Følelse af Retfærdighed og Ædelmodighed Overmagten over hendes Kjærlighed og hun glædede sig oprigtigt over, at den, hun havde elsket saa højt, var unddraget hendes Mands Hevn. Rebelliere vilde derimod nok have trøstet sig, dersom han blot havde seet Taarer i sin Kones Øjne; men han maatte erkjende, at hendes Kjærlighed til Donatien var saa stor, at hun virkelig glædede sig over, at en anden lykkeligere, maaske mere elsket, havde frelst ham. Dette Øjeblik gjengjældte hende alt hvad hun havde lidt.

„Naa, Rebelliere," sagde hun, idet hun med kold Spot vendte sig til sin Mand, „Epaven ægter Frøken Kerbran, og dog svor Du, at han skulde dø under en Slaveopsynsmands Pidsk!"

J. K. Kalvorsen.

Paa en Reise i Pyrenæerne.

Efter nogle Øieblikkes Vandring i Mørket gjennem vilde Bjerge, bevoxede med Naaletræer, begyndte Øiet at kunne skjelne Gjenstandene i det tause Mørke. Man hørte den skvulpende Rislen af en Bjergstrøm, der rullede ved Foden af Klippe-Skrænten, uden at man endnu kunde se den. Da man endelig havde naaet ned til Strømmen, gjaldt det om at komme over den, men man traf der hverken et omblæst Grantræ eller Klippestykker, over hvilke man kunde naa den modsatte Bred. Vandet i Strømmen var saa koldt som Is, og dog blev jeg det næppe vaer, idet jeg kastede mig deri for at svømme over, saa gjennemtrængt var jeg af Kulden paa min Vandring. Endelig naaede jeg over, og min Reise ansaa jeg for endt, jeg havde endnu kun nogle ubetydelige Vanskeligheder at overvinde, da jeg saa Røg hæve sig op over en sort Klippe og Skinnet fra en Ild. Det var Røgen fra et antændt Baal. Jeg vidste, at Smughandlerne, der gjennemvandre denne Bjergegn, ikke gjøre sig mindste Betænkelighed af at udplyndre de Rejsende, saa meget mindre som det ikke vilde falde Nogen ind at opsøge Liget af Offeret i de dybe Afgrunde, i hvilke man vilde styrte det ned.

Jeg ladede derfor i al Stilhed en af mine Pistoler, holdt min jernbeslaaede Stok fast i min høire

Haand og vandrede henimod Stedet, hvor jeg saa Ilden brænde. Et Hoved hævede sig i Vejret, og jeg saa en Bøssepibe rettet imod mig. Der var ikke Tid til at raabe om Hjælp eller at forlade mig paa Ankomsten af en mere eller mindre aarvaagen Politi-Runde, der kunde tage sig af mit Forsvar. Jeg gav derfor et vældigt Slag med min Stok paa Bøssepiben, der strax faldt ud af Hænderne, som fastholdt den, og jeg rettede derefter min Pistol imod Smughandlerens Bryst. Min Bevægelse havde været saa pludselig, og Manden troede sig saa lidet iagtaget, at han ikke havde haft Tid til at afbøde mit Angreb.

— Hør, Kammerat, Du driver slet Gjæstfrihed her; læg Dig plat ned, eller ogsaa er Du dødsens.

Han adlød min Opfordring, og jeg kastede hans Bøsse ned i en Afgrund. Derpaa sagde jeg til ham:

— Rejs Dig op igjen, og trøst Dig, at Du har forfejlet Dit Angreb. Du henvendte Dig kun til et daarligt Bytte; jeg er Maler og lever ligesom Du af Haanden i Munden, thi jeg har, ligesom Du, at maatte kæmpe, men imod Uvidenhed og slet Smag; de uforanderlige Toldbetjente lade jo Intet gaa frit uden at paatrykke det deres Stempel. Jeg er sulten og tørstig, dél med mig Provianten, hvoraf Din Tværsæk bugner.

Medens jeg talte, svulmede hans Næseboer af Forbittrelse.

— Hør, sagde jeg, jeg har Intet ondt i Sinde

imod Dig; kun vil jeg sige Dig, hvis Du gjør et Skridt henimod mig eller den mindste ængstende Bevægelse, saa slaar jeg Hovedet i Stykker paa Dig. Hvis Du derimod forholder Dig rolig, blive vi her og forlade hinanden kun som Venner. Jeg aabnede derpaa hans Tversæk, og jeg fortærede hans Flæsk og drak den Rum, hans Flaske indeholdt. Min Vandring, der havde været længere og vanskeligere, end jeg havde tænkt mig, gjorde mig dette Maaltid i høj Grad behageligt.

Nu, min modige Ven, tilføiede jeg, skulle vi skilles ad, og jeg ønsker Dig god Lykke. Kun har jeg endnu en Tjeneste at bede Dig om. Du har et smukt og kraftigt Hoved, et udtryksfuldt og gjennemskuende Blik, og den taabelige Forbittrelse, Du bevarer imod mig, forhøjer endnu Kraften i Dit Aasyn. Du skylder en Oprejsning til Kunsten, en af hvis ivrigste Tjenere Du har været nærved at dræbe. Du vil derfor nok sidde for mig, at jeg kan male Dit Portræt.

Han rejste sig derpaa vred op.

— Alt det er til ingen Nytte. Hvis Du havde rammet mig med Din Riffel, da vilde Du have udplyndret mig og derefter kastet mig ned i Flodlejet, og jeg vilde have sét mig nødsaget til at underkaste mig den Stærkestes Ret. Denne Ret har jeg nu bemægtiget mig, og det synes mig, at jeg benytter den med Ædelmodighed. Jeg anser Dig begavet med altfor god Forstand til at antage, at Du vil nægte at adlyde en Mand, der kan skyde Dig en Kugle for

Panden. Sæt Dig derfor ned; godt saa. Øjnene maa vendes lidt mere om imod mig; Hovedet lidt højere i Vejret: Haanden maa falde naturligt ned. Tag derpaa Din Hat af; jeg kan godt lide Krøllerne paa Din smukke sorte Haarvæxt. Stræk endelig Benet ud og læg det overkors over det andet.

Manden knurrede og bandede; men det holdt mig aldeles ikke tilbage; han tilbragte saaledes omtrent tyve Minutter. Sé nu var hans Portræt færdigt. Da det var fuldendt, gjemte jeg mine Farver og sagde til ham:

—. Betænk vel en anden Gang, at det er kun en Kunstner, der udsætter sig saaledes for at blive skudt for den Fornøjelse at beskue nogle gamle Bøgetræer og nogle mosbevoxede Klipper. En rig Mand vilde ikke engang kunne tænke derpaa uden at gyse; man vover gjerne sit Liv, men man vover ikke sine Penge. Til jeg har igjen den Fornøjelse at møde Dig. Farvel!

Alphonse Karr.

Meddelt af L. S. Borring.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

En Vinteraften vare vi et halvt Dusin gode Venner forsamlede hos en forhenværende Universitetskammerat. Man gav sig til at passiare om Shakspeare, om Personerne i hans Stykker, om den dybsindige og overlegne Maade, hvorpaa enhver Characteer er greben ud af selve Menneskenaturen. Vi beundrede i Særdeleshed hans Characterers forbavsende Sandhed; Enhver af os kunde sige at have seet iblandt de Personer, som Hændelsen havde ladet ham gjøre Bekjendtskab med, en Othello, en Hamlet, en Falstaff, ja, endogsaa en Richard den Tredje og Macbeth, disse to Sidste, vel at forstaae, kun ifølge blot Formodning.

— „Og jeg, mine Herrer," udbrød vor Vært, „jeg har kjendt en Kong Lear."

— „Virkelig?"

— „Nu skal De blot høre." — Og han begyndte sin Fortælling; men vi ville forudskikke denne en Redegjørelse, efter den engelske Forfatter Charles Lamb, for Indholdet af Shakspeares Stykke.

Kong Lear af Britannien havde tre Døttre: Gonerill, gift med Hertugen af Albany; Regan, gift med Hertugen af Cornwall, og Cordelia, en ung Pige, til hvis Kjærlighed Kongen af Frankrig og Hertugen af

Burgund i Forening bejlede, for hvilken Aarſags Skyld de midlertidigt opholdt ſig ved Kong Lears Hof.

Den gamle Konge, der var mediaget af Alderdom — han var nemlig over firſindstyve Aar — og af Regjeringens Anſtrengelſer, beſluttede, at han for Fremtiden ikke mere vilde tage Deel i Statens Anliggender, men overlade dens Ledelſe til yngre Kræfter, for at han kunde faae Tid til at forberede ſig paa Døden, ſom maatte indtræffe om ikke lang Tid. I denne Henſigt kaldte han ſine tre Døttre til ſig, for af deres egne Læber at erfare, hvem af dem der elſkede ham højeſt, og han vilde da uddele ſit Kongerige imellem dem efter ſaadanne Forholde, ſom deres Kjærlighed til ham vilde ſynes at fortjene.

Gonerill, den Ældſte, erklærede, at hun elſkede ſin Fader højere, end Ord kunde udſige, at han var hende kjærere, end hendes egne Øjnes Lys, kjærere, end Liv og Frihed, foruden en heel Deel anden udvortes Tale, ſom det er let at forme i Ord, hvor der ingen virkelig Kjærlighed er tilſtede; der behøves i dette Tilfælde kun nogle faa klingende Fraſer, fremførte med tilbørlig Suffiſance. Kongen blev henrykt over at høre af hendes egen Mund en ſaadan Forſikkring om hendes Kjærlighed, og i den Tanke, at hendes Mund og Hjerte fulgtes ad, ſkjænkede han, henreven af ſin faderlige Ømhed, hende og hendes Mand en Trediedeel af ſit udſtrakte Kongerige.

Derpaa kaldte han ſin anden Datter til ſig og

ſpurgte, hvad Lun havde at ſige; Regan, der var lavet af det ſamme hule Metal ſom Søſteren, ſtod ikke i mindſte Maade tilbage for hende i ſine Erklæringer, men forſikkrede tvertimod, at, hvad hendes Søſter havde ſagt, var ikke Noget imod den Kjærlighed, ſom hun ſelv maatte udtale for Hans Majeſtæt; ja, hun maatte ſige, at hun fandt alle andre Glæder for Intet at regne i Sammenligning med den Fryd, ſom hendes Kjærlighed til den elſkede Konge og Fader ſkænkede hende.

(Fortſættes.)

Bekjendtgjørelſe.

Selſkabets Bogholderkontor,
Veſtergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form

Selſkabets Kaſſererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Adminiſtrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 20.

Lørdagen den 20de Maj 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsættes.)

Lear følte, at det var dog en sand Velsignelse at have saadanne kjærlige Børn, og efter de skjønne Forsikkringer, som Regan havde givet, kunde han ikke gjøre Mindre end ogsaa skjænke hende og hendes Husbond en ligesaa stor Tridjedeel af sit Rige som den, han allerede havde bortgivet til Gonerill.

Derefter vendte han sig til sin yngste Datter,

Cordelia, hvem han kaldte sit Livs Glæde, og han spurgte, hvad hun havde at sige, idet han udentvivl tænkte, at hun vilde fryde hans Øren med de samme kjærlighedsfulde Talemaader, som hendes Søstre havde yttret, eller at hendes Udtalelser vilde snarere være saameget stærkere end deres, som hun altid havde været hans Øjesteen og var bleven foretrukket af ham for Enhver af de andre To. Men Cordelia væmmedes ved sine Søstres Smiger; thi hun vidste, at deres Hjerter vare langt borte fra deres Læber, og, da hun saae, at alle deres lokkende Ord kun vare møntede paa at fravane den gamle Konge hans Besiddelser, saa at de og deres Mænd kunde regjere allerede i hans levende Live, gav hun ikke noget andet Svar end dette, at hun elskede Hans Majestæt overensstemmende med sin Pligt, hverken mere eller mindre.

Kongen forfærdedes over denne tilsyneladende Utaknemlighed hos hans Yndlingsbarn, bad hende om at overveje vel sine Ord og pynte lidt mere paa sin Tale, for at hun ikke skulde selv staae sin Lykke i Vejen.

Cordelia sagde da til sin Fader, at han var hendes Fader, at han havde opfostret hende og elsket hende, at hun gjengjældte hans Kjærlighed paa tilbørlig Maade, at hun adlød og ærede ham; men hun kunde ikke indrette sin Mund til at fremsige saa lange Taler, som hendes Søstre havde gjort, eller love ikke at elske nogen Anden i Verden. Hvorfor havde hendes

Søstre da Mænd, hvis, som de sagde, de nærede ikke Kjærlighed til nogen Anden end til deres Fader? Dersom hun nogensinde vilde indgaae Ægteskab, var hun vis paa, at den Mand, hun gav sin Haand, vilde forlange idetmindste Halvdelen af al hendes Kjærlighed, Omsorg og Pligtopfyldelse; hun vilde aldrig gifte sig for, ligesom sine Søstre, udelukkende at elske sin Fader.

Cordelia, som virkelig holdt af sin gamle Fader, endogsaa i næsten lige saa høj en Grad, som hendes Søstre foregave at gjøre det, vilde have ligefrem fortalt ham det til enhver anden Tid i mere datterlige og kjærlige Udtryk og uden disse Indskrænkninger, som ganske vist lode en Smule utilbørlige; men efter sine Søstres snedige og indsmigrende Tale, der havde skaffet dem saa overordenlige Fordele, syntes hun, at det Smukkeste, hun kunde gjøre, var at elske og tie stille. Dette fritog hendes Hengivenhed for at blive mistænkt for egennyttige Formaal og lagde nokſom for Dagen, at hun elskede ikke for Vindings Skyld, og at hendes Erklæringer, der vare mindre praleriske, vare paa den anden Side langt mere sande og oprigtige end hendes Søstres.

Hendes usminkede Tale, som Lear troede at have sin Grund i Stolthed, opbragte i høj Grad den gamle Monark, der i sine Velmagtsdage altid havde vist Tilbøjelighed til Tungsind og Ubesindighed, og hvis Dømmekraft nu var saa tilsløret ved Alderdomssvækkelse, at han ikke kunde skjælne Sandhed fra løgnagtig

Smiger eller en udpyntet Tale fra Ord, der kom fra Hjertet. I et rasende Udbrud af Vrede unddrog han Cordelia den tredie Deel af sit Rige, der endnu var tilbage, og som han havde bestemt til hende, men som han nu uddeelte ligeligt mellem hendes to Søstre og deres Mænd, Hertugerne af Albany og Cornwall, hvem han nu kaldte til sig, og i alle sine Hoffolks Nærværelse overdrog han dem i Forening al Magt og Indtægt, idet han kun forbeholdt sig selv Kongetitlen; hvad der ellers følger med denne, gav han Afkald paa, dog med det Forbehold, at han selv tilligemed et Følge af hundrede Riddere skulde skiftevis opholde sig en Maaned hos enhver af sine Døttre.

Saa uforstandig en Bortgivelse af Kongeriget og en saadan Mangel paa Omtanke, medens Lidenskaben kun havde faaet Lov til at raade, opfyldte alle hans Hoffolk med Forbauselse og Sorg; men Ingen af dem havde Mod nok til at udsætte sig for den opbragte Konges Vrede, med Undtagelse af Jarlen af Kent, der begyndte at lægge et godt Ord ind for Cordelia; men den heftige Lear befalede ham under Dødsstraf at tie stille, dog var den gode Kent ikke saa let at skræmme. Han havde bestandig været tro imod Lear, hvem han havde æret som sin Konge, elsket som en Fader og fulgt som sin Herre, og han havde aldrig vurderet sit Liv højere end som et Pant, der burde sættes i Vove mod hans kongelige Herres Fjender, heller ikke var han bange for at miste det, naar det skete for

Lears egen Sikkerheds Skyld. Nu, da Lear var sin egen værste Fjende, glemte denne trofaste Kongens Tjener ingenlunde sine gamle Grundsætninger; men han satte sig mandigt op imod Lear for at gavne Lear, og opførte sig mindre hofmandsmæssigt alene af den Grund, at Lear var gaaet fra Forstanden. Han havde i forrige Tider været Kongen en klog Raadgiver, og Kent besvor nu Kong Lear at see med hans Øjne, hvad han jo havde gjort tilforn i saa mange vigtige Anliggender, endnu engang at følge hans Raad og efter gjentagen moden Overvejelse tilbagekalde denne uforstandige Bestemmelse; thi han, Kent, vilde indestaae med sit Liv for, at Lears yngste Datter ikke elskede ham mindst, og heller ikke vare de blottede for Hjerte, hvis dæmpede Røst ikke afgave Tegn paa, at de vare hule Tænder. Naar Magten lyttede til Smiger, var Æresfølelsen forpligtet til at tale ligeud. Hvad kunde Lears Trusler gjøre ham, hvis Liv var allerede indviet i hans Tjeneste? Pligtfølelsen lod sig ikke afholde fra at sige sin Mening.

Den ærlige Frimodighed, som denne gode Jarl af Kent lagde for Dagen, oprørte kun endnu mere Kongens Vrede, og lig en Patient i Feberphantasier, der dræber sin Læge og foretrækker sin Sygdom, skjøndt den er til Døden, landsforviste han denne troe Tjener og tilstod ham kun fem Dage til at gjøre sine Forberedelser til Afrejsen; hvis denne forhadte Person endnu paa den sjette Dag fandtes indenfor det briti-

ſke Riges Grændſer, ſkulde han øjeblikkelig døe. Og Kent bød Kongen Farvel og ſagde, at, naar han opførte ſig paa en ſaadan Maade, vilde det ikke være bedre end Landsforviisning at forblive i hans Nærhed; og, førend han gik bort, nedbad han Gudernes Beſkyttelſe over Cordelia, den Pige, der havde tænkt ſaa rigtigt og talt ſaa forſtandigt, og han vilde kun ønſke, at hendes Søſtres lange Taler maatte følges af tilſvarende Kjærlighedsgjerninger; ſaa gik han bort, for, ſom han ſagde, at indrette ſit gamle Liv efter et nyt Land.

Kongen af Frankrig og Hertugen af Burgund bleve nu kaldte ind for at høre Lears Beſtemmelſe med Hensyn til hans yngſte Datter, og for at det maatte erfares, om de vedbleve med deres Bejlen til Cordelia, nu, da hun havde paadraget ſig ſin Faders Unaade og havde ingen Beſiddelſer mere i Vente, medens kun hendes egen Perſonlighed anbefalede hende. Og Hertugen af Burgund afſlog Partiet og vilde ikke tage hende til Huſtru paa ſaadanne Betingelſer; men Kongen af Frankrig, der meget vel forſtod, af hvilken Beſkaffenhed den Fejl var, der havde berøvet hende hendes Faders Kjærlighed, at denne Fejl kun beſtod i en mindre behagelig Taleform, der ikke kunde nedlade ſig til hendes Søſtres Smiger, tog den unge Pige ved Haanden og ſagde, at hendes Dyder vare en Medgift, der langt overgik et Kongerige; han bad Cordelia tage Afſked med ſine Søſtre og ſin Fader, ſkjøndt han havde

været ukjærlig mod hende, og følge ham og være hans og det skjønne Frankrigs Dronning og regjere over Lande, der vare skjønnere end hendes Søstres; og Hertugen af Burgund kaldte han med Foragt en vandet Hertug fordi hans Kjærlighed til denne unge Pige var i et Øjeblik flydt bort som Vand.

Da tog Cordelia med grædende Øjne Afsked med sine Søstre og besvor dem at vise Kjærlighed mod deres Fader og holde deres Løfter til ham i saa Henseende, men de bade hende meget tvært om ikke at foreskrive dem Noget; thi de kjendte deres Pligter, hvorimod de opfordrede hende til at stræbe efter at tilfredsstille sin Mand, der, som de haanligt udtrykte sig, havde taget hende op paa Landevejen som en Tiggertøs. Og Cordelia rejste med et tungt Hjerte; thi hun kjendte sine Søstres Underfundighed, og hun havde ønsket at see sin Fader i bedre Hænder end dem, hun skulde efterlade ham i.

Cordelia var ikke saasnart borte, førend hendes Søstres djævelske Characteer begyndte at vise sig i sit rette Lys. Endogsaa før Udløbet af den første Maaned, som Lear efter Aftale skulde tilbringe hos sin ældste Datter Gonerill, begyndte den gamle Konge at opdage Forskjellen imellem Løfter og Handlinger. Da denne elendige Kvinde havde faaet af sin Fader Alt, hvad han havde at yde, saa at han endogsaa havde taget Kronen af sit Hoved og skjænket den bort begyndte hun at see med et ondt Øje selv paa

hine tarvelige Levninger af Kongemagtens Glands, som den gamle Mand havde forbeholdt sig, for at han endnu kunde tilfredsstille sin Phantasi ved at foregjøgle sig at være i Besiddelse af sin gamle Magtfylde. Hun kunde ikke taale at see ham og hans hundrede Riddere; hver Gang hun traf sin Fader, rynkede hun Panden, og, naar den gamle Mand ønskede at tale med hende, foregav hun Sygdom eller en hvilkensomhelst anden Forhindring for at undgaae Synet af ham; thi det var tydeligt, at hun ansaae hans Alderdom for en unyttig Byrde og hans Livvagt for en unyttig Udgift.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Uhrmager Jens Nielsen.

Cigarfabrikant Fr. Th. Danielsen.

Dameskræderinde Marie Chr. Fr. Wermuth.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1|_2$—$10^1|_2$ Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1|_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 21.

Lørdagen den 27de Maj 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Ikke alene lod hendes egen Opførsel [illegible], Meget tilbage at ønske; men [illegible] alvorlige Forret- Exempel og, som det maa [illegible]atkels Nar viste, trods hemmelige Befali[illegible] forsaavidtsom en saa ubetydelig paa at beh[illegible]gjøre det, sin Kjærlighed til Lear; han affloge a[illegible]g til sin gamle Herre, efterat denne havde end[illegible] sin Krone, og opretholdt hans gode Humeur ed sine vittige Udtalelser, skjønt han sommetider ikke

dem. Lear kunde ikke Andet end bemærke denne Forandring i sin Datters Opførsel; men han lukkede sine Øjne derfor, saalænge han kunde, da Menneskene i Almindelighed ere uvillige til at tro paa de sørgelige Følger, som deres egne Vildfarelser og deres Stædighed have bragt over dem.

Sand Kjærlighed og Troskab kunde ligesaalidet ophøre med en Forandring i Opførsel til det Værre, som Falskhed og Hjærteløshed kunne forsones ved en venlig Opførsel. Dette viste sig i høi Grad med Hensyn til den gode Jarl af Kent, der, skjønt han var landsforvist af Lear, og hans Liv var fortabt, dersom han fandtes i Britannien, dog foretrak at blive og underkaste sig, saalænge der endnu var den mindste Udsigt til, at han kunde være Kongen sin Herre til

Den stakkels Troskab bliver undertiden nødt
gribe til simple Udveje, til List og Forklædnin-
men en saadan Færd kan dog ikke regnes for at
e simpel og lav, naar den blot kan yde Tjeneste
er, hvor den føler, at den har en Forpligtelse. For-
klædt som Tjener, med al fordums Storhed og Pragt
tilbød denne gode Jarl at tjene Kongen,
aabent hver Søg det var Kent, fandt Behag i den
hed, som Jarlen lagde i sine

Selskabets Kas[illegible]
Nørregade Nr. 45, 2den

den glatte, slebne
aabent hver Søgnedag fra Kl. 9½— til at væm-

Administrationen

Datter,
hur-

tigt truffet en Aftale, og Kent kom i Tjeneste hos Lear under Navnet Cajus, som han kaldte sig, og Lear nærede ingen Mistanke om. at det var hans fordums Yndling, den fornemme og mægtige Jarl af Kent.

Denne Cajus fandt snart Anledning til at vise sin Troskab og Kjærlighed imod sin kongelige Herre, thi, da Gonerills Hofintendant den selvsamme Dag opførte sig paa en uærbødig Maade imod Lear og var uforskammet mod ham baade i Miner og Tale, hvortil han udentvivl var hemmeligt opmuntret af sin Herskerinde, kunde Cajus ikke udholde at see paa en saa aabenbar Fornærmelse imod Hans Majestæt, men spændte uden videre Ophævelse Been for Fornærmeren og puttede den utilbørlige Træl ind i Hundestalden, for hvilken venskabelige Haandsrækning Lear blev sit Tjener mer og mer hengiven.

Kent var ikke den eneste Ven, Lear havde. Der var ogsaa den stakkels Hofnar, som havde været i Lears Palads, medens Lear endnu havde Palads; thi det var Skik og Brug paa den Tid, at Konger og fornemme Personer holdt sig en Nar, som han kaldtes, til at gjøre Løjer for dem, naar de alvorlige Forretninger vare tilende. Denne stakkels Nar viste, trods sin ringe Stand, og forsaavidtsom en saa ubetydelig Person kunde gjøre det, sin Kjærlighed til Lear; han klyngede sig til sin gamle Herre, efterat denne havde bortgivet sin Krone, og opretholdt hans gode Humeur ved sine vittige Udtalelser, skjønt han sommetider ikke

kunde lade være at snærte sin Herre for den Uforstandighed, han havde begaaet ved at tage Kronen af sig selv og give Alt bort til sine Døttre; ved hvilken Lejlighed, som han udtrykte sig paa Riim, disse Døttre

Af hurtig Glæde græd,
Og han af Kummer sang,
Fordi slig Drot fra Sted til Sted
Maa nu gaae Narrens Gang.

Og i saadanne vilde Sætninger og Stumper af Sange, som han havde et rigeligt Forraad af, udøste denne vakkre, retskafne Nar sit Hjærte, ja, endogsaa i selve Gonerills Nærværelse lod han høre mangt et Udsittert Haansord og mangen en Spøg, der var ret skikket til at trænge ind i Hjærtet; saaledes sammenlignede han Kongen med Gjerdesmutten, der opføder Gjøgens Unger, til de blive gamle nok, og saa faaer den sit Hoved afbidt for sin Ulejlighed; han sagde ogsaa, at det er et Æsel, der veed, naar Vognen trækker Hesten; hermed meente han, at Lears Døttre, som burde gaae bagved, nu havde Rang foran deres Fader; han paastod, at Lear var ikke længer Lear, men Skyggen af Lear, og for disse frimodige Talemaader blev han en eller to Gange truet med at faae sine Rygstykker smurte.

Den Koldsindighed og aftagende Ærbødighed, som Lear havde begyndt at opdage, var ikke Alt, hvad

denne taabelig ømme Fader maatte lide af sin uværdige Datter; hun sagde ham nu reent ud, at hans Ophold i hendes Slot var besværligt, saalænge han gjorde Paastand paa at have en Hofholdning af hundrede Riddere; at denne Hofholdning var unyttig og bekostelig og tjente kun til at fylde hendes Hof med Larm og Gjæstereren. Hun bad ham derfor om at formindske Antallet af sine Følgesvende og kun at omgive sin Person med Mænd, der vare lige saa gamle som han selv og paa Grund heraf passede bedre for hans Alder.

I Begyndelsen var det umuligt for Lear at troe sine egne Øjne og Øren; han kunde ikke forstaae, at det var hans Datter, der talte saa uvenligt. Han kunde ikke troe, at hun, hvem han havde skjænket en Krone, kunde søge af afknappe hans Følge og ikke unde ham den Ærbødighed, der skyldtes hans Alderdom. Men hun vedblev sin pligtforglemmende Fordring, og den gamle Mands Raseri blev saa optændt, at han kaldte hende en afskyelig Drage, og han erklærede, at hun sagde en Usandhed, hvilket hun ogsaa gjorde; thi de hundrede Riddere vare alle Mænd af udadelig Opførsel og ulasteligt Væsen; de udmærkede sig i enhver Henseende ved deres Pligtopfyldelse og vare ingenlunde hengivne til Larm og Gjæstereren, som hun sagde, og han befalede, at hans Heste skulde gjøres rede; thi han vilde nu begive sig til sin anden Datter Regan, han og hans hundrede Riddere; og

han talte om Utaknemmelighed og sagde, at hun var en Djævel med et Marmorhjerte, og at en saadan Opførsel hos et Barn var et langt mere vederstyggeligt Syn end et Havuhyre. Og han forbandede sin ældste Datter Gonerill, saa at det var frygteligt at høre paa, thi han bad til, at hun maatte aldrig faae noget Barn, eller, hvis hun fik et saadant, at det maatte leve længe nok til at gjengjælde mod hende al den Haan og Foragt, som hun havde viist ham; at hun maatte føle, hvormeget skarpere end en Slanges Tand det var at have et utaknemmeligt Barn. Og, da Gonerills Mand, Hertugen af Albany, begyndte at undskylde sig og erklære, at han ikke, hvad Lear kunde muligvis formode havde nogen Deel i den udviste Uvenlighed, da vilde Lear ikke høre ham tale ud, men befalede i et Udbrud af Raseri, at hans Heste skulde sadles, hvorpaa han begav sig bort med sine Følgesvende til Regans, sin anden Datters Bolig. Og Lear tænkte ved sig selv, hvor ringe Cordelias Fejl, hvis det var en Fejl, nu syntes i Sammenligning med hendes Søsters, og han græd; men derpaa skammede han sig over, at saadan en Skabning som Gonerill skulde have Magt nok over hans mandige Sind til at faae ham til at græde.

Regan og hendes Mand holdt Hof med stor Pragt og Stads i deres Palads, og Lear afsendte sin Tjener Cajus med et Brev til sin Datter, for at hun kunde være forberedt paa hans Modtagelse, medens han og

hans Følge kom bagefter. Men det synes, at Gonerill var kommen ham i Forkjøbet ved at sende Brev og Budskab til Regan og anklage sin Fader for Egensindighed og Ufordragelighed samt raade hende til ikke at modtage saa stort et Følge som det, han bragte med sig. Dette Sendebud ankom til samme Tid som Cajus, og Cajus og han mødtes, og hvem Anden skulde det vel være end Cajuses gamle Fjende, Hofintendanten, som han før havde spændt Been for paa Grund af dennes uartige Opførsel mod Lear. Cajus syntes ikke om Personens Blik og nærede Mistanke til ham i Anledning af det Ærinde, han kom med, hvorfor han begyndte at skjælde ham ud og udfordrede ham til at slaaes, hvilket Personen afslog, og i et Anfald af ærlig Vrede gav Cajus ham da en god Dragt Prygl, hvad saadan en skadefro Øretuder ærligt fortjente; men, da dette nu kom Regan og hendes Mand for Øren, befalede de, at Cajus skulde sættes i Gabestokken, skjønt han var et Sendebud fra Kongen, hendes Fader, og skulde i denne Egenskab nyde den største Ærbødighed; saa at den første Ting, Kongen saae, da han kom ind i Borgen, var hans tro Tjener Cajus siddende i denne uværdige Positur.

Dette var kun et daarligt Varsel for den Modtagelse, som Lear kunde vente sig; men der fulgte et endnu værre, da han paa sin Forespørgsel om sin Datter og hendes Mand fik den Besked, at de vare trætte, fordi de havde rejst hele Natten, og, da de

tilsidst kom for at hilse paa ham, efterat han paa en vred og bestemt Maade havde gjort Fordring paa deres Nærværelse, hvem Anden skulde han da see i deres Selskab end den forhadte Gonerill, der var kommen for at forsvare sin Sag og sætte Ondt for Kongen sin Fader hos Søsteren.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1|_2$—$10^1|_2$ Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1|_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 22.

Lørdagen den 3die Juni 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Dette Syn satte den gamle Mand i stærk Bevægelse, og det oprørte ham endnu mere, da han saae Regan tage hende ved Haanden. Han spurgte Gonerill, om hun ikke skammede sig, naar hun saae paa sin Faders hvide Skjæg; men Regan raadede ham til at tage hjem igjen med Gonerill og leve i Fred med hende ved at afskedige Halvdelen af sit Følge og bede

hende om Tilgivelse. For han var gammel, og det skortede ham paa Dømmekraft, hvorfor han maatte styres og ledes af Folk, der havde mere Omløb i Hovedet, end han havde selv. Lear paastod, at det vilde være at vende op og ned paa Alting, om han skulde falde ned paa sine Knæ og bede sin egen Datter om Føde og Klæder; han frabad sig en saa unaturlig Afhængighed og udtalte den Beslutning, at han vilde aldrig vende tilbage med hende, men blive, hvor han var, hos Regan, han og hans hundrede Riddere; thi han sagde, at hun havde ikke forglemt den Halvdeel af Riget, han havde skjænket hende, og at hendes Øjne vare ikke ukjærlige som Gonerills, men milde og venlige. Han erklærede, at, hellere end vende tilbage til Gonerill med sit Følge afknappet til det Halve, vilde han drage over til Frankrig og bede Kongen der, som havde ægtet hans yngste Datter uden Medgift, om at yde ham en Pension som Almisse.

Men han tog fejl, naar han ventede en bedre Behandling af Regan end den, han havde faaet af hendes Søster Gonerill. Som om hun vilde overgaae sin Søster i udatterlig Opførsel, paastod hun, at hun ansaae halvtresindstyve Riddere for altfor mange til hans Opvartning; femogtyve vilde være nok. Da vendte Lear med et næsten knust Hjerte sig til Gonerill og sagde, at nu vilde han tage tilbage med hende; thi hendes halvtresindstyve vare dobbelt saamange som femogtyve, og saaledes maatte hendes Kjærlighed være

Extract

af

1ſte Kvartals-Regnſkab 1882.

for

det forenede Underſtøttelsesſelſkab.

Indtægt.

		Kr.	Ø
1.	Kassebeholdning fra forrige Kvartal	18,331	6
2.	Halvaarligt Kontingent:		
	Restance fra forrige Kvartal . . . . 440 Kr. 82 Øre.		
	anviist for dette Kv.		
	Hs. Maj. Kongens Bidrag . . . . 40 Kr. „ Øre.		
	480 Kr. 82 Øre.		
	deraf er indkommet 400 Kr. 32 Ø	400	3
	afskr. som uerholdelig 45 — 50—		
	445 Kr. 82 Øre.		
	Restance ultm. dette Kvartal . . . 35 Kr. „ Øre.		
3.	Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens" 94de Aargang Nr. 1—12 inkl.	1,302	8
4.	Afdrag paa Laan:		
	Restance fra forrige Kvartal . . . . 658 Kr. „ Øre.		
	anviist for dette Kvartal. . . . . 3,660 — „ —		
	4,318 Kr. „ Øre.		
	deraf er indkommet . . . . . 3,654 — 44 —	3,654	4
	Restance ultm. dette Kvartal . . . . 663 Kr. 56 Øre.		
5.	Optaget Laan i Handelsbanken.	15,000	„
		38,689	2

Kjøbenhavn, den 31te Marts 1882.

Overensstemmende med

A. E. Reimann. O.

Udgift.

		Kr.	Ø.
Pensioner:			
anviste for dette Kvartal	2,602 Kr. 50 Øre.		
udbetalte i Kvartalet	2,602 — 50 —	2,602	50
uaffordrede ultm. dette Kvartal . .	„ Kr. „ Øre.		
Lønninger		2,176	14
Andre Administrationsomkostninger		297	20
Ugebladets Trykning		406	„
Gratifikationer:			
anviste for dette Kvartal	13,620 Kr. „ Øre.		
udbetalte i Kvartalet	13,460 — „ —	13,460	„
uaffordrede ultm. dette Kvartal . .	160 Kr. „ Øre.		
Rentefri Udlaan:			
anviste for dette Kvartal	16,000 Kr. „ Øre.		
udbetalte i Kvartalet	16,000 — „ —	16,000	„
uaffordrede ultm. dette Kvartal .	„ — „ —		
Laanet i Handelsbanken;			
til Rest ultm. dette Kvartal . . .	15,000 Kr. „ Øre.		
Saldo, Kassebeholdning ultm. 1ste Kvartal 1882		3,747	39
		38,689	23

C. Borgen,
Kasserer.

sekontrollen.

Olsen. C. N. Lautrup.

Kierrumgaard.
Bogholder

dobbelt saa stor som Regans. Men Gonerill bad sig undskyldt og sagde, hvad Nødvendighed der var for at have femogtyve? eller endogsaa ti? eller blot fem? han kunde jo blive opvartet af hendes eller hendes Søsters Tjenere. Saaledes syntes disse to afskyelige Døttre, at ville overgaae hinanden i Grusomhed mod deres gamle Fader, der havde været saa god imod dem, lidt efter lidt at berøve ham hele hans Følge og al den Højhed (ringe nok for ham, der engang havde beherskt et Kongerige), som var ladet ham tilbage for at vise, at han fordum havde været Konge! Ikke fordi et glimrende Følge er væsentlig nødvendigt til Lykke; men at blive en Tigger efter at have været en Konge, at være uden en eneste Tjener efter at have befalet over Millioner er en tung Omvexling, og det var mere hans Døttres Utaknemlighed ved at nægte ham denne Levning af Kongedømmets Glands end det han skulde lide ved Savnet af samme, der gjennemborede den stakkels Konges Hjerte i en saadan Grad, at paa Grund af denne slette Behandling, der vistes ham fra to Sider, og af Ærgrelse over at have saa taabeligt bortgivet et Kongerige, begyndte hans Forstand at svigte ham, og, medens han sagde, han vidste ikke selv hvad, lovede han Hevn over disse unaturlige Hexe og at statuere et Exempel paa dem, der skulde bringe Forfærdelse over Jorderige.

Medens han saaledes udtalte disse tomme Trudsler, som hans svage Arm aldrig vilde være istand til

at udføre, kom Natten paa, og det blev en frygtelig Storm med Torden og Lynild og Regn. Da hans Døttre stedse fremturede i deres Beslutning ikke at indlade hans Følge., forlangte han sine Heste; thi han vilde hellere udsætte sig for Stormens og Lynenes Rasen end forblive under det samme Tag som disse utaknemlige Døttre. Disse sagde, at den Fortræd, som egensindige Mennesker bringe over sig selv, er deres retfærdige Straf, og med denne Sentents lode de ham gaae i den Tilstand, hvori han var, og lukkede Døren efter ham.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1|_2$—$10^1|_2$ Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1|_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 23.

Lørdagen den 10de Juni 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Det var en forfærdelig Storm, og Regnen pidskede ned i Strømme, da den gamle Mand drog bort for at kjæmpe med Elementerne, hvis Raseri dog ikke var saa stort som hans Døttres Ukjærlighed. I mange Miles Omkreds var der neppe en Buskk, og der, paa Heden, gjennempidsket af det vilde Uveir i den mørke Nat, vandrede Kong Lear omkring og trodsede,

Stormen og Tordenen; og han bød Vindene blæse Jorden ud i Havet eller lade Havets Bølger svulme, til de opslugte Jorden, for at der ikke skulde blive noget Spor tilbage af et saa utaknemmeligt Væsen som Menneſket. Den gamle Konge var nu uden al anden Ledsagelse end den stakkels Narr; denne forblev endnu hos ham og søgte med sine snurrige Indfald at spøge Ulykken bort, idet han sagde, at det var kun en simpel Nat at sværme i, og at Kongen virkelig gjorde bedre i at gaae hen og bede om sin Datters Velsignelse:

Men han, som har kun ubetydeligt Vid, —
Hu, sikken en Blæst og en Regn!
Han maa være tilfreds med sit Slæb og sit Slid,
Om han end har mod Uveiret slet intet Hegn.

hvorpaa han svoer, at det var en prægtig Nat til at svale en Dames Stolthed.

Under denne beskedne Ledsagelse blev den forhen saa store Monark fundet af sin stedse trofaste Tjener, den gode Jarl af Kent, der nu forklædt som Cajus bestandig fulgte tæt ved Siden af ham, skjønt Kongen ikke vidste, at det var Jarlen; og denne sagde: „Ak Herre, er I her? Skabninger, der elske Natten, elske dog ikke saadanne Nætter som denne. Dette skrækkelige Uvejr har jaget Dyrene til deres Skjulesteder. Menneſkets Natur kan ikke taale Sorgen eller Frygten." Men Lear irettesatte ham og sagde, at disse mindre

Under følges ikke der, hvor en større Sygdom havde Sæde. Naar Sindet er roligt, da har Legemet gode Stunder til at være omfindtligt; men Stormene i hans Sjæl toge enhver anden Følelse bort fra hans Sandser med Undtagelse af den, der bragte hans Hjærte til at stivne. Og han talte om datterlig Utaknemmelighed og sagde, at der var noget Saadant, som naar Munden vilde sønderslide Haanden, fordi den løftede Føden op til den; thi Forældrene vare Hænder og Føde og Alt for Børnene.

Da nu den gode Cajus stedse vedblev at anraabe Kongen om dog ikke at forblive under aaben Himmel, formaaede han ham tilsidst til at gaae ind i en elendig Hytte, der stod paa Heden, og, efterat Narren først var gaaet ind i den, løb han pludselig forfærdet tilbage og sagde, at han havde seet en Aand. Men ved nøiere Undersøgelse viste denne Aand sig at være hverken Mere eller Mindre end en stakkels vanvittig Tigger, der var kroben ind i denne forladte Hytte for at søge Ly og havde nu med sin Tale om Djævle skræmmet Narren, idet han virkelig var vanvittig eller lod blot, som om han var det, for dermed lettere at udpresse Gaver af de medlidende Landsbyfolk; han var af den Slags Mennesker, der gaae omkring paa Landet og kalde sig selv stakkels Tom og stakkels Turlygodd, idet de sig: „Hvem giver stakkels Tom Noget?" og saa stikke de Naale og Søm og Rosmarinkviste i deres Arme for at faae dem til at bløde; ved saadanne

forfærdelige Gjerninger, dels ogsaa ved Bønner og dels ved vanvittige Forbandelser røre eller forskrække de den uvidende Landbefolkning til at give dem Almisser. Denne stakkels Fyr var netop saadan En, og, da Kongen saae ham i saa elendig en Tilstand, kun med et uldent Tæppe om sine Lænder til at skjule sin Nøgenhed i, kunde han ikke faae Andet i sit Hoved, end at det maatte være en eller anden Fader, der havde givet Alt bort til sine Døttre og derved bragt sig selv i en saadan Tilstand; thi han troede ikke, at der var Noget, der kunde føre et Menneske i en saadan Elendighed, uden det at have ukjærlige Døttre.

Saavel af dette som af mange andre vanvittige Talemaader mærkede Cajus tydeligt nok, at Kongen var ikke rigtig ved sine fulde Fem, men at hans Døttres slette Behandling havde virkelig gjort ham gal. Og nu viste denne værdige Jarl af Kents Troskab sig i Udførelsen af mere væsentlige Tjenester, end han hidtil havde fundet Lejlighed til at yde. Thi ved Hjælp af nogle af Kongens Tjenere, der endnu vare forblevne deres Herre troe, fik han sin kongelige Herskers Person ved Daggry bragt til Borgen i Dover, hvor han som Jarl af Kent havde sine fleste Venner og sin største Indflydelse. Derpaa indskibede han sig til Frankrig og ilede til Cordelias Hof, hvor han i saa rørende Udtryk fremstillede hendes kongelige Faders ynkværdige Tilstand og skildrede hendes Søstres Umenneskelighed med saa levende Farver, at dette gode og kjærlige

Barn med mange Taarer besvoer Kongen, sin Ægtefælle, at give hende Lov til at indskibe sig til England med en tilstrækkelig Hærmagt for at undertvinge disse grusomme Døttre og deres Ægtemænd og gjenindsætte den gamle Konge, hendes Fader, paa hans Trone. Hendes Begjæring blev indrømmet, hvorfor hun begav sig bort og landede med en kongelig Armee i Dover.

Ved et eller andet Tilfælde var Lear sluppen bort fra de Bevogtere, som den gode Jarl af Kent havde sat til at tage vare paa ham under hans Galskab, og Nogle af Cordelias Følge fandt ham vandrende omkring paa Markerne nærved Dover i en sørgelig Forfatning, aldeles vanvittig og syngende højt for sig selv; paa Hovedet bar han en Krone, som han havde sammenbundet af Straa og Nelder og andet Ukrudt, han havde opsamlet paa Kornmarkerne. Ifølge Lægernes Raad blev Cordelia, trods hendes inderlige Ønske om at gjensee sin Fader, bevæget til at opsætte Mødet med ham, indtil han ved Søvn og Virkningen af Urter, som de gave ham, maatte være bleven mere rolig. Ved den Hjælp, der ydedes af disse duelige Læger, hvem Cordelia lovede alt sit Guld og sine Juveler for den gamle Konges Helbredelse, blev Lear snart bragt i en saadan Tilstand, at han kunde see sin Datter. Det var et rørende Syn at overvære Mødet mellem Fader og Datter, at være Vidne til Kampen hos den stakkels gamle Konge imellem Glæden over atter at skue sit

forrige Yndlingsbarn og Beskjæmmelsen over at modtage saadan en barnlig Ømhed af hende, hvem han i sin Misfornøjelse havde bortkastet for saa ringe en Fejl; begge disse Følelser stredes med Resterne af hans Sygdom og bevirkede, at han paa Grund af sin endnu vanvittige Hjerne undertiden næppe erindrede, hvor han var, eller hvem der kysfede ham saa kjærligt og talte med ham; og saa bad han de Hosstaaende om ikke at lee ad ham, dersom han tog fejl, naar han troede, at denne Dame var hans Datter Cordelia. Og saa skulde man see ham falde ned paa sine Knæe og bede sit Barn om Tilgivelse; og hun, den gode Kvinde, knælede selv den hele Tid og bad ham om hans Velsignelse, idet hun sagde, at det ikke sømmede sig for ham at knæle, men det var hendes Pligt; thi hun var hans Barn, hans trofaste og virkelige Barn Cordelia! Og hun kysfede ham, for, som hun sagde, at bortkysse al den Ukjærlighed, hendes Søstre havde viist, og hun sagde, at de maatte skamme sig over at have jaget deres gamle Fader med hans hvide Skjæg ud i den kolde Luft, medens hendes Fjendes Hund, om den end havde bidt hende, som hun saa smukt udtrykte sig, skulde have faaet Lov til at blive ved hendes Arne i saadan en Nat som hin og varme sig. Og hun fortalte sin Fader, hvorledes hun var hidkommen fra Frankrig med det Forsæt at bringe ham Hjælp; og han sagde, at hun maatte glemme og tilgive; thi han var gammel og taabelig og vidste ikke selv, hvad

han gjorde; men at hun visselig havde Aarsag nok til ikke at holde af ham; men det Samme kunne man ikke sige om hendes Søstre. Og Cordelia erklærede, at hun havde den samme Grund til at elske ham, som de havde.

Saa ville vi da forlade denne gamle Konge under hans pligtopfyldende og kjærlige Barns Beskyttelse, hvor det ved Hjælp af Søvn og Lægemidler tilsidst lykkedes hende og hendes Læger atter at bringe hans indre Væsens uordnede og forvirrede Strænge i den rette Harmoni, som hans andre Døttres Grusomhed paa en saa voldsom Maade havde forstyrret. Vi ville nu sige et Par Ord om hine grusomme Døttre. Disse utaknemmelige Uhyrer, der havde været saa falske mod deres gamle Fader, kunde ikke ventes at vise sig mere trofaste mod deres egne Mænd. De bleve snart kjede af endogsaa at paatage sig Skinnet af Pligtopfyldelse og Kjærlighed, og de lagde aabenlyst for Dagen, at deres Hu nu stod til en Anden. Det hændte sig, at Gjenstanden for deres brødefulde Tilbøjelighed var en og den samme Person. Det var Edmund, en naturlig Søn af den afdøde Jarl af Gloucester, og han havde nu ved sin forræderiske Fremgangsmaade opnaaet at berøve sin Broder Edgar Jarledømmet, hvortil han var den lovlige Arving; nu var altsaa Edmund ved sine Intriguer selv Jarl; han var en ryggesløs Mand og en passende Gjenstand for saadanne ryggesløse Kvinders Kjærlighed,

som Gonerill og Regan vare. Da det nu omtrent ved denne Tid hændte sig, at Hertugen af Cornwall Regans Mand, døde, udtalte Regan strax sin Hensigt at ægte Jarlen af Gloucester; denne Beslutning fremkaldte Skinsyge hos hendes Søster, hvem denne slette Jarl havde til forskjellige Tider henvendt sin Opmærksomhed til saavelsom til Regan, og Gonerill udsandt et Middel til at skaffe sig af med sin Søster ved Gift; men hun blev opdaget og fængslet af sin Mand, Hertugen af Albany, saavel for Mordet paa sin Søster som for sin brødefulde Lidenskab; thi ogsaa denne var kommen hendes Ægtefælle for Øren, og i et Anfald af skuffet Kjærlighed og Raseri gjorde hun kort efter Ende paa sit eget Liv. Saaledes rammede Himlens Retfærdighed tilsidst disse onde Døttre.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Barbeer og Parykmager Emil Guntel.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 24.

Lørdagen den 17de Juni 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Medens alle Menneskers Øine vare rettede paa denne Begivenhed med Beundring over den Retfærdighed, som havde aabenbaret sig i deres velfortjente Skjæbner, bleve de samme Øine pludseligt bortledede fra dette Syn for at undres over den samme himmelske Magts hemmelighedsfulde Veie med Hensyn til den sørgelige Lod, som traf Kong Lears yngste, elsk-

værdige Datter, Lady Cordelia, hvis gode Gjerninger skulde synes at have fortjent en større Lykke; men det er en uudgrundelig Sandhed, at Uskyldighed og Fromhed ere ikke altid heldige i denne Verden. De Tropper, som Gonerill og Regan havde afsendt under den slette Jarl af Gloucesters Commando, vare seierrige, og ved deres afskyelige Anførers Svig, da han ikke ønskede, at Nogen skulde staae imellem ham og Tronen, endte Cordelia sit Liv i Fængsel. Saaledes tog Himmelen denne uskyldige Kvinde til sig i hendes unge Aar efter at have fremstillet hende for Verden som et straalende Exempel paa datterlig Pligtopfyldelse. Lear overlevede ikke længe dette kjærlige Barn.

Førend han døde, forsøgte den gode Jarl af Kent, der havde stadigt fulgt sin gamle Herres Fjed lige fra det Øieblik, da hans to ældste Døttre begyndte at behandle ham ilde, indtil denne sørgelige Svaghedsperiode at lade ham forstaae, at det var ham, der havde fulgt ham under Navnet Cajus; men Lears Hjerne, der paa den Tid var bleven svækket ved Sorg og Gjenvordighed, kunde ikke forstaae, hvorledes dette kunde være, eller hvorledes Kent og Cajus kunde være en og samme Person; saa ansaae Kent det for unyttigt under saadanne Omstændigheder at besvære ham med Forklaringer, og, da Lear kort Tid derefter udaandede, fulgte denne Kongens troe Tjener ham snart i Graven, deels af Alderdom, deels af Sorg over sin gamle Herres Ulykker.

Det er unødvendigt her at fortælle, hvorledes Himlens retfærdige Straffedom indhentede den unge Jarl af Glouceſter, hvis Forræderier bleve opdagede, og han ſelv blev dræbt i en Tvekamp med ſin Broder, den retmæssige Jarl; ligeledes ville vi forbigaae, hvorledes Gonerills Ægtemand, Hertugen af Albany, der var uſkyldig i Cordelias Død og havde aldrig opmuntret ſin Dronning i hendes afſkyelige Adfærd mod ſin Fader, besteg Brittaniens Trone efter Lears Død. Det er kun Lear og hans tre Døttre, der nu Alle ere døde, hvis Skjæbner vedkomme vor Fortælling.

(Efter denne Indledning fortsætte vi nu den russiske Forfatters Fortælling.)

I

Jeg har tilbragt min Barndom og første Ungdom paa Landet paa et Gods, der tilhørte min Moder som var meget rig og besad udstrakte Eiendomme i Gouvernementet X. Det stærkeste Indtryk, som jeg har bevaret fra hin allerede fjerne Tid, er vor nærmeste Naboes, en vis Martin Petrowitsch Kharlofs Skikkelse. Det vilde have været vanskeligt, at dette Indtryk var blevet udslettet; thi i hele mit Liv har jeg ikke mødt noget Lignende. Tænk Dem en Mand af

en kjæmpemæssig Høide. Paa en uhyre Krop var der sat et monstreust Hoved en Smule paatværs og tilsyneladende uden Hals; ovenpaa dette Hoved og begyndende næsten ved de buskede Øienbryn var der en Skov af gule Haar, som vare blandede med graa; paa det omfangsrige Ansigt, der havde faaet en rød Farve af Veir og Vind, viste der sig en mægtig, fladtrykket Næse og et Par smaa, blaae Øine med et meget stolt Udtryk tilligemed en Mund, der ogsaa var meget lille og omgivet af Rynker. Stemmen, der udgik fra denne Mund, var hæs og ikke destomindre kraftig; den mindede om den skjærende Lyd, der fremkommer ved, at man kjører med Jærnstænger i en Vogn, som rystes op og ned paa en slet Steenbro. Kharlof talte altid, som om han under en stærk Storm henvendte sig til Nogen, der befandt sig paa den anden Side af en Hulvei. Det var ikke let nøiagtigt at bestemme det virkelige Udtryk i hans Ansigt; thi man havde Møie med at omfatte hele dets Udstrækning med et eneste Blik; men dette Udtryk var ikke ubehageligt. Man fandt deri endogsaa en vis Høihed; kun var det altfor besynderligt og altfor usædvanligt. Hvilke Arme han dog havde! og hvilke Been! hans Hænder vare saa store som Slængpuder. Jeg erindrer, at jeg ikke uden en Slags ærefrygtsfuld Rædsel kunde betragte Kharlofs umaadelige Ryg og hans Skuldre, der lignede Møllesteen; men det, der fremfor Alt overvældede mig med Beundring,

var hans Øren. Idet de stode frem paa begge Sider af hans uhyre Kinder, mindede de mig med deres lange, snoede Linier om de store, snoede og sammenrullede Hvedebrød, der ere saa bekjendte i Rusland under Navnet Kalachi. Baade Sommer og Vinter var Kharlof iført en Slags Jakke af grønladent Klæde, spændt om Livet med et circassisk Belte; paa Fødderne havde han tjærede Støvler. Jeg har aldrig seet ham med noget Halstørklæde paa; men omkring hvad skulde han ogsaa have bundet det? langsomt og tungt trak han Veiret som en Oxe, og hans Gang var lydløs. Man kunde have troet, at, naar han først var kommen ind i et Værelse, var han stadigt bange for at rive Alt omkuld, for at knuse Alt; han skred frem med Forsigtighed og paa Siden, som om han gled. Hans herkuliske Styrke gjorde ham til Gjenstand for hele Omegnens Ærbødighed. Der var opstaaet Sagn med Hensyn til ham. Man forsikkrede, at han en Dag havde mødt i Skoven en Bjørn og strakt den til Jorden; at han overraskede i Indelukket, der gjømte hans Bier, en Bonde, som var kommen for at stjæle hans Kuber, og ham havde han slynget over Hækken baade med hans Hest og Vogn, og saaledes fortaltes der i det Uendelige. Dog roste Kharlof sig aldrig af sin Styrke. Dersom han følte Stolthed, var det ikke hans Kræfter, der indgjøde ham den, det var hans Fødsel, hans Stilling i Verden, den Aand og Indsigt, som han tillagde sig selv. — „Vor Race,"

gjentog han ofte, „nedstammer fra Sjenskeren (han mente Svenskeren) Kharlus, der kom til Rusland under Ivan Wasiliewitsch den Blindes Regjering. Denne Sjensker Kharlus har ikke villet nedlade sig til at være en hedensk Greve, han har ønsket at blive en russisk Adelsmand og lade sig indskrive i den gyldne Bog. Fra ham er det, at vi Medlemmer af Familien Kharlof nedstamme, og af denne samme Grund fødes vi Alle med ganske lyst Haar, lyse Øjne og hvid Hud; thi vi ere spirede frem under Sneen." — „Martin Petrowitsch," vovede jeg en Dag at sige til ham, „der har aldrig været nogen Ivan Wasiliewitsch den Blinde. Der har været en Ivan Wasiliewitsch den Skrækkelige; men det er Storfyrst Wasilius Wasiliewitsch, som man havde givet Tilnavnet den Blinde." — „Brøvl," svarede Kharlof ganske rolig; „naar jeg har sagt Noget, saa forholder det sig saaledes."

En Dag gav min Moder sig til at rose ham i hans Nærværelse for hans Uegennyttighed, der virkelig var i højeste Grad mærkværdig. — „Natalia Nicolajewna," udbrød han næsten ærgerlig, „det er ogsaa Noget at rose mig for! kunne vi fornemme Herrer bære os anderledes ad? Ingen Livegen, ingen Plebejer eller Bonde bør anmasse sig til at formode noget Slet og Vanærende om os. Jeg er en Kharlof, min Familie nedstammer derfra (og han løftede sin Finger op imod Loftet saa høit som muligt); hvorledes skulde jeg da kunne lytte til min Interesse?" — En anden

Gang fik en højtstaaende Person, der var i Besøg hos min Moder, det Indfald at gjøre sig lystig over Kharlof; denne havde atter talt om Sjenskeren Kharlus, der var kommen til Rusland. — — —

— „Paa Czaren Haricots*) Tid?" afbrød Besøgeren.

— „Nej, ikke paa den Tid, men under Storfyrst Ivan Wasiliewitsch den Blindes Regjering."

— „Jeg maa tilstaa Dem," svarede den Anden, „at jeg anseer Deres Slægt for at være meget ældre; den gaaer udentvivl tilbage til de antediluvianske Tider, da Jorden endnu frembragte Mastodonter og Megalotherier.

Skjønt disse videnskabelige Udtryk vare Kharlof aldeles ubekjendte, begreb han dog meget godt, at man havde ham tilbedste. — „Det er mueligt," sagde han i en tør Tone, „vor Slægt er i Virkeligheden meget gammel. Man siger, at paa den Tid min Stamfader tog Bolig i Moskou, levede der i denne Stad en Idiot af Deres Excellentses Familie, og at saadanne Idioter kun komme til Verden en Gang hvert tusinde Aar."

Den Fremmede rejste sig rasende; Kharlof kastede Hovedet tilbage, stak Hagen frem, udstødte et trodsigt Hum! og gik stolt sin Vej. To Dage efter indfandt han sig atter. Min Moder henvendte nogle Bebrejdelser til ham. — „Jeg har villet give ham en Lection,

*En sagnagtig Person.

Frue," afbrød Kharlof hende. „En anden Gang vil han tage sig bedre i Agt. Han er endnu altfor ung, han maa først lære at gaae rigtigt." Den omtalte Besøger var imidlertid slet ikke yngre end Kharlof selv; men denne Kæmpe syntes at betragte alle andre Mennesker som Undermaalere. Desuden var han aldeles ikke bange for Nogensomhelst.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 25.

Lørdagen den 24de Juni 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Min Moder behandlede Kharlof med en ganske særdeles Velvillie. Hun tilgav ham Meget; thi han havde frelst hendes Liv for en Snes Aar tilbage ved at holde fast paa hendes Vogn ved Skrænten af en dyb Hulvej, som Hestene allerede vare faldne ned i. Stængerne og Seletøjet knækkedes; men Kharlof slap ikke Hjulet, som han havde grebet, skjønt Blodet sprang

frem under Reglene paa ham. Det var ogsaa min Moder, der havde sørget for, at han blev gift. Hun havde givet ham til Kone en forældreløs Pige paa sytten Aar, som hun havde opdraget i sit Hus; han var dengang over fyrretyve Aar gammel. Kharlofs Kone var meget lille af Vext; man fortalte, at han havde holdt sit Indtog med hende i Brudekammeret ved at bære hende paa det Flade af sin Haand. Hun levede ikke længe og efterlod ham to Døttre. Endnu efter denne unge Kvindes Død vedblev min Moder at holde sin beskyttende Haand over Kharlof. Hun havde anbragt den ældste Datter i Gouvernementets adelige Opdragelsesanstalt og havde derpaa giftet hende bort, medens hun allerede havde en Ægtemand i Beredskab for den anden Datter.

Kharlof var en god Landmand; han havde afrundet de trehundrede Deciatiner af sin Ejendom og havde forsynet dem med de nødvendige Bygninger. Om hans Bønders Lydighed mod ham er det unødvendigt at tale. Da Kharlof var saa tyk og tung, gik han intetsteds tilfods. — „Jorden," sagde han, „kan ikke bære mig." — Han betjente sig af en lille Droski (en Bænk, der er stillet paa fire lave Hjul) og styrede selv sin Hest, en gammel afmagret og ødelagt Hoppe, der bar paa Skulderen Arret af et Saar, den havde faaet i Slaget ved Moskova. Denne Hoppe haltede paa alle fire Been paa engang; den kunde ikke gaae i Skridt, endnu mindre i Galop; den hoppede

i et Slags ujævnt Trav. Den ſpiſte Malurt og Tidsler i Furerne paa Markerne, hvad jeg aldrig har ſeet nogen anden Heſt gjøre. Det var en ſtadig Kilde til Forbauſelſe hos mig, at et ſaadant Øg, ſom man næppe kunde kalde levende, formaaede at trække en ſaa uhyre Vægt; thi jeg vover ikke at ſige, hvormange ruſſiſke Pund vor Nabo antoges at veje. Paa Drosſkien holdt hans lille Koſak Maximka ſig bagved Kharlofs Ryg. Med Anſigtet og hele Legemet ſtøttet paa ſin Herres Lænder og med de nøgne Fødder ſtillede paa Baghjulenes Nav, lignede han et Græsſtraa eller en lille Orm, ſom tilfældigvis var kommen til at hænge ved den uhyre Maſſe, der hævede ſig foran ham. Den ſamme lille Koſak barberede Kharlof engang om Ugen; for at udføre denne Operation ſteg han op paa et Bord, og Spøgefuglene paaſtode, at han var nødt til at løbe omkring ſin Herres Hage.

Kharlof holdt ikke af at forblive længe hjemme, ſaa at man ofte mødte ham i hans ovindelige Ekvipage, idet han med den ene Haand ſtyrede Tømmerne og den anden ſtøttede han med et Udtryk af Beſtemthed paa ſit Knæ, medens han ſtak Albuen frem. En gammel og meget lille bitte Kaſkjet ſad paa hans Isſe. Han bevægede med ſtor Tillidsfuldhed ſine ſmaa Bjørneøjne rundt omkring i alle Retninger, talte med dundrende Stemme til alle de Bønder, Kjøbmænd og Borgere, ſom han mødte, og udſlyngede kraftige Eder til Præſterne, ſom han ikke kunde lide. En Dag, da

jeg var gaaet ud med en Bøsse i Haanden, mødte han mig og udstødte et saadant Pas paa! da han saae en Hare liggende ved Vejen, at det susede for Øren af mig lige indtil Aften.

Jeg har allerede sagt, at min Moder modtog Kharlof i sit Huus med Hensynsfuldhed. Hun var ikke uvidende om den dybe Ærbødighed, som han nærede for hende. Naar han talte til hende, kaldte han hende Velgjørerinde; hun saae i ham en Slags hengiven Kjæmpe, der i paakommende Tilfælde ikke vilde tage i Betænkning at bekjæmpe en heel Hær af oprørske Bønder, og, omendskjønt et saadant Sammenstød dengang ikke var synderligt at frygte, mente dog min Moder, som var bleven Enke, da hun endnu var ung, at en saadan Forsvarer slet ikke var at foragte, saameget mere, som han var trofast og ærbødig, laante aldrig Penge, drak ikke, og, om han end manglede Opdragelse, manglede han dog derfor ikke Forstand. Da min Moder besluttede at lade sit Testamente affatte, var det Kharlof, som hun tog til første Vidne; han gik i den bestemte Anledning hjem for at hente nogle runde Jernbriller, der vare saa store som Droschehjul, og uden hvilke han ikke kunde skrive. Selv med sine Briller paa Næsen var det først efter et Kvarteers Forløb, at han pustende og stønnende kom tilende med at tegne sit Navn og sin Rang. De Bogstaver, han skrev, vare uhyre store, firkantede, prydede med Sving, der lignede Haler og Fjerbuske, og, da han var færdig

med dette Arbejde, erklærede han, at han var træt, at det var Et og det Samme for ham at jage efter Lopper og at skrive.

Trods al den Velvillie, som min Moder viste ham, fik han dog aldrig Lov til at overskride Spisesalen hjemme hos os. Han udbredte en Lugt, der mindede om opgravet Jord, om den skarpe Uddunstning af de store Skove og Dyndet i Moserne. — „Det er en sand Skovmand," sagde min gamle Barnepige. — Naar han spiste til Middag hos os, dækkede man et Bord til ham i et Hjørne af Værelset. Dette tog han dog ikke ilde op; han forstod meget godt, at han vilde genere sine Naboer, og han fandt det bekvemmere at spise efter sin egen Lyst; thi han spiste, som vistnok Ingen har spist siden Polyphems Dage. Som en Forsigtighedsforanstaltning gav man ham strax ved Begyndelsen af hans Maaltid en Gryde Vælling, der rummede sex Pund af denne Ret. — „Dersom Du ikke faaer denne Formad, vilde Du spise mig ud af Huset," sagde min Moder leende til ham. — „De har Ret, min Velgjørerinde, jeg vilde spise Dem ud af Huset!" svarede han, idet han ogsaa gav sig til at lee. — Min Moder hørte gjerne paa hans Betragtninger over en eller Gjenstand paa Husbestyrelsens Omraade; men længe kunde hun ikke udholde hans Stemme. Han forstod ikke og holdt ikke af at fortælle. — „Man bliver stakaandet af de lange Fortællinger," sagde han ærgelig. — Kun naar man bragte ham

ind paa Themaet om Krigen 1812 (han havde dengang tjent i Landeværnet og faaet en Broncemedaille, som han bar ved højtidelige Lejligheder), naar man spurgte ham om Franskmændenes Angreb, fortalte han to eller tre Anecdoter; men det var altid de samme.

Hvem skulde have troet, at denne Kolos, der var saa sikker paa sig selv, havde sine melancholske og sørgmodige Øjeblikke? Uden nogen tilsyneladende Grund blev han betagen af en dyb Fortvivlelse. Han lukkede sig inde i sit Værelse. Der gav han sig snart til at summe, idet han alene gjorde en Støj, som om det var en hel Bisværm, snart kaldte han paa sin Kosak Maximka og befalede ham enten at læse højt af den eneste Bog, der nogensinde havde faaet Adgang til hans Huus, „Arbejderens Hviletimer" af Novikof, eller at synge Noget. Maximka, der ved et besynderligt Tilfælde kunde stave sig frem i en Bog, gav sig da til at læse af alle Livsens Kræfter, idet han hakkede Ordene ubarmhjertigt i Stykker og lagde Tonefaldet heelt forkert, eller ogsaa istemmede han med en meget skarp Falset en eller anden trist Vise, hvis Ord det var umuligt at forstaa. Kharlof plejede da at ryste paa Hovedet, at udtale sig om de menneskelige Tings Ubestandighed og erklærede, at Alt blev til Støv og Aske ligesom Græsset paa Marken. I sit Kammer havde han ophængt et Billede, paa hvilket man saae et Lys, der var omgivet af nogle tykke,

pluskjævede Væsener, som puſtede alt hvad de formaaede, og under Billedet ſtod der at læſe: „Saaledes er det menneſkelige Liv.“ Naar den melancholſke Paroxysmus var gaaet over, vendte han Billedet om mod Væggen. Trods ſine Kæmpekræfter var Kharlof bange for Døden; dog bad han ikke meget, ſelv i ſine ſtærkeſte Anfald af ſort Humør. Vi kunne ikke fordølge det, Kharlof var meget lidt hellig; han gik ſjældent i Kirke. Rigtignok paaſtod han, at Omfanget af hans Legeme ikke tillod ham at gaae derhen, at han tog Pladſen op for altfor mange Troende. Mismodsanfaldet endte ſædvanligvis paa følgende Maade: Kharlof begyndte at ſmaafløjte, derpaa befalede han med Tordenſtemme, at man ſkulde lade hans Ekvipage komme. Nogle Øjeblikke efter ſaae man ham rulle omkring i Nabolauget og vifte oven over ſin gamle Kaſkjæt med den Haand, hvori han ikke havde Tommerne, ſom om han vilde ſige: Verden tilhører os! — Naar Alt kom til Alt, var han en Ruſſer.

Mennesker, der ere i Beſiddelſe af ſtor phyſiſk Styrke, ere i Almindelighed af en phlegmatiſk Characteer; Kharlof derimod blev let hidſig. Der var Ingen, der i den Grad kunde lade ham tabe ſin Ligevægt, ſom hans afdøde Kones Broder, en vis Bitſchkof, en forunderlig Perſon, halvt Snyltegjæſt og Smigrer, halvt Komiker og Hofnar, der boede hos os, og hvem man fra hans ſpædeſte Barndom havde givet Tilnavnet Souvenir, ſaa at han var vedble-

ven at hedde Souvenir overalt, endogsaa Tjeneſtefolkene gav ham dette Øgenavn, men tilføjede da hans Familjenavn Timofewitſch. Jeg troer virkelig, at han havde ſelv glemt ſit chriſtne Fornavn. Denne jammerlige Perſon, ſom man troede at have Ret til at foragte, og ſom ingen Tænder havde i den ene Side af Munden, ſaa at hans lille rynkede Anſigt tog ſig ud, ſom om det var fordrejet, var altid i Bevægelſe, ſneg ſig ind overalt, ſnart i Tjeneſtepigernes Værelſe, ſnart i Præſternes Hus, og ſnart i Husfruens Gemak.

(Fortſættes.)

Bekjendtgjørelſe.

Selſkabets Bogholderkontor,
Veſtergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1|_2$—$10^1|_2$ Form

Selſkabets Kaſſererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1|_2$—11 Form.

Adminiſtrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 26.

Lørdagen den 1ste Juli 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5 Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Han blev jaget bort overalt; men man opnaaede derved ikke Andet, end at han sænkede Skuldrene med en katteagtig Bevægelse, missede med sine skelende Øjne og lo med sit hæslige Grin, der gav en Lyd, som naar man skyller en Flaske. Jeg havde altid været af den Formening, at, dersom Souvenir havde faaet Penge imellem Hænder, vilde han være blevet et

meget ondskabsfuldt, umoralsk og grusomt Menneske; lykkeligvis var han fattig. Han fik ikke Lov til at drikke uden paa Helligdagene, og efter min Moders Ordre var han altid anstændig klædt, da han hver Aften spillede Piquet eller Boston med hende. Det var hans Fornøjelse at lytte ved Dørene, at løbe med Sladder og fremfor Alt at have En eller Anden tilbedste.

Han gjorde dette, som om en gammel Krænkelse havde givet ham Ret til at hævne sig paa Alverden. Han kaldte Kharlof sin *Lillebro'er* og drillede ham, til han *fik ham til at spise den bittre Roe*, som vore Bønder udtrykke sig. En Dag, da Kharlof opholdt sig i vort Billardværelse, et udstrakt Rum, hvor Ingen nogensinde havde seet en Flue flyve, og som vor Nabo, der var en stor Fjende af Sol og Varme, af den Grund holdt meget af, gav Souvenir sig til at hoppe og dreje sig omkring hans Mave, idet han sagde til ham med et haanligt Grin og mange Grimasser: — „Hvorfor har De bragt min Søster, Margaritha Timofejevna, af Dage, Lillebro'er?" — Kharlof, der sad mellem Væggen og Billardet, kunde ikke længer styre sig; han udstrakte pludseligt sine to store Hænder. Souvenir var saa heldig at vinde Tid til at undgaae Angrebet; hans Svogers Hænder rammede Billardet, og de sex Skruer, der holdt den tunge Maskine fæstet til Gulvet, knækkede alle paa engang.

Hvad vilde der været blevet af Souvenir, dersom han havde faaet saadant et Slag?

I lang Tid havde jeg været nysgjerrig efter at lære Kharlofs Huus at kjende og efter at see, hvad det var for en Slags Bolig, han havde lavet sig. Jeg tilbød mig en Dag at ride med ham tilbage til Jeskow (dette var Navnet paa hans Ejendom). — „Sikken en Knægt!" udbrød Kharlof; „han vil see mit Kongerige. Naa, saa kom da; jeg skal vise Dig Haven og Huset, Laden og Alting; jeg har en Masse kjønne Sager." — Vi toge afsted. Der var tre russiske Mil fra vort Slot til Jeskow. — „Der er mit Kongerige," sagde han snart, idet han anstrengte sig for at vende sit tunge Hoved om imod mig og bevægede sin Haand baade tilhøjre og tilvenstre; „Alt dette tilhører mig."

Kharlofs Bolig stod paa Toppen af en Høj. Nedenfor var der langsmed en Dam nogle usle Hytter, der syntes klistrede, den ene til den anden. Paa et Brædt stod der en gammel Bondekone og bankede noget Linned, som hun nylig havde dyppet i Dammen og derefter vredet. — „Axinia!" raabte Kharlof med en Stemme, der var saa frygtelig, at en Flok Ravne fløj bort fra en nærliggende Rugmark, „er det Din Mands Underbuxer, Du vasker der?" — Den gamle Kone vendte sig pludseligt om og nejede dybt. — „Ja, det er hans Underbuxer, lille Fa'er," mumlede hun med hæs Stemme — „Lad mig bare see Dig gjøre Andet! . .

Se nu der," vedblev han, idet han henvendte sig til mig og travede langsmed et forfaldent Hegn, „der er min Hamp, den der tilhører mig, og den anden er Bøndernes. Kan Du see Forskjellen? og der er min Have; det er mig, der har plantet disse Æbletræer, og disse Piletræer har jeg ogsaa plantet. Før min Tid var der ikke et eneste Træ. Her kan Du lære, hvordan man skal bære sig ad, Grønskolling."

Vi traadte ind i en Gaard, der var omgivet af Palisader. Lige over for Indkjørselsporten hævede der sig et lille, gammelt Huus med Straatag og en lille Forhøjning, der blev baaret af Træsøjler. Et andet lille Huus, der var noget mere nyt og prydet med en Kvist, var opført paa Siden af Gaarden; ogsaa det syntes, som man siger hos os, at staae paa Hønsefødder. — „Seer Du" sagde Kharlof til mig, „i hvilken Rede vore Fædre have levet? Se nu der, hvad for et Palads jeg har bygget mig."

Dette Palads saae ud som et Korthus. Fem eller sex Hunde, den ene mere lodden og mere hæslig end den anden, modtoge os med en rasende Gjøen. — „Det er Hyrdehunde," sagde Kharlof, „af den ægte Kaninrace. . . Ti stille, I forbandede Bæster, eller jeg vil lade Jer Alle hænge."

En ung Mand, der var klædt i en lang Nangkins Frakke, viste sig paa Trappeaffatsen til det nye Huus, det var den ældste Datters Mand. Med et eneste Spring var han henne ved sin Svigerfaders Kjøretøi,

og, idet han med sin ene Haand støttede ærbødigt Karlofs Albue, udstrakte han den anden ligesom for ogsaa at støtte Kharlofs uhyre Been, da Husherren steg ned af Vognen som af en Hest. Derpaa kom han hen og hjalp mig med at stige af. — „Anna!“ raabte Kharlof, „Nathalie Nicolajevnas Søn er saa god at besøge os; nu gjælder det at beværte ham. Hvor er den lille Eulampia?“

Anna var den ældste af hans Døttre, Eulampia den yngste. — „Hun er ikke hjemme, hun er gaaet ud paa Marken for at plukke Kornblomster,“ svarede Anna, der aabnede et Vindue ved Siden af Døren.

— „Er der noget opsat Mælk?“ spurgte Kharlof.

— „Ja, der er.“

— „Er der ogsaa Fløde.“

— „Der er ogsaa Fløde.“

— „Godt, sæt saa det paa Bordet. Imidlertid vil jeg vise ham mit Kabinet. Vil De komme denne Vei,“ tilføiede han, idet han vinkede mig med Fingren. — Efterat vi vare komne i hans Hjem, sagde han ikke længer Du til mig. Mod en Gjæst bør man være høflig. Han førte mig gjennem en Gang. — „Her boer jeg,“ sagde han paa engang, idet han skred over Tærskelen til en stor Dør, „her er mit Kabinet. Maa jeg byde Dem Velkommen?“

Det var et stort, næsten tomt Værelse uden Gibsning, saa at man saae de nøgne Bjælker, der dannede Væggene. Paa store Søm, der vare slaaede

ind uden Symmetri, hang der to Pidske, en gammel, trekantet Hat, et Gevær med Flintelaas, en Sabel, et Græskar, et besynderligt Hesteaag med Kobberplader og det berømte Billede, der forestillede det tændte Lys, som var udsat for alle Vinde. I et Hjørne var der stillet en Divan af Træ, bedækket med et broget Tæppe. Fluerne summede i Tusindvis under Loftet. Dog var der kjøligt nok i dette Værelse; men man mødte her atter denne landlige Duft, som Kharlof førte med sig overalt. — „Er det ikke et kjønt Kabinet, jeg har?“ spurgte han mig.

— „Meget kjønt.“

— „Vil Du bare engang see det hollandske Aag derhenne,“ vedblev han, idet han atter begyndte at sige Du til mig som sædvanligt. „Det er et mærkværdigt Aag. Jeg har byttet mig det til af en Jøde. Se rigtigt paa det.“

— „Det er et smukt Aag.“

— „Der kan ikke tænkes noget bedre for en Hest. Lugt til det. Hvad siger Du om saadan noget Læder?“

Jeg stak Næsen hen til Aaget; det lugtede af harsk Tælle, hverken mere eller mindre.

— „Sæt Dem nu ned der paa den lille Stol. Lad, som om De var hjemme,“ sagde Kharlof til mig. — Derpaa satte han sig selv ned paa Divanen, lukkede Øinene og syntes at falde isøvn. Jeg betragtede ham ufravendt og kunde ikke nokſom beundre

ham. Et fuldstændigt Bjerg! Paa engang foer han op. — „Anna!“ raabte han med sin brølende Stemme, og hans omfangsrige Mave løftede og sænkede sig som en Bølge i Havet. — „Anna! har Du ikke hørt det? Skynd Dig!“

— „Alting er færdigt, vær saa god og kom,“ svarede langt borte hans Datters Stemme.

Forbausel over den Hurtighed, hvormed Kharlofs Befalinger udførtes, fulgte jeg ham ind i Salen, hvor Frokosten allerede stod anrettet paa et Bord, der var bedækket med en rød Dug, hvorpaa der var nogle hvide Tegninger; der var Tykmælk, Fløde, Hvedebrød, ja, endogsaa Pudderſukker med Kanel i. Medens jeg spiste af Tykmælken, var Kharlof atter slumret ind, siddende i et Hjørne. Anna Martinovna holdt sig ubevægelig foran mig med sænkede Øine, og gjennem Vinduet kunde jeg see hendes Mand, der førte min Hest omkring i Gaarden.

Min Moder holdt ikke af Kharlofs ældste Datter. Hun fandt hende indbildsk. Anna Martinovna aflagde virkelig heller ikke nogensinde Besøg hos os; hendes Holdning ligeoverfor min Moder var altid kold og tilbageholden, skjøndt det var ved Hjælp af hendes Velgjerninger, at hun var bleven opdragen i Kostskolen, at hun havde faaet sin Mand, og at hun paa Bryllupsdagen havde modtaget tusind Rubler i Medgift saavel som et gult Caschemirs Schawl, der rigtignok var en Smule brugt. Hun var af Middel-

høide, meget mager, livlig og hurtig i alle sine Bevægelser, med en tyk brunn Haarvæxt og et behageligt, solbrændt Anfigt, hvori man navnlig lagde Mærke til hendes lange og smalle lyseblaae Øine, der havde et eiendommeligt, men fortryllende Udtryk; Næsen var fin og lige, Læberne vare ligeledes fint tegnede, og Hagen spids.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Detailhandlerske B. Kroll.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1|_2$—$10^1|_2$ Form

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1|_2$—11 Form.

Administrationen

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 27

Lørdagen den 8de Juli 1882

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Enhver, der saae hende, maatte tænke: — „Du har en god Forstand, Du; men Du er ondskabsfuld.“ — Og dog var der noget Tiltrækkende ved hele hendes Person; de Træk af Skjønhed, som hendes Ansigt indeholdt, gjorde den Følelse, hun indgjød, desto stærkere. Staaende oprejst med Hænderne skjulte under sit Tørklæde iagttog hun mig i Smug. Et lille, ondskabs-

fuldt Smil svævede paa hendes Læber, paa hendes Kinder, ja, meddelte sig endogsaa til hendes lange Øjenhaar. — „O, forkjælede Herremandsbarn!“ syntes dette Smil at sige. — Hvergang hun drog Aande, udvidedes hendes Næsebor en Smule. Hvis Anna Martinovna imidlertid havde villet give mig et Kys med sine fine, tynde Læber, vilde jeg, trods Alt dette, være sprunget til Loftet af Henrykkelse. Jeg vidste, at hun var meget streng, meget fordringsfuld, at Bønderkonerne og Bønderdøttrene frygtede hende som Ilden. Men det gjorde Intet til Sagen. Anna Martinovna havde den Gave at kunne sætte mit Hjerte i Bevægelse; jeg var jo dengang kun femten Aar.

Kharlof foer atter i Veiret. — „Anna!“ raabte han, „Du skulde klimpre lidt paa Klaveret; det pleier at fornøje de unge Herrer.“ — Jeg dreiede Hovedet; der stod virkelig i et Hjørne af Værelset et ynkeligt Stykke Meubel, der havde nogen Lighed med et Klaveer.

— „Det vil jeg gjerne gjøre, Fader,“ svarede Anna, „men hvad skal jeg kunne spille for Herren? Det vil ikke interessere ham meget“

— „Hvad er det da, I lære i Kostskolen?“

— „Det har jeg Altsammen glemt. Desuden ere Strengene sprungne.“ — Klangen af Annas Stemme var meget behagelig og reen; den havde et let klagende Anstrøg ligesom Skriget af en Rovfugl.

— „Ja, hvad er der da saa tilbage?“ sagde

Kharlof, der gav sig til at tænke efter, „hvad er der da saa tilbage? Har De Lyst til at see min Kornlade? Det vil vist more Dem. Volodka (Formindskelsesnavn af Wladimir) vil vise Dem Vei. — Halloi, Volodka," raabte han til sin Svigersøn, der endnu stadigt trak min Hest omkring i Gaarden, „før Herren der ud i Laden og rundt omkring; viis ham hele Commersen. Jeg maa hen og sove lidt. Farvel saalænge!"

Han gik ud, og jeg fulgte ham. Anna gav sig hurtigt og ligesom paa Trods til at afdække Bordet. Paa Dørtærskelen vendte jeg mig om og gav hende en meget dyb Hilsen; hun lod, som om hun ikke saae den og smilte kun; hendes Smil var dennegang endnu mindre velvilligt end før. Jeg tog min Hest ud af Hænderne paa Kharlofs Svigersøn og førte den ved Tøilen.

Vi gik sammen hen for at see paa Laden; men da der ikke fandtes noget særligt Interessant, og, da min Fører ikke kunde forudsætte nogen stærk udpræget Lidenskab for Agronomien hos en Dreng paa min Alder, gik vi igjennem Haven for at komme ud paa Landeveien.

Wladimir Slotkin var et forældreløst Barn, Søn af en underordnet Embedsmand, der havde været min Moders Fortetningsfører. Hun havde begyndt med at sætte ham i Districtsskolen, derpaa var han bleven Skriver paa vort Godskontor. Senere havde han

faaet en Tjeneste under den keiserlige Intendantur, og tilsidst var han bleven gift med Kharlofs Datter. Min Moder kaldte ham den lille Jøde, og han afgav ogsaa en ganske god Type for den orientalske Race med sit krøllede Haar, sine sorte Øjne, der altid vare fugtige lige som kogte Svedskeblommer, sin krogede Næse og sine store, røde Læber. Forresten havde han en hvid Hudfarve og kunde gaae for at være en net Fyr. Wladimir var af en meget tjenstvillig Character, saalænge hans egen Fordeel ikke stod paa Spil. Begjærligheden efter at tjene Penge lod ham næsten tabe Hovedet og bragte ham stundom til at fælde Taarer. Han kunde ikke fordrage, at man ikke øieblikkeligt opfyldte et Løfte, som man havde gjort ham; han skjælvede af Vrede derover, han jamrede af Ærgrelse. Han holdt af at luske omkring paa Markerne med et Gevær; naar det saa traf sig, at han fik skudt en Hare eller en And, puttede han dem i sin Jagttaske med et ganske særegent Udtryk i Ansigtet. — „Nu, mine smaae Venner," syntes han at sige til dem, idet han kjærtegnede dem med Haanden, „nu skulle I ikke undslippe mig mere, nu har jeg Jer."

— „Det er en rar lille Hest, De har der," sagde han med sin sødeste Stemme, idet han hjalp mig med at stige op i Sadlen. „Det er netop saadan en, jeg kunde ønske mig; men jeg har ikke megen Udsigt til at faae den. De kunde tale til deres Frue Moder derom og huske hende paa. . ."

— „Har hun da lovet Dem en?"

— „Ak, nei! Ja, derſom hun havde lovet mig en ſaadan; men jeg tænkte blot, at, da hun er ſaa god. . ."

— „Hvorfor henvender De Dem ikke til Martin Petrowitſch?"

— „Til Martin Petrowitſch?" gjentog Slotkin rækkende paa enhver af de udtalte Stavelſer; „ak, Du gode Gud! han holder mig nede i Snavſet, og vi blive ikke ſynderlig gjengjældte for al vor Møie."

— „Virkelig?"

— „Det er ved Gud ſandt. Saaſnart han har ſagt: Mit Ord er helligt, — ſaa er det, ſom om han havde afſkaaret enhver Leilighed for os til at komme frem med en eneſte Bøn. Og, hvad enten man beder ham om Noget, eller man ikke beder ham om Noget, det er ganſke Et og det Samme. Han holder heller ikke af min Kone, Anna Martinovna, ſaadan ſom han holder af ſin anden Datter, Eulampia."

— Her holdt han pludſeligt inde og ſlog ſig paa ſine Been med Fortvivlelſe. — „Herre Jemini, vil De bare ſee, der er en Tyveknægt, der har afmeiet en ottendedeel Tønde Land af vor Havre. Nei, det er dog ved Gud ikke værdt at leve længer! De Slyngler, de Røvere! der er for halvanden Rubel, ja, der er for to Rubler ſpildt!" — Man hørte ligeſom en Hulken mellem Slotkins fortvivlede Udraab. Jeg tryk-

kede Hælene ind imod min Hestes Sider og lod ham staae, hvor han var.

Slotkins Klager naaede endnu mine Øren, da jeg ved en af Veiens Omdreininger opdagede Kharlofs anden Datter, der efter sin Søsters Sigende var ude at plukke Kornblomster. En tyk Krands af disse Blomster omgav hendes Hoved. Vi hilste stiltiende paa hinanden. Eulampia var ikke mindre smuk end sin Søster, men paa en ganske anden Maade. Hun var høi af Vext og stærkt bygget, Alt hos hende var storslaaet, Hovedet, Lemmerne, Hænderne, Tænderne, der vare hvide som Sne, og fremfor Alt Øjnene, der sadde temmelig langt fremme, vare mørkeblaae og noget tilslørede af Øjenlaagene. Denne monumentale Jomfruskikkelse var Kjød af Kharlofs Kjød og Blod af hans Blod. Hendes blonde Haarfletning havde en saadan Længde, at hun var nødt til at snoe den tre Gange om sin Pande. Hun havde en nydelig Mund, af en Purpurfarve saa frisk som en Rose. Naar hun talte, hævede hendes Overlæbe sig med ligesaamegen Naivitet som hos et Barn; men der var noget Mistroisk, næsten Vildt i hendes Øine, der langsomt bevægede sig. — „Hun har ikke ladet sig tæmme; der er Kosakblod i hende," sagde Kharlof.

— Hun var ikke langt fra at gjøre mig bange; denne colossale Skjønhed mindede mig altfor meget om sin Fader.

Jeg fortsatte derfor min Vei. Hun gav sig til

at synge med en jernstærk og lidt uculiveret Stemme, en rigtig Bondepigestemme; derpaa tav hun pludseligt stille. Jeg vendte mig om, og fra Toppen af Høien, hvortil jeg var ankommen, bemærkede jeg Eulampia staaende tætved Kharlofs Svigerson ligeoverfor Marken, hvor Havren var bleven meiet. Han blev fremdeles ved at slaae om sig og gesticulere; hun forholdt sig ubevægelig, med et Udtryk af Haan. Solen oplyste klart hendes Skikkelse, og den landlige Blomsterkrands, som hun bar paa Hovedet, lyste med sit blaae Skjær under Solstraalernes Glands.

Jeg troer at have sagt Dem, mine Herrer, at min Moder havde udsøgt en Brudgom til denne Kharlofs anden Datter; det var en af vore fattigste Naboer, en affkediget Major Gavrilo Gitkof, en Mand af en allerede moden Alder og „prøvet og forsøgt," som han selv sagde med en vis Stolthed. Han kunde næppe læse og skrive, og hans Forstand stod paa ingen Maade over hans Opdragelse; imidlertid nærede han det hemmelige Haab engang at blive Generalintendant over min Moders Godser — „i enhver anden Henseende," sagde han, „vil jeg saamænd ikke rose mig, men, hvad det angaaer at føle Bønderne paa Tænderne, den Syne besidder jeg lige ud til Fingerspidserne. Jeg har i den Henseende udstaaet min Læretid i Militairetaten." — Dersom Gitkof havde været mindre dum, havde han kunnet begribe, at der var slet ingen Udsigt for ham til at opnaae den attraaede

Plads; thi saa maatte han først have fjernet den Mand, der havde den, en vis Lizinski, en meget indsigtsfuld Polak, der havde en fast Characteer, og til hvem min Moder nærede ubetinget Tillid. Gikkof havde et langagtigt Ansigt, der mindede om en Hest og var bedækket med et Overtræk af gulagtige Haar, som allerede begyndte tæt under Øjnene.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23. St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 28

Lørdagen den 15de Juli 1882

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Naar Vejret var allermeest koldt, var dette Ansigt vædet af smaae Draaber Sved. Naar min Moder nærmede sig, indtog han en Stilling som en Soldat ligeoverfor sin Officeer, Hovedet rystede paa ham af bare Iver, hans uhyre Hænder dirrede ned ad Benene paa ham, og hele hans Person syntes at sige: „Befal, og jeg styrter afsted.“ Min Moder gjorde

sig ingensomhelst Illusioner med Hensyn til denne Persons Midler, men dette forhindrede hende dog ikke i at tænke paa et Ægteskab imellem Eulampia og ham. — „Men vil det lykkes Dig, lille Fa'er?" spurgte hun ham en Dag.

Gitkof smilede med en tillidsfuld Mine. — „Hvor kan De tvivle, Nathalia Nikolajevna? Jeg har anført en hel Bataillon; jeg har faaet den til at marschere som efter en Traad. Og saae at faa et Fruentimmer til at dandse efter sin Pibe, skulde det være Umagen værdt at tale om den Sag?"

— „Der er Forskjel, Fa'er, paa en Bataillon Recrutter og en ung Pige af adelig Herkomst," svarede min Moder i en misfornøjet Tone. „Imidlertid," tilføjede hun efter nogen Overvejelse, „Eulampia vil vide at forsvare sig."

II.

En Dag, det var i Juni Maaned henimod Aften, blev Kharlof meldt. Min Moder blev ganske forbauset. I mere end en Uge havde vi slet ikke seet Noget til vor Nabo, og han plejede aldrig at aflægge sine Besøg saa sent. — „Der er hændet Noget," hviskede hun med dæmpet Stemme. — Kharlof lod sig strax falde ned paa en Stol nærved Døren, og han var virkelig ogsaa saa bleg, hans Ansigt havde et saa bekymret Udtryk, at min Moder kunde ikke afholde sig fra at gjentage med høj Stemme den

Ytring, der nylig var undsluppen hende. — „Tal, tal, Fa'er," sagde hun strax. „Er det nu igjen Din Melancholi, der er kommen over Dig?"

Kharlof rynkede Panden. — „Nej, det er ikke min Melancholi; den kommer ved Fuldmaane. Men tillad mig at gjøre Dem et Spørgsmaal, Frue; hvad tænker De om Døden?"

Min Moder gjorde en Bevægelse af Skræk. — „Om hvad?" sagde hun.

— „Jeg har nylig havt et Syn ved Nattetid," sagde han med dæmpet og langsom Stemme.

— „Hvad for Noget?"

— „Et Syn ved Nattetid," gjentog Kharlof; „jeg har tidt Syner i Drømme."

— „Du?„

— „Jeg. Det vidste De altsaa ikke?" Kharlof udstødte et Suk. — „Nu skal De høre. Det kan være lidt mere end en Uge siden; det var akkurat Aftenen før Sct. Peders Dag. Jeg havde lagt mig for at hvile mig en Smule, og jeg slumrede ind. Paa engang seer jeg et sort Føl træde ind i mit Kammer. Dette Føl gav sig til at lege og vise mig sine Tænder, — det var et kulsort Føl."

Kharlof tav stille. — „Naa, og hvad saa?" spurgte min Moder.

— „Dette samme Føl vender sig om og giver mig et Spark paa den venstre Albue, der, paa dette følsomme Sted. Jeg vaagner; jeg kan ikke længer røre

min venstre Arm, og mit venstre Been lige saa lidt. Godt, siger jeg til mig selv, det er en Lamhed. Lidt efter lidt kommer dog Bevægelsen tilbage; der var nogle Myrer, som længe bleve ved at løbe i mine Lemmer, og de løbe der endnu. Saasnart jeg aabner Haanden, give de sig igjen til at løbe."

— „Ja men, Martin Petrowitsch, Du maa have ligget paa Din Arm, det er det Hele."

— „Nej, Frue; det er ikke det, som De er saa god at sige der, det er et Varsel, jeg har faaet; det er min Død, der er bebudet mig! Vil De nu som Følge heraf høre, Frue, hvad jeg har at meddele Dem uden at spilde et eneste Øjeblik. Da jeg ikke ønsker," vedblev Kharlof, idet hun raabte med sin Stemmes fulde Kraft, „at Døden skal ramme mig, mig, der er en Slave af Gud, saa har jeg fattet den Beslutning, fra dette Øjeblik af, i levende Live, at dele min Ejendom mellem mine to Døttre, Anna og Eulampia, paa en saadan Maade, som det vil behage Gud Herren at indskyde mig." — Kharlof standsede, udstødte et Suk og tilføjede: — „uden at spilde et eneste Øjeblik."

— „Ja, det kan jo være fornuftigt nok," bemærkede min Moder; „men jeg synes kun, at Du har formeget Hastværk."

— „Og, da jeg ønsker i denne samme Sag," vedblev Kharlof, idet han atter hævede Stemmen, „at iagttage den nødvendige Orden og efterkomme

Lovens Forskrifter, har jeg den Ære at bede Deres Søn, Dmitri Semenitsch, — hvad Dem selv angaar, Frue, da vover jeg ikke at gjøre Dem Ulejlighed, — jeg beder Deres bemeldte Søn, Dmitri Semenitsch, med Hensyn til min Slægtning Bitschkof, da foreskriver jeg ham det som en Pligt, — at være tilstede ved Fuldbyrdelsen af Retshandlingen, hvorved jeg overdrager Alt, hvad jeg ejer, til min gifte Datter Anna og min ugifte Datter Eulampia; Documentet skal opsættes i Overmorgen Klokken tolv om Middagen paa min Ejendom Jeskow under Tilstedeværelse af de for Tiden fungerende Myndigheder, som allerede have modtaget Indbydelse hertil."

Kharlof havde megen Umage med at fuldende dette lange Foredrag, som han øjensynligt havde lært udenad, og som var bleven afbrudt ved hyppige Suk og megen Stønnen. Det var, som om han ikke havde Vejr nok i Lungerne. Hans Ansigt, der nyligt havde været ganske blegt, var igjen bleven ganske carmoisinrødt; han aftørrede flere Gange Sveden, der flød ned ad Panden paa ham.

— „Har Du affattet Overdragelsesdocumentet?" spurgte min Moder; „hvor har Du faaet Tid til det?"

— „Aa, jeg har faaet Tid; jeg har hverken kunnet spise eller drikke eller sove."

— „Har Du skrevet det selv?"

— „Volodka har hjulpet mig."

— „Har Du indgivet Din Begjering?"

— „Jeg har indgivet den. Gouvernementsretten har bevilget den, Distrikts-domstolen har faaet den nødvendige Ordre, og det midlertidige Udvalg i bemeldte Domstol har allerede fastsat Dagen for sin Ankomst."

Min Moder smilede. — „Jeg seer, Martin Petrowitsch, at Du har taget alle nødvendige Forholdsregler. Men hvor Du dog har havt Hastværk! rimeligvis har Du ikke sparet paa Pengene ved denne Lejlighed."

— „Jeg har Intet sparet, Frue."

— „Det bliver Din Sag. Men jeg kan kun ikke begribe, at Du sagde til mig, Du kom for at spørge mig tilraads. Nuvel, Dmitri kan gaae. Jeg vil ogsaa sende Souvenir og desuden bede Lizinski om at begive sig derhen. Har Du ikke indbudt Gravilo Fedulitsch?"

— „Gravilo Fedulitsch, Hr. Gitkof, har ligeledes faaet en Meddelelse fra min Side. Som min Datters Forlovede bør han være tilstede."

Det var klart, at Kharlof nu havde udtømt den sidste Rest af sin Veltalenhed. Jeg troede desforuden at have bemærket, at han kun med et lidet velvilligt Øje betragtede den Person, som min Moder havde udseet til at være hans yngste Datters Mand. Maaskee havde han et mere fordelagtigt Parti i Sigte for sin kjære lille Eulampia.

Han hævede ſig langſomt op fra ſin Stol og gned Gulvet med Foden. — „Mange Tak for Deres Samtykke, ſagde han.

— „Hvor gaar Du dog hen?“ ſagde min Moder. „Vent lidt, jeg vil lade ſætte noget Frokoſt frem for Dig.“

— „Mange Tak,“ gjentog Kharlof; „men jeg kan ikke; jeg maa hjem igjen.“ — „Han gik baglænds hen imod Døren og vilde overſkride dens Tærſkel, idet han efter ſin Sædvane vendte Siden til.

— „Vent dog, vent dog,“ udbrød min Moder. „Er det virkelig Din Mening, at Du ſaaledes vil bortgive al Din Ejendom til Dine Døttre uden noget Forbehold?“

— „Ja, ganſke viſt, uden Forbehold.“

— „Men hvor vil Du da bo?“

Kharlof bevægede ſine Arme i Luften. — „Hvor jeg vil bo? Naturligvis i mit Hus, ligeſom jeg har gjort hidtil; hvilken Forandring mener De da, at der ſkulde foregaae i den Henſeende?“

— „Er Du i den Grad ſikker paa Dine Døttre og Din Svigerſøn?“

— „Er Det Volodka, ſom De er ſaa god at tale om paa denne Maade? Den Pjalt! Ham ſkal jeg nok vende og dreje, ſom jeg vil; hvad Magt og Myndighed har vel han? Og hvad mine Døttre angaaer, da bør de lige indtil min Død give mig Mad og

Drikke, Klæder og Varme. Er det ikke deres Pligt, og ovenikjøbet deres helligste Pligt?"

— „Det er ganske vist deres Pligt," svarede min Moder; „men, Martin Petrowitsch, undskyld mig, Din ældste Datter har Anlæg til Hovmod, det er nokſom bekjendt, og Din anden Datter seer just heller ikke blid ud."

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 29

Lørdagen den 22de Juli 1882

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

„Men, Natalia Nicolajevna," udbrød Kharlof, „hvad er det dog, Du siger der? Du gode Gud! hvad for Noget? Mine Døttre skulde lade det mangle paa Lydighed! det er Noget, som ikke engang kunde falde dem ind i Drømme. Hvordan? modsætte sig en Fader! og vilde Forbandelsen lade vente paa sig? hele deres Liv have de tilbragt i Underdanighedens Frygt og

Bæven, og saa paa engang . . . Du store Gud!" Her blev Kharlof greben af en Hoste, som var nærved at kvæle ham; men Moder skyndte sig med at berolige ham.

„Jeg kan blot ikke forstaa," tilføjede hun, „hvad det skal gjøre godt for strax at skifte med dem. Naar Du engang var død, var det jo dog alligevel dem, der vilde have faaet Alt. Jeg troer, at det er Din Melancholi, der er Skyld i det hele."

— „Men, min lille Mo'er," bemærkede Kharlof noget ærgerlig, „De river mig altid min Melancholi i Næsen. Det er maaskee en højere Magt, som virker i dette Øjeblik, og saa taler De om min Melancholi! Jeg foretager dette Skifte strax, Frue, fordi jeg vil det saaledes, jeg, personligt, efter min egen Bestemmelse; jeg vil afgjøre og fastsætte, hvad der fra nu af skal tilfalde enhver af mine Døttre, for at enhver af dem, efter at have modtaget min Velgjerning, skal føle Erkjendtlighed derover og udføre med Troskab det, som hendes Fader og Velgjører har paabudt; for det er en stor Velgjerning." Her forandredes Kharlofs Stemme paa ny: „Jeg har den Ære at hilse Dem. Og Dem, min unge Herre, har jeg den Ære at see hos mig i Overmorgen."

Kharlof gik bort; min Moder saae efter ham, idet han fjernede sig; derefter rystede hun paa Hovedet:

— „Det huer mig ikke, og jeg lover mig ikke noget Godt af den Sag," sagde hun halvt sagte til

sig selv, „ikke noget Godt. Har Du lagt Mærke til," tilføjede, hun idet hun henvendte sig til mig, „at i al den Tid, han talte, kneb han Øjnene sammen, ligesom En, der har Solen lige i Ansigtet? det er et daarligt Tegn. Naar en Mand gjør det, saa er det, fordi der er Noget, der tynger ham, fordi han trues af Ulykken. Gaa hjem til ham i Overmorgen med Linzinski og Souvenir."

Paa den fastsatte Dag kjørte vor store, firsædede Familjevogn, forspændt med sex Svedfuxer, der førtes af Livkusken, en Slags trivelig Patriak med et langt, graat Skjæg, majestætisk frem for Indgangstrappen paa vor Herregaard. Vigtigheden af den Handling, som Kharlof stod i Begreb med at fuldbyrde, og den Højtidelighed, han havde lagt i sin Indbydelse, havde gjort sin Virkning paa min Moder. Hun havde selv givet Ordre til, at der skulde spændes for denne Galaekvipage; hun havde paalagt saavel mig som Souvennir at iføre os vore Højtidsdragter, for at vi derved end mere kunde hædre den Mand, som hun ved enhver Leilighed vilde vise sin Velvillie. Hvad Linzinski angaaer, da var han altid i sort Kjole og hvidt Halstørklæde.

En halv Time var ikke forløben, og Hestene der, travede i en jævn Gang, havde endnu ikke begyndt at befugte de elegante Læderremme af deres Seletøj med Sved, førend vi allerede ankom til Kharlofs Hus. Vor Vogn rullede ind i Gaarden gjennem Kjøreporten, der stod aaben paa vid Gab. Rideknægten paa de to Heste,

der vare spændte foran de fire andre, et Barn paa fem eller sex Aar, hvis Fødder næppe gik nedenfor Sadelen, udstødte for sidste Gang sit Raab Varsko! Begge Albuerne paa vor patriarkalske Kudsk hævedes til samme Tid for at holde Tømmerne tilbage, og vi standsede. Ingen Hund havde hilst os med sin Gjøen; Tjenestefolkenes talrige Børn, som man seer mylre i Gaardene med deres Skjorter, der ere aabne ned til Maven, og med Trækors om Halsen, vare forsvundne. Kharlofs Svigersøn ventede os paa Tærskelen. Der var plantet nogle unge Birke paa begge Sider af Indgangstrappen, som det er Skik og Brug paa den Dag, der er indviet Treenigheden. Alt havde et højtideligt Udseende. Kharlofs Svigersøn havde et stort Halstørklæde paa af Bomuldsfløjel, midt paa hvilket der var heftet en Atlasfes Sløjfe, og hans sorte Kjole var ganske forfærdelig snever. Den lille Kosak Maximka havde indsmurt sit Haar med Noget, der skulde gjælde for Pomade, og det løb i store Draaber ned over Ansigtet paa ham Vi traadte ind i Salen, og Kharlof frembød sig der for vore Blikke, lige i Midten af Værelset. Han havde iført sig sin Landeværns Uniform fra 1812; den var af graat Klæde med en Halskrave af sort Klæde. En Broncemedaille prydede hans Bryst, og han havde bundet en Sabel ved Siden. Hans venstre Haand hvilede paa Sabelheftet, medens hans højre Haand laa støttet paa en Bunke Papirer, der var anbragt paa det med et rødt Tæppe bedækkede Bord.

Kharlof rørte sig ikke af Stedet, han syntes ikke engang at drage Aande. Det vilde være umuligt for Enhver at beskrive Værdigheden i hans Holdning, der forraadte hans urokkelige Overbevisning om sin ubegrændsede, absolute Magt; han hilste os næppe med en Bevægelse med Hovedet; derpaa viste han os med Haanden en Række Stole og sagde til os i en kort Tone: — „Tag Plads." — Kharlofs to Døttre heldt sig paa den højre Side af Salen, iførte deres Søndagsklæder, Anna i en grøn Kjole med et gult Belte, Eulampia i en rosenrød Kjole med kirsebærfarvede Baand. Gitkof stod oprejst ved Siden af hende i sin ganske nye Uniform og med sit sædvanlige Udtryk af ivrig og fjollet Forventning. Paa venstre Side af Salen sad Præsten, en gammel Mand, i sin lange, forslidte og tobaksfarvede Præstekjole. Hans tykke og stride Haar, hans udslukte og sørgmodige Øjne, hans store, barkede Hænder, som han lod falde ubevægelige ned paa sine Knæ, de hullede Støvler, der saaes under Præstekjolen, Alt hos ham vidnede om et Liv fuldt af Anstrengelse og Elendighed; hans Sogn var meget fattigt. Nærved ham befandt sig Distriktets Politimester, en lille, fed og gusten Mand med korte Arme og Been, med en lille, strittende Knebelsbart og et stadig fornøjet Smil, men med et ondskabsfuldt Udtryk i Øjnene og omkring Munden. Han gik for at være en stor Vinelsker og Tyran, som man dengang sagde. Og dog havde ikke alene Adelsmændene, men endogsaa Bønderne tilsidst

vænnet sig til ham, ja, de holdt næsten af ham. Han lod sine smaa, sorte Øjne løbe rundt omkring i Forsamlingen med en spottende Mine; hele dette Optog syntes at more ham. Det Eneste, der i Grunden interesserede ham ved denne Lejlighed, var Udsigten til en Frokost med tilhørende Brændevin. Til Gjengjæld syntes hans Nabo, Procuratoren, en spinkel Person, hvis magre Ansigt var prydet med et Par Bakkenbarter, der optog hele Pladsen mellem Næsen og Ørene, at tage en alvorlig Andeel i den Ceremoni, der forberedtes; hans Øjne vege ikke bort fra Herren i Huset. Souvenir tog Plads ved Siden af ham og gav sig til at hviske ham i Øret, efter at han havde underrettet mig om, at det var den første Frimurer i hele Provindsen. Jeg satte mig ved Siden af Souvenir, og Lizinski ved Siden af mig. Paa den travle Polaks Ansigt forraadte sig den Ærgrelse, han følte over en saadan Forstyrrelse og et saa unyttigt Tidsspilde. — „O, disse Russere, disse russiske Herremænd, hvor de dog have latterlige Lunер!" syntes han at sige til sig selv.

Da vi Alle havde taget Sæde, hævede Kharlof sig i hele sin Højde, lod et stolt Blik svæve omkring i Forsamlingen, udstødte et Suk, der gjorde en betydelig Støj, og begyndte saaledes: — „Jeg har indbudt Dem, mine Herrer, og nu skal De høre, hvorfor. Jeg bliver gammel, Skrøbeligheden tynge mig til Jorden, jeg har allerede faaet et Varsel, og Dødens Time, det veed De Allesammen, kommer over os som en Tyv

om Natten. Ikke sandt, Fader?" tilføjede han, idet han henvendte sig til Præsten.

— „Ganske vist," svarede denne med en hæs Stemme og en Hovedbevægelse, der bragte hans lange Skjæg i Bølgegang.

— „Som Følge heraf," vedblev Kharlof, idet han pludseligt hævede Stemmen, „da jeg ikke ønsker, at denne Død skal komme uforvarent e over mig, mig, Guds Slave. . ." — Og nu gjentog han Ord for Ord det hele Foredrag, som han to Dage i Forvejen havde holdt til min Moder. — I Henhold til denne Beslutning som jeg har taget,„ vedblev han idet han endnu engang forøgede sin Stemmes Kraft og slog med Haanden paa de Papirer, der laae udfoldede paa Bordet, „er dette lovformelige Document bleven opsat, og de competente Myndigheder ere blevne anmodede om at være tilstede herved; hvorfor De nu skal høre Punkt for Punkt alle mine Villiesbestemmelser. Jeg har nu regjeret længe nok." — Kharlof satte sine Jernbriller paa Næsen, tog et af de Ark Papir, der laa paa Bordet, og læste op deraf, som følger: „Document med Hensyn til Delingen af de Eiendomme, der tilhøre udtjent Korporal og Adelsmand af gammel Race, Martin Kharlof, redigeret af ham under hans Evners fulde Brug og efter hans egen fri Villie, i hvilket Document ere bestemte med Nøjagtighed de Andele, der tilfalde hans to Døttre, Anna og Eulampia . . . Hils Piger!" — de hilste, —„ og paa hvilken Maade de

Livegne og den øvrige Besætning skulle fordeles imellem de nævnte Døttre. Med egen Haand. . . ."

— „Det er hans Yndlingspapir," sagde Politimesteren til Linzinski med sit evige Smil. „Han vil læse det op paa Grund af den smukke Stil. Hvad Documetets Lovlighed angaar, da er det affattet med Jagtagelse af alle Former naar, det blot ikke havde disse rethoriske Flosklер!" — Sovenir belavede sig paa at gjøre en spottende Bemærkning. . . .

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 30

Lørdagen den 29de Juli 1882

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

— „Ja, overensstemmende med min Villie," — udbrød Kharlof, hvem Politimesterens Bemærkning ikke var undgaaet.

— „Upaatvivleligt, i alle Puncter," svarede den Sidstnævnte i en Tone, der var paa engang underdanig og uforskammet. „Alligevel, det veed De nok, Martin Petrowitsch, kunne vi ikke gaae udenom For-

merne; og vi have ogsaa udeladt de overflødige Detailler; thi Retten kan paa ingen Maade gaae ind paa al denne Luxus af lyriske Udbrud."

— „Kom nærmere, Du!" raabte Kharlof til sin Svigersøn, der var smuttet bag ved os og holdt sig i en ydmyg Stilling nærved Døren. Han sprang øieblikkelig hen til sin Svigerfader. — „Der, læs, det anstrenger mig for meget."

Slotkin tog Papiret med begge Hænder og gav sig til at læse Documentet med Sindsbevægelse og med en klar, skjøndt noget skjælvende Stemme. De to Søstres Andele vare deri bestemte med den yderligste Nøjagtighed. Nu og da afbrød Kharlof Læsningen. — „Hører Du, Anna, det er til Dig som en Belønning for Din Iver," — eller ogsaa: — „det forærer jeg Dig, min lille Eulampia." — De to Søstre hilste, Anna lige ned til Beltestedet, Eulampia bøjede blot Hovedet. Og Kharlof blev ved at betragte dem med en uforstyrrelig Alvor og Værdighed. „Herregaarden" (det vil sige, det lille nye Hus) blev skjænket Eulampia som den yngste Datter og efter gammel Skik og Brug. Forelæserens Hals var nærved at snøres til og kvæle hans Stemme, da han var Vidne til disse ubehagelige Ord, medens derimod Gitkof slikkede sig om Munden med Velbehag. Eulampia betragtede ham fra Siden; det haanlige Udtryk, der var sædvanligt hos Eulampia som hos enhver russisk Skjønhed, havde her faaet en mere fremtrædende Characteer. Kharlof

forbeholdt sig selv Ret til at beboe de Værelser, som han da var Indehaver af, og fordrede under Navn af Gave „en fuldstændig Naturalforplejning" samt ti Rubler om Maaneden til Klæder og Skotøj. Derpaa vilde han selv oplæse de sidste Linier, som han selv personligt havde affattet. — „Denne faderlige Villie," saaledes lød disse Linier, „skal helligt og ubrødeligt fuldbyrdes af mine Døttre som en guddommelig Lov; thi efter Gud er jeg deres Fader og Overhoved og har intet Regnskab at aflægge for Nogen, ligesaa lidt som jeg nogensinde har aflagt noget saadant. Og, dersom mine Døttre udføre min Villie, skal min faderlige Velsignelse være over deres Hoved; dersom de ikke fuldbyrde den — hvad Gud forbyde, — skal min Forbandelse ramme dem, nu og bestandigt og i al Evighed."

Kharlof hævede Papiret og bevægede det over sit Hoved. Anna kastede sig øjeblikkeligt paa Knæ og berørte Jorden med sin Pande. Hendes Mand rullede sig ved Siden af hende. — „Og Du?" — sagde Kharlof til Eulampia. Denne rødmede og bøjede sig ogsaa til Jorden. Gitkof krummede sig i to Stykker med Armene strittende ud efter. — „Godt, reis Jer," sagde Kharlof, „og underskriv her," han pegede paa Foden af Papiret; „her: jeg takker og modtager, Anna; her: jeg takker og modtager, Eulampia."

De to unge Kvinder rejste sig og skreve deres Navne under, den Ene efter den Anden. Slotkin havde

ogsaa rejst sig og vilde tage Pennen for at underskrive· men Kharlof stødte ham tilbage, idet han stak Pege= fingeren inden for hans Halstørklæde med en saadan Styrke, at Svigersønnen fik ligesom Hikke derved. Et Minuts Taushed paafulgte. Der undslap Kharlof et Suk, derpaa gik han tilside og sagde med dæmpet Stemme: — „Nu er Alt Eders" — hans to Døttre og hans Svigerson vexlede et Blik, nærmede sig ham og kysfede ham paa Armen mellem Albuen og Skul= dren.

Politimesteren oplæste Retskjendelsen med høj Røst, hvorpaa han, ledsaget at Procuratoren, gik ud paa Verandaen og forkyndte Begivenheden til de edsfæstede Vidner, til Kharlofs Bønder og til Tjeneste= folkene. Da begyndte ogsaa de to nye Ejerinder at tage deres Parter i Besiddelse; de viste sig ogsaa paa Verandaen, og Politimesteren indskærpede Bønderne deres Lydighedspligt imod dem, idet han pegede paa dem, rynkede Brynet og gav sit sæd= vanligvis sorgløse Ansigt et truende Udtryk. Han kunde ganske vist have sparet sig disse Advarsler; thi jeg troer ikke, at der gives i det hele Universium Physiognomier, der vare mere ydmyge og bare stær= kere Vidnesbyrd om Underkastelse end de, som Khar= lofs Bønder fremviste. Klædte i lappede Kaftaner og i hullede Peltse, med Lænderne stærkt sammensnørede af Beltet, saaledes som Vedtægten forlanger det ved enhver højtidelig Lejlighed, holdt de sig ubevægelige

ſom Stenſtøtter, og, hvergang Politimeſteren fremførte et Udraab ſom: — „Hører I, Djævle? — Kan I forſtaae det, I Aſener?" — gjorde de Alle tilſammen en dyb Hilſen. Enhver af disſe Djævle og disſe Aſener holdt med begge Hænder ſin Hue paa Bryſtet og veg ikke med Øjnene fra det Vindue, bag hvilket deres Herres Anſigt ſkimtedes. Naboerne og de edfæſtede Vidner nærede ikke nogen ſynderlig mindre Skræk. — „Kjender I," raabte Politimeſteren, „nogen Forhindring, der ſtiller ſig i Vejen for, at disſe Martin Petrowitſches to eneſte Døttre og Arvinger kunne tage deres Ejendomme i Beſiddelſe?" Alle Vidnerne dukkede Hovederne ned imellem Skuldrene.—„Naa, kjender I nogen, Bæſter, ſom I er?" raabte Politimeſteren atter.

— „Vi kjende ikke til Noget, Deres Velbyrdighed," ſvarede endelig driſtigt en lille ſammenkrøbet Olding med kortklippet Skjæg. Det var en afſkediget Soldat. — „Hvad det dog er for en forvoven Karl, denne Eremewitſch!" ſagde Naboerne ſiden, da de vare paa Vejen hjemad.

Trods Politimeſterens Bøn, afſlog Kharlof at viſe ſig med ſine Døttre paa Verandaen. — „Mine Underſaater," ſagde han, „ville adlyde min Villie, ſelv om jeg ikke er nærværende." — En Sky af Sørgmodighed bedækkede hans Pande. Han var bleven bleg, og denne Bleghed, denne Sørgmodighed, paſſede ſaa lidet til hans Kjæmpetræk, at jeg ſpurgte mig

selv, om det var denne Melancholi, hvis Anfald han undertiden var et Offer for; en Følelse af Forbauselse syntes at have bemægtiget sig Bønderne. — „Hvordan? Husbond er der lyslevende, og saadan en Husbond! Martin Petrowitsch! Skal han ikke eje os mere? Hvor kan det være muligt?" — Jeg veed ikke, om Kharlof anede, hvad der gik for sig i hans Livegnes Hoveder, eller om han for sidste Gang vilde vise sin Myndighed; men han aabnede paa engang en Trækrude i Vinduet, og, idet han stak sit store Hoved derigjennem, raabte han med Stentorstemme: — „Lydighed!" — Hvorpaa han heftigt lukkede Ruden igjen. Bøndernes Forbauselse blev ikke mindre derved, tvertimod, de syntes endnu mere forstenede og ophørte endogsaa at bruge deres Øjne.

I Tjenestefolkenes Gruppe befandt der sig to svære Piger, hvis hullede Sirtses Kjoler næppe bedækkede deres Skikkelser, og en Mand i en Badmels Kavaj; han var saa gammel, at Alderdommen havde ligesom bedækket ham med Rimfrost; han havde været Trompeter under Potemkin. Den lille Kosak Maximka havde Kharlof forbeholdt sig som Ejendom. Denne Gruppe viste større Livlighed end Bønderne; de kastede stjaalne Blikke paa deres nye Herskerinder. Disse Sidste iagttoge en alvorlig Holdning, især Anna, hvis sammenklemte Læber og haardnakket sænkede Øjne ikke lovede hendes nye Undersaatter noget Godt. Heller ikke Eulampia rørte sig af Pletten. Dog vendte hun

sig engang om for med et Blik af Overraskelse at maale sin Forlovede, der havde meent, at han ogsaa burde vise sig paa Verandaen. — „Med hvad Ret kommer Du her?“ syntes hendes store junoniske Øjne at sige. Hvad Slotkin angaaer, da var det ham, der havde mest forandret Udseende. Der saaes en ivrig Virksomhed i alle hans Bevægelser; det var, som om han fornam en voldsom Appetit. Han slog ud med Armene, bevægede Skuldrene paa en feberagtig Maade, og kun hans Hoved forblev nedsænket.

Da Politimesteren var færdig med den Ceremoni, der havde Ejendomsoverdragelsen til Formaal, gned han allerede ved Haabet om Frokosten sine Hænder, en Gestus, som man var vant til at see hos ham forud for det første Glas Brændevin; men Kharlof erklærede, at han først vilde høre Bønnerne under Ledsagelse af Stænkning med Vievand. Præsten iførte sig da en Messeskjorte, der var ifærd med at falde i Laser, og en Degn, der var ikke mindre paa Retour, kom ind fra Kjøkkenet, idet han med Iver blæste paa Kullene i et gammelt Røgelsekar af Kobber. Bønnerne bleve fremsagde, Kharlof vedblev stadigt at udstøde Sukke; da hans Tykkelse forhindrede ham i at bøje sig til Jorden, medens han gjentagne Gange gjorde Korsets Tegn med sin højre Haand, pegede han med den venstre paa det Sted, hvor hans Pande skulde have ligget. Slotkin var paa engang straalende af Glæde og henflydende i Taarer. Gitkof lod sig nøje

med at bevæge Fingrene foran Knapperne paa sin Uniform, saaledes som Herrerne af den kejserlige Garde bære sig ad. Lizinski havde i sin Egenskab af romersk Katholik forladt Værelset; hvad Procuratoren angik, da bad han med en saadan glødende Iver og sukkede med en saadan Sønderknuselse, idet han hævede sine Øjne mod Himlen og bevægede Læberne, at ogsaa jeg blev greben af et Anfald af Andægtighed og gav mig til at bede med vanvittig Lidenskabelighed. Da Bønnerne vare fremsagde, og Brevandet uddeelt ved Stænkning (man maa lægge Mærke til, at Katholiken Lizinski saavel som den blinde Hornblæser kom for at væde deres Øjne dermed,) henvendte Anna og Eulampia en sidste Taksigelse til deres Fader, og endelig kom det Øjeblik, da man skulde gaae til Frokostbordet.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:
Fhv. Urtekræmmer A. Th. S. Andersen.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 31.

Lørdagen den 5te August 1882

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Der var mange Retter, som vare alle meget gode, og vi lode dem alle vederfares fuld Retfærdighed. Da den unndgaaelige Flaske Champagne, der var fabrikeret paa Dons Bredder, kom tilsyne, rejste Politimesteren sig i sin Egenskab af Øvrighedens Repræsentant og som den, der var bekjendt med Skik og Brug i den store Verden; han hævede sit Glas og foreslog

at drikke til Ære for de skjønne Ejerinder saavelsom for den meget agtværdige og meget højsindede Martin Petrowitch Kharlof. Ved Ordet *højsindet* udstødte Slotkin et Skrig af Begejstring og styrtede sig henimod sin Velgjører for at omfavne ham. — „Det er godt, det er godt," sagde Kharlof, idet han stødte ham tilbage med Albuen. — Da tildrog der sig en af de Ting, som vi kalde hjemme hos os en ubehagelig Begivenhed.

Souvenir havde lige fra Frokostens Begyndelse ikke hørt op med at drikke. Paa engang stod han op fra sin Stol lige saa blussende som en Rødbede, og, idet han pegede med Fingeren paa Kharlof, udbrød han i sin afskyelige Skoggerlatter. — „Højsindet, højsindet!" raabte han. „Vi ville faae at see, hvordan hans Højsindethed vil smage ham, naar man lægger ham, Guds Tjener, med nøgen Ryg ud i Sneen."

— „Hvad er det, Du vrøvler om der, Dosmer?" sagde Kharlof med Foragt.

— „Dosmer, Dosmer!" gjentog Souvenir; „Gud alene, som veed Alt, veed ogsaa, hvem af os To der er den egentlige Dosmer. Hvad Dem angaar, lille Bro'er, saa har De begyndt med at tage Livet af min Søster, Deres Kone; nu har De ødelagt Dem selv som et overstreget Tal. Ha, ha, ha."

— „Hvordan tør De understaae Dem at forhaane vor ærværdige Velgjører?" raabte Slotkin og styrtede sig henimod Souvenir, idet han slap Kharlofs Arm. —

„Veed De vel, at, dersom vor Velgjører forraadte det mindste Ønske i saa Henseende, vilde vi ikke betænke os paa at sønderrive Gavebrevet, som hans Gavmildhed har ladet ham affatte til vor Gunst?"

— „Det vil ikke forhindre Dem fra at lægge ham paa Ryggen i Sneen," sagde Souvenir, idet han skjulte sig bag Lizinski.

— „Stille!" raabte Kharlof med Tordenstemme. „Hvis jeg slaaer Dig, skal der ikke blive Andet tilbage af Dig end en Smule Snavs paa det Sted, hvor Du befinder Dig. Og Du, unge Hvalp, ti Du ogsaa stille," sagde han til Slotkin „stik Du blot ikke Din Tryne ind noget Sted, hvor man ikke har haft Bud efter Dig. Naar jeg, jeg, Martin Petrowitsch Kharlof, har bestemt, at dette Gavebrev blev affattet og udstedt, hvem kan saa tilintetgjøre det? Hvem i den hele, vide Verden kan modsætte sig min Villie?"

— „Martin Petrowitsch," begyndte Procuratoren med tyk Tunge (han havde ogsaa drukket rigeligt; men dette havde kun tjent til at forøge hans Værdighed), „dersom dog den Herre der havde sagt en Sandhed. . . De har i dette Øjeblik fuldbyrdet en stor Handling; dersom dog, hvad Gud forbyde, De skulde erfare en eller anden Krænkelse istedetfor den Erkjendtlighed, der skyldes Dem. . ."

Jeg kastede et stjaalent Blik paa de to Søstre. Anna syntes at sluge med Øjnene den Lovens Mand, der nys havde talt, og jeg maa tilstaae, at jeg aldrig

i mit Liv har seet noget Kvindeansigt, der var mere ondt, mere giftigt og til samme Tid, forunderligt nok, mere skjønt. Eulampia havde vendt sig bort med Armene korslagte paa Brystet; et Smil, der var mere haanligt end nogensinde, krusede hendes Rosenlæber. Kharlof stod op af sin Stol og aabnede Munden; men Stemmen svigtede ham. Han slog sin knyttede Haand i Bordet med en saadan Kraft, at Alt sprang og klingrede i Salen.

— „Fader", skyndte Anna sig nu at sige, „Herren der kjender os ikke; det er derfor, at han taler saaledes. Du skal ikke nedlade Dig til at tage Dig den Sag nær; Du gjør Uret i at vredes derover. Du er jo nærved at fordreje Dit Ansigt." — Kharlof saae paa Eulampia; hun sagde ikke et Ord, skjøndt hendes Nabo ved Bordet, Gitkof, stødte hende paa Albuen.

— „Jeg takker Dig, min Datter Anna," sagde Kharlof med hul Stemme, „Du er en forstandig Kvinde; jeg stoler paa Dig og paa Din Mand." — Der undslap paa ny Slotkin et Udraab af Begejstring, Gitkof stak Brystet frem og slog Hælen i Gulvet; Kharlof syntes ikke at værdige deres Anstrengelser den mindste Opmærksomhed. — „Denne Landløber," vedblev han, idet han pegede paa Souvenir med sin lange Hage, „føler sig lykkelig over, at han har gjort mig rasende. Hvad Dem angaaer, Hr. Procurator, saa vil jeg blot sige Dem, at De er ikke Mand for at bedømme Martin Kharlof. Deres Forstand hæver

sig ikke saa højt. De er en Mand med en Universitetsgrad; men Deres Ord ere uden Dybde. Sagen er skeet; min Bestemmelse kan ikke forandres. I vare Allesammen velkomne; jeg har ikke Noget imod, at vi skilles ad. Jeg gaaer min Vej. Jeg er ikke længere Herre her; jeg er en Gjæst, og jeg benytter mig af min Frihed. Anna, hold disse Herrer med Selskab! Som sagt, jeg gaaer min Vej, og hermed Basta." — Han vendte os Ryggen og gik langsomt ud af Værelset uden at sige et eneste Ord mere.

Husherrens Bortgang maatte nødvendigviis forstyrre Sammenkomsten, saameget mere som vore to Værtinder snart efter ogsaa forsvandt. Slotkin søgte forgæves at holde os tilbage. Politimesteren kunde ikke afholde sig fra at bebrejde Procuratoren dennes ilde anbragte Frimodighed. — „Jeg har ikke kunnet handle anderledes," svarede den Sidstnævnte; „min Samvittighed har budt mig at tale."

— „Sagde jeg Dem ikke nok, at han er Frimurer," mumlede Souvenir i Øret paa mig. — „Deres Samvittighed!" svarede Politimesteren; „ja, vi kjende nok Deres Samvittighed. Den sidder i Deres Lomme, accurat som hos andre Syndere." — Under denne Samtale havde Præsten allerede rejst sig op; men, da han havde en Fornemmelse af, at Maaltidet nu maatte være tilende, puttede han den ene Bid efter den anden i Munden. — „Jeg seer, at De har en god Appetit," sagde Slotkin ærgerlig til ham. — „Jeg maa være

belavet paa Alt," svarede Præsten ydmyg. — Man fornam i dette Svar en indgroet Vane at være sulten.

Lyden af en Vogn lod sig høre udenfor Verandaen, og vi skiltes ad. Da jeg var kommen hjem, fortalte jeg min Moder Alt, hvad der var gaaet for sig. Hun hørte paa mig lige indtil Enden og rystede ofte paa Hovedet. — „Dette lover ikke noget Godt," sagde hun, „jeg holder ikke af alle disse Forandringer."

Den næste Dag kom Kharlof for at spise til Middag hos os. Min Moder lykønskede ham til den heldige Afslutning af den Sag, der havde ligget ham paa Hjerte.

— „Du er nu en fri Mand, og Du maa føle Dig lettere."

— „Ganske vist føler jeg mig lettere," svarede Kharlof med en Mine, der sagde ganske det Modsatte. „Der er nu Intet, som afholder mig fra at tænke paa min Sjæl og at forberede mig paa Dødstimen."

Min Moder gav sig til at tale om Begivenhederne den foregaaende Dag. „Ja, ja," sagde Kharlof, idet han afbrød hende; „der er passeret Noget . . . af ringe Betydning. Kun. . . Det er det, som ligger mig paa Hjertet," tilføjede han efter at have betænkt sig et Øjeblik. „De intetsigende Bemærkninger af Souvenir have ikke forstyrret min Sindsro igaar; heller ikke det, som Procuratoren sagde; men, er der Nogen, der har gjort mig urolig, saa er det . . ."

Kharlof tav pludſelig ſtille.

— „Hvem da?“ ſpurgte min Moder.

Kharlof ſaae ſtift paa hende.

— „Eulampia.“

— „Eulampia? Din Datter? Hvorfor det?“

— „Min Frue, hun var af Steen, ligefrem en Billedſtøtte; Har hun da nogen Følelſe? Hendes Søſter Anna, nuvel, hun har gjort Alt, hvad der maatte og burde gjøres. Det er en forſlagen En; men Eulampia! Hun har altid været — hvad kan det nytte, at jeg nu ſkjuler min Fejl? — Hun har altid været min Kjæledægge. Hvorfor har hun ikke haft Medlidenhed med mig? Hvorfor har hun ikke ſagt til ſig ſelv: Han maa være meget daarlig, han maa føle, at han ikke mere hører til denne Verden, naar han giver os Alt, hvad han ejer og har? — men hun er af Steen. Ikke et Ord, ikke et Blik; hun bøjer ſig ned til Jorden naar hun hilſer, men hun føler ingen Erkjendtlighed.“

— „Bi lidt,“ ſvarede min Moder, „vi ville lade hende ægte Gavrilo Fedulitſch; han vil nok blødgjøre hende.“

Kharlof hævede Øjnene: „Virkelig, Frue, ſtoler De i den Henſeende paa ham?“

— „Ja, det gjør jeg.“

— „Nuvel, De forſtaaer Dem bedre paa de Ting, end jeg gjør. Men glem blot ikke det: Eu-

lampia og jeg have samme Characteer; det er Kosakblodet, og Hjertet som et glødende Kul."

— „Har Du et Hjerte af den Slags, Fa'er."

Kharlof svarede ikke; der indtraadte en kort Taushed. — „Nuvel, Martin Petrowitsch," svarede min Moder, „hvordan mener Du at frelse Din Sjæl? Vil Du gjøre en Pilegrimsvandring til St Mitrophanus eller til Kiew? eller her tætved i Klosteret Optino? Man siger, at der er optraadt nylig der en Munk, som er saa uhyre hellig. Han hedder Macaire. Man har aldrig seet saadan en Helgen før. Blot ved et eneste Blik kan han opdage Ens Synder lige tværs igjennem Legemet."

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:
Dameskræderinde Josepha W. F. Sacht.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 32.

Lørdagen den 12te August 1882

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

— „Dersom hun virkelig skulde vise sig som en utaknemmelig Datter," svarede Kharlof med hæs Stemme, . . . „det forekommer mig, at det vil falde mig lettere at dræbe hende med mine egne Hænder."

— „Du gode Gud, hvad er det dog, Du siger der?" udbrød min Moder. „Kom dog til Dig selv igjen. Der seer Du Følgen af, at Du ikke vilde høre

paa mig forleden Dag, da Du kom for at spørge mig om Raad. Nu vil Du plage Dig selv istedetfor at tænke paa Din Sjæls Frelse, og det vil dog ikke være til nogen Nytte for Dig, ikke til mere Nytte, end om Du vilde bide Dig i Albuen. Du beklager Dig, Du er bange."

Denne sidste Bebreidelse syntes at saare ham paa det meest Levende. Al hans Stolthed rejste sig som en Strøm. Han hævede sig i Vejret, kastede Hovedet tilbage og stak Hagen frem. — „Jeg hører ikke til den Slags Folk, Fru Natalia Nicolajewna," sagde han med en mørk Mine, „der beklage sig og ere bange. Jeg har ikke villet Andet end udtale min Mening for Dem som for en Velgjørerinde, en Person, hvem ieg ærer og agter uendelig meget; men den almægtige Gud veed," — her løftede han Haanden op over sit Hoved, — „at Jordkloden snarere vilde knuses i tusinde Stykker, end at jeg svigter mit Ord eller bliver bange eller fortryder, hvad jeg har gjort. Og hvad mine Døttre angaaer, de skulle ikke udtræde af deres Lydighedstilstand i al Evighed!"

Min Moder holdt sig for Ørene. — „O, lille Fa'er, Du skingrer jo som en Trompet. Dersom Du er i den Grad sikker paa Dit Afkom, saa Herren være med det og med Dig ogsaa; men Du er nærved at brække Hovedet i Stykker paa mig."

Kharlof undskyldte sig, udstødte to eller tre Suk og tav stille. Der kom ikke Liv i ham førend i det

Extract

af

2det Kvartals-Regnskab 1882.

for

det forenede Understøttelsesselskab

Indtægt.

			Kr.	Ø
1.	Kassebeholdning fra forrige Kvartal.		3,747	3
2.	Halvaarligt Kontingent:			
	Restance fra forrige Kvartal. . . .	35 Kr. „ Øre.		
	anviist for dette Kv. 5,847 Kr. 33 Ø.			
	Hs. Maj. Kongens Bidrag 40 — „ —	5,887 Kr. 33 Øre.		
		5,922 Kr. 33 Øre.		
	deraf er indkommet	3,765 Kr. 45 Øre.	3,765	4
	Restance ultm. dette Kvartal . . .	2,156 Kr. 88 Øre.		
3.	Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens" 94de Aargang Nr. 13—26 inkl.		1,500	5
4.	Renter for 1/2 Aar:			
	af Activer:			
	161000 Kr. Creditforeningsob. a 4 1/2 % p. a. . . . . 3622 Kr. 50 Ø.			
	Kr. 201000 paa Indskrivningsbevis . . . 4020 — „ —			
	Kr. 800 Khhv. Communel. 16 — „ —	7,658 Kr. 50 Øre.		
	af Legater:			
	Eibeschütz's Legat tilUdl. 1000 Kr. „ Ø.			
	do. tilUnderst. 100 — „ —			
	Heymanns do. Kr. 400 8 — 06 —			
	Goldschmidts do.—100 1 — 96 —	1,110 Kr. 02 Øre.		
	af Sparekassen for Khhv. og Omegn	187 Kr. 32 Øre.	8,955	8
5.	Afdrag paa Laan:			
	Restance fra forrige Kvartal . . .	663 Kr. 56 Øre.		
	anviist for dette Kvartal	4,300 — „ —		
		4,963 Kr. 56 Øre.		
	deraf er indkommet	3,964 — „ —	3,964	
	Restance ultm. dette Kvartal. . . .	999 Kr. 56 Øre.		
			21,933	

Kjøbenhavn, den 30te Juni 1882.

Overeensstemmende me

A. E. Reimann. D.

Udgift.

		Kr.	Ø.
Pensioner:			
anviste for dette Kvartal	2,600 Kr. „ Øre.		
udbetalte i Kvartalet 2,587 Kr. 50 Ø.		2,587	50
contramanderet . . 12 — 50	2,600 Kr. „ Øre.		
uaffordrede ultm. dette Kvartal . .	„ Kr. „ Øre.		
Lønninger		1,494	83
Andre Administrationsomkostninger		135	91
Ugebladets Trykning		464	„
Gratifikationer:			
uaffordrede fra forrige Kvartal . . .	160 Kr. „ Øre.		
anviste for dette Kvartal	40 — „ —		
	200 — „ —		
udbetalte i Kvartalet 160 Kr. „ Ø.		160	„
contramanderet . . . 40 — „ —	200 Kr. „ Øre.		
uaffordrede ultm. dette Kvartal . .	„ Kr. „ Øre.		
Laanet i Handelsbanken:			
til Rest fra forrige Kvartal . . .	15,000 Kr. „ Øre.		
afbetalte i Kvartalet	11,900 — „ —	11,900	„
til Rest ultm. dette Kvartal . . .	3,100 Kr. „ Øre.		
Renter af Laanet i Handelsbanken		117	68
aldo, Kassebeholdning ultm. 2det Kvartal 1882		5,073	26
		21,933	18

C. Borgen,
Kasserer.

kontrollen

lsen. C. N. Lautrup.

Kierrumgaard.
Bogholder

Øjeblik, da han skulde gaae. Han sagde, at han fremfor Alt var bange for at døe pludseligt, uden Anger, at han vilde gjøre sig det til en Regel ikke mere at blive vred; thi Vreden fordærver Blodet og lader det stige til Hovedet; hvad nyttede det at blive vred, eftersom han dog havde givet Afkald paa Alt? Nu var Touren kommen til de Andre at arbejde, nu kunde de Andre forivre sig! — I det Øjeblik, da han tog Afsked med min Moder, tilkastede han hende et forunderligt Blik, der var paa engang drømmende og spørgende; idet han derpaa med en rask Bevægelse udtrak af sin Lomme den Bog, der fører Titelen: Den hvilende Arbeider, stak han hende denne i Haanden.

— „Hvad er det?" spurgte hun.

— „Vil De læse der," sagde han med afbrudt Stemme „der, hvor jeg har lagt et Mærke? Man taler om Døden der. Jeg føler, at det er meget vel sagt; men jeg forstaaer det ikke. Jeg vil komme tilbage, og De kan da forklare mig, hvad det er." — Dermed aabnede Kharlof Døren og forsvandt.

— „Det gaaer galt, det gaaer galt," sagde min Moder, tog Bogen og læste, som følger paa det betegnede Sted: — „Døden er et stort og vigtigt Arbejde af Naturen. Den bestaaer deri, at Aanden, der er langt lettere, friere og mere gjennemtrængende, ikke alene end Materiens Elementer, som den er underkastet, men ogsaa meer end den elektriske Kraft, reuser sig, frigjør

sig paa en chemisk Maade og hører ikke op med at stræbe fremad, forend den træffer et Sted, der er ligesaa immaterielt. . ." Min Moder læste dette Sted to eller tre Gange og kastede Bogen fra sig. Nogle Dage efter fik vi Underretning om, at hendes Søsters Mand var død. Hun rejste strax bort og tog mig med sig. Omendskjendt min Moder foresatte sig kun at blive en Uge i det Høieste hos sin Søster, var det dog først i Slutningen af September, at vi kunde begive os hjem.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Victualiehandler Jørgen Jørgensen.
Urtekræmmer A. B. Holmstrøm.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemstindstyvende Aargang.

№. 33.

Lørdagen den 19de August 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

III.

Det første Ord, som min Kammertjener Procopius, der ogsaa var min Jæger, sagde mig, var, at Bekkasinerne vare komne i stort Antal, og at der især var en stor Mængde af dem i den lille Birkeskov nærved Jeskow, Kharloffs Gods. Vi havde

endnu tre Timer til Middag. Jeg greb mit Gevær og min Jagttaske og ilede til Jeskow ledsaget af Procopius og min Jagthund. Vi fandt der virkelig mange Bekkasiner og dræbte fem eller sex af dem efter at have affyret en tredive Skud. Idet jeg skyndte mig at komme tilbage med mit Bytte, bemærkede jeg nærved Vejen en Bonde, der arbejdede. Hans Hest stod stille, og med mange Eder, ja, endogsaa med Taarer nu og da, trak han voldsomt i det Reb, der tjente hans Hest som Tømme, idet han var nærved at vride Halsen om paa den. Jeg kastede et Blik paa det ulykkelige Dg, hvis Hud var nærved at revne paa Siderne, der vare badede i Sved og hævedes og indskrumpedes ved uregelmæssige Stød som en gammel Blæsebælg i en Smedie. Jeg gjenkjendte strax af Aret paa Skuldren den gamle udmagrede Hoppe, der i saa mange Aar havde kjørt Kharloff. — „Lever Martin Petrowitsch ikke længer?" — spurgte jeg Procopius. Jagten havde saa fuldstændigt optaget os Begge, at vi indtil dette Øjeblik ikke havde talt om Andet.

— „Jo, han lever," svarede Procopius. „Hvorfor spørger De om det?"

— „Men det er jo hans Hest," sagde jeg; „har han da solgt den?"

— „Denne Hest har ganske vist tilhørt ham. Han har ikke solgt den; men den er bleven taget fra ham og givet til den Bonde der. Der er mange Ting gaaede for sig i Deres Fraværelse," tilføjede han

med et let Smil og ligesom for at svare paa mit forbausede Blik. — „Du store Gud, hvilke Ting?„ — „Det er nu Hr. Slotkin, som er Herre.“

— „Men Martin Petrowitsch da?“

— „Aa, det er gaaet Martin Petrowitsch saaledes, som det dummeste Menneske kunde have forudsagt. Han faaer kun tørt Brød at spise og koldt Vand at drikke. Han bliver slet ikke mere regnet for Noget; en smuk Morgen vil man jage ham ud af Huset.“

Tanken om, at man kunde jage saadan en Kæmpe bort, var jeg slet ikke istand til at forstaae. — „Men Gitkof“ spurgte jeg, „hvad siger han til Alt det? Han er vel gift nu med den anden Datter?“

— „Gift!“ raabte Procopius, idet han dennegang lo af fuld Hals. „Han faaer ikke engang Lov til at overskride Dørtærskelen. Du maa henvende Dig andetsteds, hedder det, med Dig have vi Intet at skaffe. Jeg har jo allerede sagt Dem det, det er Slotkin, der kommanderer.“

— „Og den unge Pige?“

— „Eulampia Martinowna! Ja, seer De, jeg kunde gjerne svare Herren derpaa; men De er altfor ung. O, o! man skulde troe, at Diana havde faaet Færten paa Noget.“ — Min Tævehund forholdt sig virkelig ganske ubevægelig foran en tæt Egebusk, der stod ved Enden af en Hulvej, som var bevoxet med Træer og udmundede ved Landevejen. Jeg løb derhen

med Procopius; en Bekkasin fløj ud fra Busken, vi sendte to Bøsseskud efter den uden at ramme den, og vi gik da videre for at søge den i dens Tilholdssted.

Suppen stod allerede paa Bordet, da jeg kom hjem igjen. Min Moder skjændte paa mig, fordi jeg havde ladet hende vente. Jeg tilbød hende de Bekkasiner, som jeg bragte hjem med mig; men hun værdigede dem ikke engang et Blik; hun havde en fortrædelig Mine. Souvenir, Lizinski og Gitkof opholdt sig i Spisesalen. Den afskedigede Major havde klemt sig ind i et Hjørne ligesom en Skoledreng, der stod i Skammekrogen. Hans Ansigt udtrykte Forvirring og Ærgrelse; hans Øjne vare røde, man kunde have troet, at han nylig havde grædt; det faldt mig ikke vanskeligt at gjætte, at min Moders daarlige Lune ikke skrev sig fra den Omstændighed, at jeg var kommen saa sildigt hjem. Hun sagde ikke et Ord under hele Middagsmaaltidet. Majoren tilkastede hende nogle ynkelige Blikke, hvad der dog ikke forhindrede ham i at spise med Graadighed. Souvenir rystede, som om han havde Feber; Lizinski var den Eneste, der bevarede en rolig Holdning. — „Vikenti Ossipitch," sagde min Moder paa engang til ham. „Vil De være saa god imorgen at sende en Ekvipage til Hr. Kharlof og bede ham komme herhen; jeg har nylig faaet at vide, at han ikke længer kan benytte sin Vogn, og vil De sige til ham, at han maa endelig komme; jeg ønsker at tale med ham."

Lizinski vilde svare, men holdt pludseligt inde. — „Vil De ogsaa lade Slotkin vide, at jeg befaler ham at indfinde sig hos mig. Forstaaer De vel? Jeg befaler ham det."

— „Det er en Døgenigt, som skulde". . . mumlede Gitkof ned i sin Talerken. Min Moder tilsendte ham et saadant Øjekast af Foragt, at han tav strax stille og vendte Hovedet bort.

— „Martin Petrowitsch vil ikke komme," hviskede Souvenir mig i Øret i det Øjeblik, da vi forlode Spisesalen. „De kan ikke forestille Dem, hvorledes han er bleven; den menneskelige Tanke kan ikke fatte det. Han forstaaer ikke Noget af det, som man siger til ham, det er paa Ære ikke nogen Overdrivelse. Man mindes derved Ordsproget: Gaffelen har grebet Hugormen." — Og Souvenir lod sin hæslige Latter høre.

Souvenirs Forudsigelse blev fuldstændigt bekræftet; Kharlof vilde ikke komme hjem til min Moder. Hun ansaae sig dog ikke af den Grund for overvundet; hun sendte ham et Brev, som hun egenhændigt havde skrevet. Kharlof tilbagesendte hende et Stykke Papir, der havde været svøbt om noget Sukker, og herpaa vare skrevne med store Bogstaver følgende Ord: „For Guds Aasyn, jeg kan ikke. Skammen vilde dræbe mig. Lad mig forsvinde. . . Tak. . . Plag mig ikke. — Kharlof Martinko." (Formindskelsesform af Martin med Udtryk af Foragt). Slotkin kom, men

en hel Dag senere, end min Moder havde befalet ham at fremstille sig. Hun lod ham komme ind i sit Kabinet. Samtalen varede ikke længer end et Kvarterstid; Slotkin gik ud fra min Moder med et opflammet Ansigt, hvori der laa et saa uforskammet, ondskabsfuldt Udtryk, at jeg blev ligesom bedøvet derover, da jeg mødte ham i Salen, og Souvenir, der havde sneget sig bag efter mig, kunde ikke fuldende sin sædvanlige Skoggerlatter. Da min Moder traadte ud af sit Kabinet, var hendes Ansigt ikke mindre rødt, og hun erklærede med høj Stemme i alle sine Folks Nærværelse, at hun vilde aldrig tillade, at Slotkin mere blev ført ind til hende. — „Og, dersom Martin Petrowitsches Døttre," tilføjede hun, „skulde vove at indfinde sig, thi de kunne være uforskammede nok til at gjøre det, skal man ogsaa vise dem Døren."

Ved Middagsbordet udbrød hun paa engang: — „Hvad det dog er for en elendig lille Jøde! det er mig, der har trukket ham op af Snavset ved Ørene som en tilsølet Hare, jeg har gjort en Mand af ham, han skylder mig Alt, og han har den Dumdristighed at sige, at jeg ikke skulde blande mig i det, der ikke vedkommer mig, at Martin Petrowitsch spiller den Egensindige, den Lunefulde, at man vilde gjøre Uret, dersom man behandlede ham med altfor megen Overbærenhed! Forstaae I det? Aa, den utaknemlige lille Skruptudse!" — Major Gitkof vilde benytte sig af Lejligheden til at anbringe et Ord; men hun standsede

ham, saasnart han aabnede Munden. — „Ja, Du er ogsaa en rask Fyr, Du," udraabte hun. „Du har ikke kunnet faae Bugt med en ung Pige, og Du kalder Dig Officeer! jeg kan tænke mig, hvordan Din Batallion har adlydt Dig! og saa havde han endnu den Fordringsfuldhed at ville være min Forvalter, det var en net Forvalter, jeg havde faaet der." — Lizinski der sad ved Enden af Bordet, smilede med Tilfredsstillelse, medens den ulykkelige Major lod Fingrene glide igjennem sit Overskjæg og skjulte sit lange Ansigt i Folderne paa sin Serviet.

Efter Middagsmaaltidet gik han ud paa Verandaen for at røge en Pibe der efter sin Sædvane; han forekom mig saa forladt, at jeg nærmede mig ham trods min ringe Sympathi for ham. — „Gavrilo Fedorowitsch," sagde jeg til ham, „hvordan kan det være, at Deres Forlovelse med Eulampia er gaaet Pokker i Vold? Jeg troede, at De var gift for længe siden."

Exmajoren tilkastede mig et Blik fuldt af Sørgmodighed. — „En giftig Slange," svarede han, idet han lagde en bitter Betoning i hver Stavelse, „en Slange, der er krøben ud fra en raadden Rod, har gjennemboret mig med sin Braad og har gjort alle mine Forhaabninger her i Livet til Støv. Og jeg vilde have fortalt Dem, Dmitri Semenowitsch, alle mine Gjenvordigheder, hvis jeg ikke havde været bange for at have gjort Deres Fru Moder vred." — Procopiussæs Ord: — „De er altfor ung," — faldt mig

ſtrax ind. Gitkof udſtødte et Suk og ſlog ſig for Bryſtet med ſin knyttede Haand. — „Taalmodighed! Taalmodighed, det er Alt, hvad det er tilbage for mig! lid og taal, Veteran; lid og taal, gamle Soldat! Du har tjent Din Czar med Troſkab, uden Frygt og uden Dadel. Du har ikke ſparet hverken Din Sved eller Dit Blod, og ſe nu, i hvilken Forlegenhed Du er kommen! Derſom dette var gaaet for ſig i mit Regiment, og, derſom jeg havde havt Magt dertil," vedblev han, idet han med Voldſomhed ſugede paa ſit lange Piberør og udſtødte Røgen, „ſaa vilde jeg have, ſaa vilde jeg have ſugtlet ſaadan en Karl med det Flade af min Sabel."

(Fortſættes.)

Bekjendtgjørelſe.

Selſkabets Bogholderkontor,
Veſtergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Adminiſtrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 34.

Lørdagen den 26de August 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Gitkof tog sin Pibe ud af Munden og saae hen for sig som om han havde virkelig været Vidne til den Situation, hans Indbildningskraft i dette Øjeblik fremstillede for ham. Souvenir nærmede sig hoppende. Jeg lod dem være alene og lovede mig selv at gjensee Kharlof, hvad det saa end skulle koste, i den Grad

var min barnlige Nysgjerrighed bleven anſporet ved alle disſe Yttringer.

Den næſte Dag tog jeg atter afſted med min Hund og mit Gevær til Skoven Jeskova, men denne Gang uden Procopius. Det var et prægtigt Vejr; jeg troer ikke, at man nogetſteds udenfor Rusland finder et ſaadant Vejr i September Maaned. Stilheden var ſaa ſtor, at man i mere end hundrede Skridts Afſtand kunde høre et Egern hoppe paa de tørre Blade, der allerede bedækkede Jorden; man hørte endogſaa en visſen Gren løsne ſig fra Toppen af et Træ, berøre ſvagt de andre Grene og derpaa falde ned i det fine Græs, falde for beſtandigt. Luften, der var hverken hed eller kølig, men krydret af Vellugt og ligeſom let gjennemſyret, fremkaldte en ſvag, pirrende Fornemmelſe i Kinder og Øjne. Et lille Bundt Sommerfnug, fiint ſom Silke, flød omkring i Luften, blev ſiddende ved Løbene paa Geværet og udfoldede ſig i ſin hele Længde, et ſikkert Kjendetegn paa ſtadigt godt Vejr. Solen udſendte et blegt og blidt Lys, man kunde have troet det var Maaneſkin. Jeg fandt nogle Bekkaſiner; men jeg lagde ikke ſynderligt Mærke til dem dennegang; jeg vidſte, at Skoven ved Jeskova naaede næſten op til Kharlofs Bolig, lige til Hækken om hans Have, og jeg begav mig ad denne Vej uden rigtigt at vide, paa hvilken Maade jeg kunde komme derind, ja, ikke engang, om jeg vilde gjøre vel i at

prøve derpaa, efterſom min Moder ſtod paa en ſpændt Fod med de nye Herrer paa Godſet.

Paa engang hørte jeg Skridt i nogen Afſtand fra mig. Jeg lyttede; der var En, ſom nærmede ſig mig. — „Du ſkulde have givet Underretning derom," ſagde en kvindelig Stemme.

— „Ja, det er godt nok," ſvarede en Mandsrøſt; „kan man da gjøre Alt paa engang?"

Jeg kjendte disſe Stemmer. Jeg ſaae en blaa Kjole gjennem Nøddetræerne, der allerede havde miſtet deres Blade, og en mørkfarvet Kaftan viſte ſig ved Siden af hende; derefter traadte Eulampia og Slotkin ud paa den aabne Plads, hvor jeg befandt mig, og i en fem Skridts Afſtand fra mig. De bleve begge To meget forlegne ved at ſee mig. Eulampia vendte ſig ſtrax om og forſvandt i Buſkadſet. Slotkin derimod tøvede et Øjeblik, derefter nærmede han ſig mig. Hans Anſigt frembød ikke det ringeſte Spor af den underdanige Ydmyghed, hvormed han fire Maaneder i Forvejen havde gnedet Bidſelet paa min Heſt imellem ſine Hænder og ført mit Dyr omkring i ſin Sviger-faders Gaard; imidlertid opdagede jeg ikke heller det Udtryk af uforſkammet Trods, der havde forbavſet mig i ſaa høj en Grad den foregaaende Dag. — „Har De ſkudt mange Bekkaſiner?" ſpurgte han mig, idet han løftede paa ſin Hue og ſtrøg ſin Haand over ſit fortlokkede Haar. „Det er i vor Skov, De jager;

men det maa De gjerne; vi have ikke Noget derimod, tvertimod!"

— „Jeg har ikke skudt Noget idag, og jeg vil strax forlade Deres Skov."

Slotkin skyndte sig at sætte sin Hue paa igjen. — „Hvad er det, De siger?" udbrød han, idet han udstrakte begge Hænder, „vi jage Dem jo ikke bort, der er os endog en stor Glæde. . . Eulampia Martinowna vil sige Dem det Samme. Eulampia, kom herhen! hvor er hun dog bleven af?"

Eulampias Hoved kom tilsyne over Buskene, men hun nærmede sig ikke. — "Jeg maa endogsaa sige," vedblev Slotkin, „at det har været mig meget behageligt at træffe Dem. Deres Fru Moder blev vred paa mig igaar og vilde ikke høre paa nogen Forklaring; men jeg siger her til Dem, hvad jeg vilde sige for Guds Aasyn, jeg er mig ikke nogen Fejl bevidst. Det er umuligt at bære sig anderledes ad med Martin Petrowitsch; han gaaer fuldstændig i Barndom. Vi kunne dog ikke tilfredsstille alle hans Lyner, og af ærbødig Hensynsfuldhed giver man ham saa Meget, som han ønsker. Spørg blot Eulampia Martinowna.

— „Men, Wladimir Wassiliewitsch," sagde jeg til ham, „hvorfor har De solgt Hr. Kharlofs Hest?" — Jeg kunde ikke holde ud at tænke paa, at dette stakkels Dyr var faldet i Hænderne paa en Bonde.

— "Horfor vi have solgt den? Det er ogsaa

et Spørgsmaal! Hvad skulde den nytte til? Til at æde Foder uden at gjøre Arbejde. En Bonde forstaaer altid at drage nogen Fordeel af den. Dersom Martin Petrowitsch har Lyst til at tage ud, kan han jo blot sige det til os. Vi ville ikke nægte ham en Vogn, . . . naar det ikke er paa en Arbejdsdag."

— „Wladimir Wassiliewitsch!" sagde Eulampia med dæmpet Stemme, ligesom for at kalde paa ham og uden at forlade sin Plads. Hun snoede nogle Stilke af „Fandens Mælkebøtter" omkring sine Fingre og lod Hovederne paa dem springe af, idet hun slog dem imod hverandre.

— „Der er fremdeles den lille Kosak Maximka," vedblev Slotkin, „Martin Petrowitsch beklager sig over, at vi have taget ham fra ham for at sætte ham i Lære. Vil De nu ikke selv være saa god at overveie den Sag; hvad skulde han have bestilt hos Martin Petrowitsch? Drive, hverken Mere eller Mindre. Han kan ikke engang udføre nogen ordenlig Tjeneste, fordi han er altfor dum og altfor ung. Nu er han kommen i Lære hos en Sadelmager. Godt, lad ham blive en dygtig Arbejder, det vil være til Gavn for ham selv, og, saa kan han betale os en god Afgift for den Tid han ikke arbejder i vor Tjeneste. Det er altid Noget i vor lille Husholdning; man bør aldrig forsmaae Noget i en fattig, lille Husholdning som vor."

„Det er altsaa den Mand, hvem Kharlof behandlede

som en Pjalt!" tænkte jeg ved mig selv. — „Hvem læser da for Martin Petrowitsch?"

— „Hvem der læser for ham? Han havde en Bog; men den er Gudskelov nu forsvunden. Det var da ogsaa en Ide i hans Alder!"

— „Og hvem barberer ham?" spurgte jeg fremdeles.

Slotkin gav sig til at lee med en venskabelig Mine, ligesom for at opmuntre en god Spøg, jeg var kommen med. — „Ingen. I den første Tid sved han Skjægget af med et Lys; nu lader han det voxe; det er ogsaa det Bedste."

— „Wladimir Wasiliewitsch!" gjentog Eulampia ivrigt „kom dog herhen!"

Slotkin gjorde et lille Tegn med Haanden. — „Martin Petrowitsch," vedblev han, „har Fodtøj og Klæder; han spiser, hvad vi spise; hvad behøver han saa Mere? Har han ikke selv erklæret, at han ønskede ikke Andet i denne Verden end at tænke paa sin Sjæls Frelse? Godt! Lad ham tænke derpaa! Han skulde huske paa, at nu, hvordan man saa vender og drejer Tingene, saa tilhører Alt os. Han beklager sig ogsaa over, at vi ikke betale ham hans Maanedspenge. Have vi altid Penge? Og hvad behøver han Penge til, naar han ikke lider Mangel i nogen Henseende? Jeg forsikrer Dem, at vi i alle Henseender opføre os imod ham som gode Slægtninge. Se der er nu f. Ex. de Værelser, han boer i. Vi have den største

Trang til dem selv; vi kunne ikke vende os, naar vi ikke have de Værelser. Vi tænke endogsaa paa at skaffe ham Adspredelser. Saaledes har jeg f. Ex. kjøbt til ham i Byen nogle fortræffelige og meget dyre Medekroge, rigtige engelske Medekroge. Vi have nogle Suder i Dammen; han behøver jo kun at sætte sig der paa Kanten og mede, saa kunde en eller to Timer gaae med det, og de kunde snart blive stegte. Kan man tænke sig nogen smukkere Beskjæftigelse for en gammel Mand?"

„Wladimir Wassiliewitsch!" raabte Eulampia for tredje Gang, nu i en bydende Tone, og hun kastede de Stilke, som hun havde drejet mellem Fingrene, langt bort fra sig. „Nu gaaer jeg." — Hendes Øjne mødte mine. — „Jeg bliver her ikke længer," — og hun forsvandt snart i Skoven.

— „Nu kommer jeg, nu kommer jeg," sagde Slotkin. . . „Nej, seer De, Martin Petrowitsch er selv meget fornøjet," vedblev han, idet han atter vendte sig om imod mig „først følte han sig jo nok fornærmet; han brummede endogsaa, indtil han havde tænkt sig bedre om. De kan nok huske selv, at han var en meget heftig, en meget heftig og ivrig Mand. Nu er han bleven ganske rolig og stille. Deres Fru Moder er bleven vred paa mig, hvad skal man sige til det? Hun er en fornem Dame; hun holder paa sin Magt og Indflydelse, ligesom Martin Petrowitsch ogsaa gjorde det i sin Tid. Vil De ikke komme og

ſee ſelv, hvorledes det forholder ſig, ſaa kan De ved Lejlighed ſige et Par Ord til vort Forſvar. Jeg glemmer ikke Nathalia Nicolajewnas Velgjerninger; men, naar Alt kommer til Alt, ſkulle vi dog ogſaa leve."

— „Men Gitkof?" ſpurgte jeg, „hvordan har man baaret ſig ad med at viſe ham Døren?"

(Fortſættes.)

Bekjendtgjørelſe.

Foreſlaaede nye Medlemmer.

Tømmermeſter A. P. Warming.

Tømmermeſter H. Chriſtianſen.

Laura S. C. Conrad, Datter af Skræder Conrad.

Selſkabets Bogholderkontor,
Veſtergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl 8½—10½ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. 9½—11 Form.

Adminiſtrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemstindstyvende Aargang.

№ 35.

Lørdagen den 2den September 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Slotkin trak paa Skuldrene. — Feodorowitsch? den Hest! Hvad skulde vi bruge ham til? Han har været Soldat hele sit Liv igjennem, og nu bilder han sig paa engang ind, at han forstaaer sig paa Husholdningssager. Han siger, at han forstaaer at lede Bønderne, fordi han forstaaer at give Øresigen. Nej, han forstaaer ingen Verdens Ting; for man skal

netop forstaae at give Øresigen paa rette Tid og Sted. Det er Eulampia Martinowna selv, der ikke vil vide Noget af ham at sige. Forstaaer en Soldat sig paa Nogetsomhelst? Hele vort Husvæsen vilde være gaaet Pokker i Vold, naar han havde faaet Lov at raade."

— „Kommer Du?" lød igjen Eulampias klangfulde Stemme.

— „Nu kommer jeg, nu kommer jeg!" svarede Slotkin. „Jeg har den Ære at sige Dem Farvel, Dmitri Semenowitsch. Vær saa god at skyde Bekkasiner, saameget De lyster; det er en Trækfugl, der hører Ingen til; men, dersom en Hare spærrer Dem Vejen, den maa De nok skaane; det er vort Vildt. Det er sandt, De skulde vel ikke have en Hvalp af Deres Tævehund?"

— „Halloj!" hørtes Eulampia raabe.

— „Halloj! Halloj!" svarede Slotkin, og nu løb han afsted, Alt hvad han kunde.

Jeg husker, at, da jeg var bleven alene, sagde jeg til mig selv: — „Hvordan kan det dog være, at Kharlof ikke har tilintetgjort Slotkin og ladet kun en Smule Snavs blive tilbage af ham paa det Sted han stod paa? Og hvor kan det være, at Slotkin ikke elv er bleven bange for en saadan Skjæbne? Kharlof smaa virkelig være bleven meget spag," tænkte jeg. — Jeg ønskede kun af den Grund desto ivrigere at omme til at gjøre et Indblik i Jeskowo og faae, om

det saa blot var et eneste Glimt af den Kolos, som jeg ikke kunde tænke mig ydmyg og undertvungen.

Jeg var allerede kommen til Randen af Skoven, da en Bekkasin fløj op for Fødderne af mig og svævede henimod Tykningen. Jeg lagde an paa den; men mit Gevær klikkede; da jeg ikke vilde miste et saa smukt Vildt, gav jeg mig til at forfølge den. Jeg havde næppe tilbagelagt et hundrede Skridt, førend jeg paa et aabent Sted bemærkede under et stort Birketræ, ikke Bekkasiner, men Slotkin i egen Person. Han laa paa Ryggen med begge Armene under Hovedet og saae op i Lusten med en fornøjet Mine, idet han skjødesløst gyngede sit venstre Been, der hvilede paa det højre Knæ. Han havde ikke lagt Mærke til, at jeg nærmede mig. Nogle Skridt fra ham spadserede Eulampia langsomt og med sænkede Øjne; hun syntes at søge Noget i Græsset, f. Ex. Champignoner eller Blomster; hun bukkede sig nu og da, strakte Haanden ud og nynnede Omkvædet paa en Sang. Jeg kjendte de følgende Ord af en gammel russisk Legende:

„Træk op, Du Tordensky, med Lyn,
Og ram min Svigerfader
Samt min Svigermo'r, som jeg hader;
Men for mit vredessvangre Bryn,
Min unge Hustru, skjælv!
Dig vil jeg dræbe selv."

Eulampia sang med en Stemme, der blev klarere og højere. Hun lagde især Eftertryk paa den sidste

Verslinie. Slotkin vedblev at smile med en fornøjet Mine, medens hun under sin Gang syntes at drage Kredse omkring ham.

— „Nej, se engang!“ sagde han endelig „hvad de Fruentimmer dog kan hitte paa!“

— „Paa hvad da?“

Slotkin løftede Hovedet i Vejret. — „Du spørger paa hvad da? og hvad er det for Ord, Du synger der?“

— „Du veed, lille Wladimir, det er ikke tilladt at tage et eneste Ord ud af en Sang. . .“ Her opdagede Eulampia mig; vi udstødte begge To et Skrig, og Hver flygtede til sin Side. Et Øjeblik efter var jeg atter ved Udkanten af Skoven, og efter at have overskredet en smal Eng befandt jeg mig lige-overfor Kharlofs Have.

Jeg havde hverken Tid eller Lejlighed til at anstille Betragtninger over denne besynderlige Scene. Jeg veed kun, at Ordet Elskovsdrik, hvis Betydning havde forbauset mig nogle Dage i Forvejen, randt mig atter i Hu. Jeg gik fremad langs med Hækken, og snart bemærkede jeg imellem de sølvhvide Piletræer Gaarden og Kharlofs to smaa Huse. Hele Boligen syntes mig renligere og bedre passet; overalt saae man Sporene af en virksom og stadig Agtpaagivenhed. Anna Martinowna viste sig paa Verandaen, og, idet hun klemte sine lyseblaae Øjne sammen i Solen, saae

hun længe henimod Skoven. — „Har Du seet Herren?“ spurgte hun en Bonde, der gik over Gaarden.

— „Wladimir Wasiliewitsch?“ spurgte denne, idet han hurtigt rev Huen af sit Hoved. „Jeg troer nok, at han er gaaet ud i Skoven.“

— „Ja, jeg veed nok, at han er gaaet derud; men har Du ikke seet ham komme tilbage?“

— „Nej, jeg har ikke seet ham.“ — Bonden vedblev at holde sig ubevægelig med Huen i Haanden.

— „Gaa,“ sagde hun; „dog nej! veed Du ikke, hvor Martin Petrowitsch er?“

— „Martin Petrowitsch,“ svarede Bonden med langsomt slæbende Stemme og løftede snart den høire Arm, snart den venstre, som om han vilde pege paa Noget, „han er dernede, paa Randen af Dammen; han sidder og holder paa en Medesnor; han er gaaet ud i Sivene med en Medesnor i Haanden. Gud skal vide, om han vil fange Fisk paa denne Tid.“

— „Godt! Gaa!“ sagde Anna; „tag først det Hjul op, som ligger der paa Jorden.“

Bonden skyndte sig at adlyde, medens hun blev stadigt staaende paa Verandaen og saae henimod Skoven; derpaa gjorde hun langsomt en truende Bevægelse og gik ind igjen i Huset. — „Axutka!“ raabte hendes bydende Stemme. — Jeg var bleven forbauset over hendes opbragte Mine og over den Maade, hvorpaa hun sammenklemte sine allerede saa tynde Læber.

Hun var skjødesløst klædt, og en opløst Fletning af hendes Haar faldt ned paa hendes Skuldre. Trods Skjødesløsheden i hendes Paaklædning, trods hendes slette Lune forekom hun mig dog altid tiltrækkende, og jeg vilde gjerne have kysset denne smalle og vrede Haand, hvormed hun to Gange havde kastet den gjenstridige Fletning tilbage.

„Skulde Kharlof virkelig være bleven Fisker?“ spurgte jeg mig selv, idet jeg nærmede mig Dammen, der, som jeg vidste, laa ved Enden af Haven. Jeg steg op paa Diget, jeg saae mig om til Højre og Venstre; men jeg bemærkede Ingen. Jeg gik hen mod en af Kanterne; endelig, i Fordybningen af en lille Bugt, i en Skov af Siv, som Efteraaret havde gjort røde og smudsige, bemærkede jeg en graaagtig Masse. Det var ganske rigtigt Kharlof. Uden Hovedbedækning, med filtret Haar, i en Slags Lærredskittel, der var løbet op i alle Syninger, med Benene foldede ind under sig, sad han der, ubevægelig, paa den nøgne Jord, saa ubevægelig, at ved min Nærværelse en lille Fugl fløj op af det tørrede Dynd to Skridt borte fra ham og fløj med smaa Vingeslag over Dammen, idet den slog sine Triller. Der maatte altsaa Intet have rørt sig i Forvejen i dens Nærhed. Hele Kharlofs Skikkelse var saa mærkværdig, at min Hund pludseligt standsede, da den opdagede ham, stak Halen imellem Benene og gav sig til at knurre. Kharlof vendte næppe Hovedet om og kastede nogle

Blikke paa mig og min Hund, som om det var en menneskelig Vildmand. Hans Skjæg forandrede ham meget; det var kort, men tykt og kruset. En af Enderne paa hans Træstang hvilede i hans højre Haand, som han holdt aaben, den anden laa paa Vandet. Mit Hjerte bankede heftigt; imidlertid nærmede jeg mig ham og hilste paa ham. Han gav sig til at plire langsomt med Øjnene, ligesom En, der næppe er vaagnet op af Søvne. — „Er De der. . . ved at fange Fisk, Martin Petrowitsch" spurgte jeg ham.

— „Ja, Fisk," svarede han med hæs Stemme og gav sin Stang et Ryk; ved Enden af den hang der en Stump Seglgarn; men der var ingen Medekrog.

— „Deres Snøre er gaaet i Stykker!" — Jeg bemærkede til samme Tid, at han havde hverken Krukke eller Orme til Madding hos sig; og hvad kunde han desuden fiske i September Maaned?

— „Gaaet i Stykker?" gjentog han, idet han strøg Haanden over Ansigtet; „det gjør ikke Noget," — og dermed kastede han sin Stang i Vandet. — „Er det Nathalia Nicolajevnas Søn?" spurgte han nogle Øjeblikke efter, medens jeg havde betragtet ham med Forbauselse. — I mine Øjne saae han ud som en Kjæmpe, skjøndt han var meget afmagret; men hvad var det dog for Pjalter, der bedækkede ham! Og

hvad var det dog for en Ødelæggelse, som hele hans Legeme bar Vidnesbyrd om!

— „Ja," svarede jeg „jeg er Nathalia Nicolajevnas Søn.

— „Hun lever?"

— „Min Moder befinder sig vel. Hun har været meget bedrøvet over Deres Afslag; det havde hun ikke ventet sig".

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 36.

Lørdagen den 9de September 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelsesselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratification eller Pension,** kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23 Stuen, hver Formiddag mellem Kl. 8½—10½ erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Inden Lørdagen d. 7. Oktober maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa **Lovenes § 16, der nøje maa iagttages**, henledes Opmærksomheden paa, at **kun** den har Krav paa Understøttelse, for hvem en Forandring til det Værre i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efterat** han er bleven Medlem af Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratification ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for eengang, paa hvilken den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a cfr. ogsaa § 10 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kjøbenhavn, Sepbr. 1882.

A. E. Reimann. O. F. Olsen. C. N. Lautrup.

Kierrumgaard.

Kong Lear paa Steppen.

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Kharlof sænkede Panden. — „Har Du været. . . derhenne?“ spurgte han, idet han med Hovedet viste henimod sit Huus. „Du har ikke været der? saa gaa derhen. Hvad har Du her at bestille? Gaa! det er til ingen Nytte at snakke med mig; det kjeder mig.“ — Han tav nogle Øjeblikke. — „Du er bestandigt ude at strejfe omkring med Dit Gevær. Da jeg var ung, løb jeg ogsaa paa den Sti derhenne; men min Fader. . . o, hvor jeg ærede ham! saadan ere Børn ikke nuomstunder. Min Fader smurte mig igjennem med sin Pidsk, og saa var den Historie færdig; der blev ikke gjort flere Dumheder! for jeg ærede ham, det gjorde jeg.“ — Kharlof tav paa ny stille. — „Bliv ikke her,“ vedblev han. „Gaa Din Vej hen i Huset der. Saa skal Du bare see; der

gaaer det fortræffeligt til. Wolodka". . . — hans Stemme kvaltes. — „Wolodka kan bruges til Alt; det er en fiffig Hund, og det er ogsaa en Slyngel." — Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare hertil. Kharlof talte med stor Rolighed. — „Du skal ogsaa see mine Døttre. Du kan jo nok huske dem. Jeg havde to, udmærkede til at gaae i Huset vare de begge To. Hvad mig angaar, Broder, jeg er bleven gammel, jeg har trukket mig tilbage. Jeg vil nu leve i Ro, forstaaer Du."

— „En dejlig Ro!" tænkte jeg, idet jeg kastede et Blik omkring mig. — „Martin Petrowitsch!" udbrød jeg paa engang, „det er absolut nødvendigt, at Du kommer hjem til os."

Kharlof tilkastede mig et Sideblik.

— „Gaa Din Vej, Broder, gaa, siger jeg Dig."

— „Sig ikke Nej til Moder; kom!"

— „Gaa Din Vej, gaa Din Vej!" gjentog Kharlof. „Hvad nytter det at snakke med mig?"

— „Dersom De ikke har nogen Vogn, vil Moder sende Dem en."

— „Gaa Din Vej!"

— „Hør nu, De maa lade Dem overtale, Martin Petrowitsch." — Kharlof sænkede atter Hovedet; det forekom mig, at hans jordgraae Kinder bedækkedes langsomt af et rødt Skjær. — „De vil komme hjem til os, ikke sandt? hvad nytter det at blive her og plage Dem selv?"

— „Hvad mener Du med at plage mig selv?"

Jeg mener, det er urigtigt af Dem at være, som De er."

Kharlof syntes at drømme. Gjort dristig ved hans Tavshed besluttede jeg at drive ham til det Yderste. Man maa ikke glemme, at jeg var neppe femten Aar. — „Martin Petrowitsch," udbrød jeg, idet jeg satte mig ved Siden af ham, „jeg veed Alt, alt Muligt; jeg veed, paa hvilken uværdig Maade De bliver behandlet. Det er en forsmædelig Stilling, hvori De befinder Dem; men hvorfor vil De tabe Modet?"

Kharlof sagde ikke et Ord. Han lod Stokken, som han holdt, glide ned i Vandet. Og hvor aandrig, hvor philosophisk dyb anſaae jeg mig i dette Øjeblik for at være! — „De har ganske vist," vedblev jeg, „handlet uforsigtigt ved at give Alt til Deres Døttre; det var stort og ædelmodigt. Ædelmodigheden er en saa sjælden Ting i vore Dage! men, dersom Deres Døttre ere utaknemmelige, saa er det Deres Sag at svare dem med Foragt, ja, med Foragt, og De bør ikke hengive Dem til dette sorte Humør."

— „Lad mig være i Fred," mumlede Kharlof, idet han skar Tænder, og hans Øjne, der bestandigt vare fæstede paa Dammen, flammede af Vrede. — „Gaa Din Vej!"

— „Men, Martin Petrowitsch. . ."

— „Gaa Din Vej, siger jeg, eller jeg slaaer dig ihjel."

Jeg havde heelt nærmet mig til ham; men ved disse sidste Ord sprang jeg bort fra min Plads. — „Hvad er det, De siger der?" raabte jeg.

— „Jeg vil slaae Dig ihjel, gaa Din Vej!" — Kharlofs Stemme trængte sig frem fra hans Bryst som et hæst Hyl; hans rasende Øjne vedbleve at se hen for sig. — „Jeg vil kaste Dig i Vandet med sam Dine fjollede Raad for at lære Dig at komme he og forstyrre en gammel Mand, Din Rotteunge!" — „Han er bleven gal," tænkte jeg, og, idet jeg betragtede ham, tiltog min Forbavselse. Kharlof græd! smaa Taarer trillede ned ad hans Kinder, den ene efter den anden, og dog havde hans Ansigt dengang et fuldstændigt vildt Udtryk. — „Gaa Din Vej, eller, ved Gud i Himlen, jeg dræber Dig, for at Du kan tjene til et afskrækkende Exempel for Andre." — Han gjorde en rask Bevægelse til Siden og løftede Løben i Vejret med Haan ligesom et Vildsviin; jeg tog mit Gevær op og løb alt, hvad jeg kunde. Min Hund fulgte mig gjøende og med en Mine, der tydede paa, at ogsaa den var ude af sig selv af Frygt. Da jeg var kommen hjem, vogtede jeg mig vel for at fortælle mit Æventyr til min Moder; men, da jeg mødte Souvenir, fik jeg det Indfald, Gud maa vide, hvorfor, at fortælle ham Alt. Dette utaalelige Væsen blev i den Grad henrykt over min Beretning, at

hans Legeme antog de gyseligste Vridninger af bare Latter. Jeg havde den største Lyst til at prygle ham.

— „Aa," sagde han, idet han gispede af Velvære, „hvor jeg dog gjerne vilde have seet det store Kadaver Kharlof sidde i Snavset."

— „Saa gaa hen til Dammen," sagde jeg til ham, „dersom De er saa nysgjerrig."

— „Jo vist! og dersom han slaaer mig ihjel istedetfor Dem!"

Jeg angrede for seent min Sladderagtighed, der var anbragt paa saa urette Sted.

Henimod Midten af Oktober, en tre Ugers Tid efter min Sammenkomst med Kharlof, stod jeg ved Vinduet i mit Værelse paa anden Sal i vort Huus, og jeg betragtede sørgmodigt vor Gaard og Vejen, der førte ud af den. I de sidste fem Dage havde Vejret været saa slet, at Jagten maatte nu aldeles opgives. Ethvert levende Væsen syntes at have skjult sig; selve Spurvene søgte Ly, og Ravnene vare forsvundne. Snart sukkede Vinden huult, snart peb den med Voldsomhed. Himlen, der var tilsløret af meget lave Skyer og uden noget Gjennembrud af Lys gik over fra en bleg Hvidhed til en blyagtig Farve, der var endnu mere uheldvarslende; den uophørligt faldende Regn blev i dette Øjeblik næsten til et Skybrud og udfoldede sig i store Taarer paa Ruderne. Træerne bevægedes som fortvivlede Væsner; skjøndt der

ikke var et eneste Blad tilbage at berøve dem, havde dog Vinden haardnakket sat sig for at pine dem. Man saae overalt store Vandpytter bestrøed med visne Blade, og omfangsrige Luftbobler, der uophørligt fremkom og sprang istykker, glede bævrende sjen over disse store Flader, som pidskedes af Regnen. Snavset paa Vejene var ikke til at bunde i, Kulden trængte ind i Værelserne, ind under Klæderne, ind til Marv og Been. Hjertet stivnedes af Kulde under en ubestemt Frygt for aldrig mere at gjensee Solen med dens Farvespil.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:
Sporvognskonduktør J. Fr. W. Gade.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23. St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2der Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 37.

Lørdagen den 16de September 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelsesselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratification eller Pension,** kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23 Stuen, hver Formiddag mellem Kl. 8½—10½ erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Inden Lørdagen d. 7. Oktober maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa **Lovenes § 16, der nøje maa iagttages**, henledes Opmærksomheden paa, at **kun** den har Krav paa Understøttelse, for hvem en Forandring til det Værre i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efterat** han er bleven Medlem af Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratification ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for eengang, paa hvilken den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a. cfr. ogsaa § 10 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kjøbenhavn, Sepbr. 1882.

A. E. Reimann. O. F. Olsen. C. N. Lautrup

Kierrumgaard.

Kong Lear paa Steppen.

af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Jeg forholdt mig ubevægelig og drømmende foran mit Vindue, og jeg husker godt, at Mørket, skjøndt Stueuhret viste paa tolv om Middagen, pludseligt blev ganske tæt rundt omkring mig. Da forekom det mig, at jeg saae Noget gaae over Gaarden, fra Indgangsporten og opad Trappen, hvad? en Bjørn, ikke paa fire Been, men saaledes som man fremstiller den, naar den rejser sig for at dandse. Jeg troede næppe mine egne Øjne. Dersom det, som jeg saae, ikke var en Bjørn, var det en uhyre, sort og lodden Skabning. Jeg var endnu beskjæftiget med at søge at gjøre mig selv Rede for dette Syn, da der lød en forfærdelig Støj i Egen nedenunder. Der hævede sig Stemmer jeg hørte Larmen af Trin. Jeg løb ned ad Trappen og styrtede mig ind i Spisesalen. Ved Døren til

Dagligstuen stod min Moder som forstenet, med Ansigtet vendt imod mig; bag ved hende saaes nogle forskrækkede Kvindeansigter, Husholdningsmesteren, to Lakajer, den lille Kosak, Alle med gabende Munde trængende sig sammen ved Døren til Forværelset. Midt i Spisesalen befandt sig hint monstreuse Væsen, som jeg nylig havde seet gaae over Gaarden, bedækket med Snavs og pjaltet, i den Grad gjennemblødt af Regnen, at smaa Bække løbe ned paa Gulvet. Det var Kharlof, der laa her knælende, gispende, halvt kvalt og rallende. Jeg nærmede mig og opdagede, ikke hans Ansigt, men hans Hoved; thi med begge Hænder pressede han sine Haar, der vare sul de af Snavs. Han trak Vejret paa en larmende og krampagtig Maade; det var, som om Noget sydede i hans Bryst. Alt, hvad jeg kunde skjælne i denne tilsølede Masse, var det Hvide i hans smaa Øjne, som han rullede med et forvildet Udtryk. Han var skrækkelig at see paa. Jeg mindedes øjeblikkelig den fremmede Besøger, der havde sammenlignet ham med en Mastodont. Netop saaledes maatte et Uhyre fra Tiden før Syndfloden see ud, naar det med Nød og næppe var sluppen ud af Kloen paa et andet Uhyre, der var stærkere end det, og som havde angrebet det midt i det dybe Dynd af Forverdenens Moradser. — „Martin Petrowitsch!“ udbrød endelig min Moder, idet hun slog sine Hænder sammen; „er det virkelig Dig? Du barmhjertige Gud!“

— „Ja, det er mig!“ svarede en brudt Stemme, der syntes at lægge Eftertryk paa hvert Ord med en smertefuld Anstrengelse. „Ja, det er mig!“

— „Hvad er der hændet Dig? Du gode Gud!“

— „Natha . . . lia Nicola . . . jevna . . . jeg er løbet herhen hjemmefra . . . tilfods . . .“

— „I saadant et Vejr! Men Du ligner jo ikke et menneskeligt Væsen. Rejs Dig og tag en Stol. Og I,“ sagde hun til det kvindelige Tyende, „kom hurtigt med nogle Haandklæder. Skulde der ikke være en eller anden tør Dragt?“ spurgte hun Hushovmesteren — denne hævede Hænderne mod Himlen, som om han vilde sige: — „Hvor skal man finde en Dragt til saadan en Krop? Vi kunne jo forresten bringe nogle Sengklæder hid eller ogsaa et Hestedækken, vi have et, der er ganske nyt.“

— „Men saa staa dog op, Martin Petrowitsch, og sæt Dig paa en Stol,“ gjentog min Moder.

— „De have jaget mig bort, Frue,“ raabte Kharlof med et langt Suk, idet han kastede Hovedet tilbage og strakte Armen ud foran sig; „de have jaget mig bort, Nathalia Nicolajevna; mine egne Døttre have jaget mig ud af min egen Rede.“

Min Moder gjorde Korsets Tegn. — „Hvad er det, Du siger? hvilken Afskyelighed! men saa staa dog op, Martin Petrowitsch, gjør mig den Tjeneste.“

To Kammerpiger kom med Haandklæder, Hushovmesteren med et stort uldent Tæppe. Souvenirs

spidse Hoved viste sig og forsvandt i Døren til Forværelset.

— „Staa nu op," sagde min Moder i en befalende Tone, „og fortæl mig i Sammenhæng Alt, hvad der er skeet."

Kharlof rejste sig langsomt. Vaklende som en drukken Mand nærmede han sig en Stol og lod sig falde ned paa den. Kammerpigerne kom med deres Linned; han viste dem bort med en Haandbevægelse og afslog ligeledes Tæppet. Min Moder gjorde ingen Indvendinger. Det var øjensynligt, at man ikke kunde faae Kharlof tør; man lod sig derfor nøje med at udviske de Spor, som han havde efterladt paa Gulvet. — „Fru . . . Nathalia Nicolajevna," sagde han endelig med Anstrengelse, „jeg vil sige Dem hele Sandheden. Det er mig, som er den meest Skyldige. Hovmodet har ødelagt mig, hverken mere eller mindre end Kong Nebucadnezar. Jeg sagde til mig selv: Vor Herre har jo ikke berøvet mig min Forstand. Og saa kom dertil Frygten for Døden. Det løb rundt i Hovedet paa mig. Jeg vil, sagde jeg til mig selv, vise den hele Verden, førend jeg afslutter mit Liv, min Kraft og min Magt. Jeg vil tilfredsstille dem Alle, og Alle ville skylde mig Erkjendtlighed indtil Graven." — Kharlof sprang op af sin Stol. — „Jaget bort med Spark som en skabet Hund, det er deres Erkjendtlighed!" — Hans Øjne vedbleve at vanke vildt omkring; han løftede sine

Hænder op i Højde med Hagen og slog dem sammen mod hinanden ved Fingerspidserne. — „Man har taget Maximka, man har taget min Vogn og min Hest fra mig; man har sat mig paa mager Kost, man har ikke betalt mig mine bestemte Maanedspenge; Alt rundt omkring mig have de afknappet paa den skjændigste Maade. Og jeg har ikke sagt et Ord til det, atter paa Grund af mit Hovmod, for at mine Fjender ikke skulde sige: See I den gamle Tosse? Nu fortryder han, hvad han har gjort. Og De har selv advaret mig, Frue; De sagde til mig: Du kan lige saa let bide Dig i Albuen . . . se derfor var det, at jeg ikke sagde et Ord. Idag kommer jeg ind i mit usle Værelse; det er optaget. De have kastet min Seng op under Taget. — Du kan lige saagodt sove der; Du spiser jo Naadsens Brød her, og vi trænge til Dit Værelse i vor Husholdning. — Og hvem var det, der sagde det til mig? Hvem? En Wodlotka Slotkin, en jammerlig Knægt, en elen . . .“ Hans Stemme kvaltes.

— „Men Dine Døttre, hvad have de da sagt?“ spurgte min Moder.

— „Jeg underkastede mig, jeg tav stille,“ vedblev Kharlof uden at høre efter Spørgsmaalet, „og dog hvilken Bitterhed! hvilken Skjændsel! jeg rødmede ved at see Guds Dagslys omkring mig. Derfor har jeg ikke villet komme til Dem, Moder. Jeg har forsøgt Alt, baade Kjærtegn og Trudsler. Jeg

har gjort dem Bebrejdelser, og, for at sige Alt, jeg har hilst dem . . . meget dybt . . . saadan (Kharlof viste, hvorledes han havde hilst dem), og Alt forgjæves! I den første Tid sagde jeg til mig selv: Knus Alt, synderbryd Alt, kast Alting hulter til bulder, saa at der ikke bliver et Korn tilbage, og for at man kan vide, hvem jeg er. Men siden har jeg fundet mig i det, det er et Kors, har jeg sagt til mig selv, der er sendt mig. Men saa paa engang idag . . . som en Hund, og hvem? Wolodka! hvad mine Døttre angaaer, som De er saa god at spørge om, have de beholdt nogen Villie tilbage? de ere jo Wolodkas Slavinder, det ere de."

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:
Syjomfru A. Jørgensen, Datter af Skræder J.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2der Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 38.

Lørdagen den 23de September 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelsesselskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratification eller Pension,** kunne mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23 Stuen, hver Formiddag mellem Kl. 8½—10½ erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Inden Lørdagen d. 7. Oktober maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa **Lovenes § 16, der nøje maa iagttages**, henledes Opmærksomheden paa, at **kun** den har Krav paa Understøttelse, for hvem en Forandring til det Værre i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efterat** han er bleven Medlem af Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratification ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for engang, paa hvilken den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a cfr. ogsaa § 10 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kjøbenhavn, Septbr. 1882.

A. E. Reimann. O. F. Olsen. C. N. Lautrup

Kierrumgaard.

Kong Lear paa Steppen.

Af

Ivan Turgénjef.

(Fortſat.)

Min Moder gjorde en Bevægelſe, der udtrykte Forundring. — „Jeg kan forſtaae det om Anna," ſagde hun; „Anna er hans Kone; men Din anden Datter . . ."

— „Eulampia? med hende er det endnu værre end med den Anden; hun har givet ſig heelt og holdent til Wolodka; det er derfor, hun har afſlaaet Teres Militair. Wolodka har befalet hende det. Anna! . . Hun burde jo ganſke viſt blive vred, ſaameget Mere ſom hun ikke kan udſtaae ſin Søſter. Men hun finder ſig dog deri. Han har ogſaa forhexet hende, den forbandede Slyngel! Og dernæſt, ſeer De, kildrer det Anna at tænke: Du var ſaa hovmodig, Eulampia, og hvad er Du ſaa bleven til? . . O, min Gud, jeg kan ikke Mere!"

Min Moder saae med en vis Uro hen til den Side, hvor jeg befandt mig. Jeg trak mig en Smule tilbage, da jeg frygtede for, at man vilde vise mig ud af Stuen. — „Det gjør mig meget ondt, Martin Petrowitsch," sagde hun, „at min forhenværende Protegé har foraarsaget Dig saamegen Sorg. Jeg har ogsaa taget fejl af ham."

Kharlof udstødte et dybt Suk og slog sig for Brystet med sine knyttede Hænder. — „Frue, jeg kan ikke udholde mine Døttres Utaknemmelighed; jeg kan det ikke. Har jeg ikke givet dem Alt? og med hvad Føje? Min Samvittighed lod mig ikke have et Øjeblik Ro. O! hvad jeg dog har havt for Tanker dernede paa Bredden af Dammen, naar det skulde see ud, som om jeg fiskede! Naar Du dog idetmindste, sagde jeg til mig selv, havde gjort En eller Anden noget Gavn; dersom Du havde givet Almisse til de Fattige, dersom Du havde givet Dine Livegne Friheden, som en Belønning, fordi Du havde fortæret deres Liv! Vil Gud nu ikke kræve Dig til Ansvar for dem? Nu er det Øjeblik kommen, da deres Taarer skulle opsamles og flyde ned over Dig. Hvad er nu deres Skjæbne? Lad os tale Sandhed; allerede i min Tid var den Grav, hvori de befandt sig, dyb nok; nu kan man ikke længer see Bunden paa den. Med alle disse Synder har jeg bebyrdet min Sjæl; min egen Samvittighed har jeg bragt som Offer for mine Børn, . . og til Gjengjæld faaer jeg et Spark

ſom en Hund! Da han ſagde til mig, deres Wolodka," vedblev Kharlof med fornyet Kraft, „at jeg ikke mere maa boe i mit Kammer, jeg, der ved mine egne Hænder havde lagt enhver Bjælke af dets Vægge, da han ſagde dette med ſin uforſkammede Mund, Gud alene veed, hvad der rørte ſig inden i mig! I mit ſtakkels Hoved var der Mørke, i mit Hjerte følte jeg et Knivſtik. Jeg maatte enten ſlaae ham ihjel eller flye Huſet. Jeg ilede da hen til Dem, min Velgjørerinde. Hvor kunde jeg gaae hen og lægge mit Hoved? og ſaa Regnen, og Snavſet! jeg er viſt faldet tyve Gange. Nu er jeg her i denne ſkrækkelige Tilſtand." Kharlof lod Blikket glide over ſine beſudlede Pjalter og gjorde en Bevægelſe for at forlade ſin Stol.

— „Bliv, hvor Du er, Martin Petrowitſch," ſagde min Moder." Du har ſmudſket mit Gulv til; men det er ikke nogen ſtor Ulykke. Hør nu: Du ſkal komme ind i et godt, varmt Værelſe, Du ſkal faae en reen Seng; der kan Du klæde Dig af inde, vadſke Dig, gaae til Ro og ſove."

— „Jeg kan ikke falde i Søvn, Moder," ſvarede Kharlof bedrøvet. „Det er, ſom om man ſlog mig med Hamre inde i Hovedet. Jaget bort ſom et ureent Dyr!"

— „Gaa i Seng og ſov," afbrød min Moder ham. „Saa ſkal Du faae The, og ſaa kunne vi ſnakke ſammen. Tab ikke Modet, min gamle Ven; de have jaget Dig ud af Dit Huus; men Du ſkal altid finde

et Tilflugtsted i mit Huus. Jeg har ikke glemt, at Du har reddet mit Liv."

— „Min Velgjørerinde!" raabte Kharlof, idet han bedækkede sit Ansigt med begge sine Hænder, „nu er Touren kommen til Dem at redde mig."

Denne Paakaldelse rørte min Moder næsten indtil Taarer. — „Jeg har ikke noget højere Ønske end at komme Dig til Hjælp i Alt, hvad jeg formaaer, Martin Petrowitsch; men saa maa Du ogsaa love mig, at Du for Fremtiden vil følge mit Raad, og at Du vil jage enhver ond Tanke langt bort fra Dig."

Kharlof tog Hænderne bort fra sit Ansigt: — „Dersom det saa skal være," sagde han, idet han bøjede sig, „kan jeg tilgive."

Min Moder gjorde et bifaldende Tegn med Hovedet. — „Det glæder mig højligen at see Dig i en saadan christelig Sindsstemning; men det ville vi tale om senere. Først og fremmest maa Du rense Dig og see at sove. — Før Martin Petrowitsch ind i det grønne Værelse," sagde hun til Hushovmesteren, „ind i den afdøde Herres Værelse. Lad hans Klæder saa blive rensede og tørrede, og bed Hunsholderfken om det nødvendige Linned. Har De forstaaet mig?"

Huushovmesteren bukkede.

— „Naar han er vaagnet, vil De saa lade Skrædderen komme og tage Maal af ham til nye

Klæder. Han maa ogsaa barberes, men Alt dette først senere."

Hushovmesteren bukkede paa ny og bad Martin Petrowitsch følge sig.

Kharlof stod op, tilkastede min Moder et langt Blik og stod i Begreb med at nærme sig hende; men han holdt sig tilbage og lod sig nøje med at sende hende en Hilsen, idet han bøjede Overkroppen ned til Beltestedet. Derpaa gjorde han tre store Korsets Tegn foran de hellige Billeder og fulgte Hushovmesteren. Ogsaa jeg sneg mig ud af Værelset bagefter dem.

Hushovmesteren førte Kharlof ind i det grønne Værelse og skyndte sig at bede Husholderſken om noget Linned. Souvenir havde ventet paa os i Forsalen og var smuttet ind i Værelset; han gav sig til at gjøre Grimasser og hoppe omkring Kharlof, der havde stillet sig imellem to Vinduer og slog Armene ud foran sig. Vandet vedblev at flyde ned ad hans Klæder.

— „Svenſker! O, Sjenſker Karlus!" raabte Souvenir, idet han kastede sig tilbage og holdt sig i Siderne, „o, store Grundlægger af Kharloffernes berømte Slægt, se her Din Efterkommer! hvor han er Dig værdig. Ha, ha, ha! Deres Eulampia! Tillad mig at kysse Deres Haand; men hvorfor har De taget sorte Handsker paa?"

Jeg vilde holde denne ondskabsfulde Nar tilbage; men det var et forgjæves Forsøg. — „Han har behandlet mig som en Talerkenslikker," vedblev han, „han har

ſagt til mig: Du har ikke noget Tag over Hovedet, ſom Du kan kalde Dit eget. Og nu er han ſelv bleven til En, der ſpiſer Naadsensbrød hos Andre, akkurat ligeſom jeg. Martin Kharlof eller den barbenede Souvenir, det kommer ud paa Et nuomſtunder. Han ſtal ogſaa tære ſit Brød ſom en Almiſſe. Man vil tage en gammel, ſnavſet Skorpe, ſom en Hund har lugtet til og ikke vilde ſpiſe, og man vil ſige til ham: Oer, gjør Dig tilgode! Ha, ha ha!"

(Fortſættes.)

Bekjendtgjørelſe.

Selſkabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 39.

Lørdagen den 30te September 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen.

Af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Kharlof blev stadigt ved at holde Hovedet fremad og Armene fjernede fra hinanden. — „Martin Kharlof, Adelsmanden af den gamle Skole, hvilken en Opblæsthed han havde omgivet sig med! Kom ikke nærmere, raabte han, at jeg ikke skal knuse Dig! Og, da han saa paa Grund af et Overmaal af Forstand gav sig til at dele sin Ejendom, klukkede han saa ikke:

Taknemmelighed, Taknemmelighed! og hvorfor har han glemt mig? Hvem veed? Jeg havde maaskee havt mere Hjerte i Livet. Havde jeg ikke Ret, da jeg sagde, at man vilde lægge ham ud paa Sneen paa den bare Ryg?"

— „Souvenir!" raabte jeg. — Men han hørte ikke paa mig. Kharlof vedblev fremdeles ikke at røre sig. Det var, som om han endelig nu opdagede, hvor tilsølet han var af Regnen og Smudset, og at han ikke havde anden Tanke end den at blive fri for sin Besudling; men Huushovmesteren kom ikke tilbage.

— „Og ham kalder man en Kriger!" begyndte Souvenir igjen. „Han har frelst sit Fædreland 1812, han har lagt sin Tapperhed for Dagen. Nu skulle vi see, hvori det Hele bestaaer: Han har taget Buxerne af halvfrosne Efternølere, det er en smuk Forretning; men, naar et Pigebarn siger et Ord paatvers til os og stamper med Foden, saa falder Hjertet ned i de stjaalne Buxer."

— „Souvenir!" raabte jeg endnu engang.

Kharlof tilkastede ham et Sideblik. Det lod til, at han lige indtil da slet ikke havde lagt Mærke til, at han var tilstede; det var først mit Udraab, som underrettede ham derom. — „Tag Dig i Agt, Broder," sagde han med dæmpet Stemme; „Krukken gaaer saalænge tilvands, til den kommer hankeløs hjem."

Souvenir brød ud i en Skoggerlatter. „O, De har indjaget mig Skræk, særdeles agtværdige Broder!

Naar De dog idetmindste havde kjæmmet Deres smukke Haar; thi, skulde de tørres, hvad Gud forbyde, vil man aldrig mere kunne vadske dem; man maa skjære dem af med en Le." Souvenir lagde sine knyttede Hænder paa Hofterne. — „Og De vil fremdeles spille Bulderbasfen? en nøgen Orm, en Tigger! Sig mig hellere, hvor nu det Tag er henne, som De var saa stolt af. — Jeg har et Tag, sagde De, et Tag, som jeg har arvet, og Du, Du har Ingenting!"

Souvenir var som rasende opsat paa at gjentage dette Ord. — „Hr. Bitschkof," raabte jeg til ham, „i Himlens Navn, hvad er det dog, De gjør?" men han blev ved at hoppe som en Abe omkring Kharlof, og der kom hverken Huushovmester eller Huusholderske. Jeg begyndte at blive bange; Kharlof, der under sin Samtale med min Moder efterhaanden var bleven roligere og havde endogsaa faaet Udseende af at have forsonet sig med sin Skjæbne, traadte ind i en fornyet Paroxysmus af Raseri. Han trak Vejret hurtigere, Aarerne paa hans Hals svulmede op under Ørene, han bevægede Hænderne, og hans Øjne begyndte atter at rulle i hans tilstænkede Ansigt, der lignede en skummel Maske. Jeg truede Souvenir med, at jeg vilde underrette min Moder om Alt; men det var, som om en Djævel havde bemægtiget sig hele hans Væsen. — „Ja, ja," raabte han, „agtværdige Herre, saavidt ere vi nu komne for Øjeblikket. Deres Frøken Døttre og Deres Svigersøn Wladimir Wassiliewitsch gjøre

sig lystige over Dem under Deres nedarvede Tag. Naar De dog idetmindste havde forbandet dem, som De havde lovet! men ogsaa det oversteg Deres Kræfter. De troede, at De kunde staae Dem imod Wladimir Wassiliewitsch; De tillod Dem endogsaa at kalde ham Wolodka. Nu er han Hr. Slotkin, han voxer og groer, han er Selvejer og fornem Herre. Og Du, hvad er Du?"

Et forfærdeligt Hyl afbrød Souvenirs Foredrag. Kharlof havde endelig tabt Taalmodigheden. Han løftede sine knyttede Hænder i Vejret, hans Ansigt blev blaat, Fraaden stod ham ud af Munden, og hele hans Legeme skjælvede af Raseri. — „Et Tag, siger Du?" raabte han med sin Malmrøst. „Forbande dem, siger Du? Nej, jeg vil ikke forbande dem, det bryder de dem ikke om; men Taget, det vil jeg ødelægge fra Øverst til Nederst; de skal ikke faae mere Tag, end jeg har. De skal faae at vide, hvad Marrin Kharlof er for en Mand; de skal komme til erkjende, hvad det koster at gjøre mig latterlig. Mine Kræfter have endnu ikke forladt mig. De skal ikke mere have noget Tag. Nej! nej!"

Jeg var som forstenet af Skræk. Det var ikke længer nogen Mand, som jeg havde for mig, det var et vildt Dyr, der var ude af sig selv af Raseri og gebærdede sig derefter. Souvenir havde, halvt død af Forskrækkelse, skjult sig under et Bord.

— „De skulle ikke mere have noget Tag," gjentog

Kharlof for sidste Gang, og, idet han næsten kastede Hunsholderfken og Hunshovmesteren omkuld, der nu traadte ind med Linnedet, styrtede han ud af Huset, trillede som en Kugle gjennem Gaarden og forsvandt ud af den store Indgangsport.

IV.

Min Moder kom ogsaa i en forfærdelig Vrede, da Hunshovmesteren med en forbavset Mine underrettede hende om Kharlofs Bortgang. Han vovede ikke at paatage sig det Ansvar at skjule den sande Grund til denne Begivenhed for hende. — „Det er altsaa Dig?" sagde min Moder til Souvenir, der var ilet hen til hende i sin sjollede Feighed ligesom en Hare, for at kysse hende paa Haanden, „ det er Din ondskabsfulde Tunge, der er Skyld i det Hele."

— „Naade, Naade!" stammede Souvenir, idet han slog Armene bag paa Ryggen paa sin sædvanlige underdanige Maade.

— „Jeg kjender nok Din Beden om Naade!" svarede min Moder.

Og uden at ville høre Mere jog hun ham ud af Salen. Hun lod Lizinski komme, gav ham Ordre til strax at lade en Vogn spænde for, kjøre til Jeskow og bringe Kharlof tilbage, hvad det saa skulde koste. — „Kom ikke tilbage uden ham," vare hendes sidste Ord.

Den tavse Polak bukkede og gik.

Jeg vendte tilbage til mit Værelse, satte mig atter ved Vinduet og forblev der nedsunken i mine Betragtninger. Jeg kunde ikke forstaae, hvorledes Kharlof, der næsten uden Knurren havde taalt sine Nærmestes Forbandelser, ikke havde været istand til at beherske sig ligeoverfor de giftige Stik, der bibragtes ham af et saa underordnet Væsens Tunge, som Souvenir maatte siges at være. Jeg vidste endnu ikke paa hiin Tid, hvilken overordenlig Bitterhed der kan skjule sig paa Bunden af en Spot, selv naar denne er fad og udgaaer fra Læber, som vi foragte. Slotkins forhadte Navn, som Souvenir havde udtalt, var faldet som en Gnist i en Bunke Krudt.

En Time var forløben. Jeg saae vor Vogn komme tilbage i Gaarden; men Intendanten var alene i den. Lizinski sprang ned af den og løb op ad Trappen; han havde et forvildet Udtryk i sit Ansigt, hvad der sjældent hændtes ham. Jeg gik strax ned og traadte bagefter ham ind i Salen. — „Naa, bringer De ham tilbage," spurgte min Moder.

— „Nej," svarede Lizinski. „Jeg har ikke kunnet bringe ham med mig."

— „Hvorfor? Har De seet ham?"

— „Ja."

— „Hvad er der da hændet ham? Har han faaet et Slagtilfælde?"

— „Nej, der er Intet hændet ham. Han er ifærd med at rive sit Huus ned."

— „Hvad for Noget?“

— „Han er oppe paa Taget af det nye Huus og river det ned. Han har allerede kastet en tredive Brædder ned paa Jorden og et halvt Dusin Bjælker.“

Min Moder gjorde store Øjne. — Er han alene paa Taget og river Huset ned?“

— „Som jeg har den Ære at sige Dem det. Han gaaer paa Loftsgulvet og brækker Alt i Stykker til Højre og Venstre. Hans Kræfter ere, som Deres Naade veed, overmenneskelige. Og, naar Sandheden skal siges, Taget er ikke meget solid. Det er gjort af tynde Brædder og Lægter og tilsømmet med Pløke.“

Min Moder saae paa mig. — „Tynde Brædder sagde hun, „og Pløke.“

Hun forstod øjensynligt ikke rigtigt denne Beskrivelse. — „Men hvad har De gjort?“

— „Jeg er kommen her tilbage for at hente Instruktioner. Naar man ikke sender mange Folk derhen, vil man ikke kunne udrette Noget; alle Bønderne have skjult sig af Frygt.“

— „Men Martin Petrowitsches Døttre da?“

— „De veed hverken ud eller ind. De løbe frem og tilbage, som om de have tabt Forstanden; de synge en Begravelsespsalme, det er Alt, hvad de bestille.“

— „Er Slotkin der ikke?“

— „Jo, han er, han hyler værre, end alle de Andre.“

Det var tydeligt nok, at man her befandt sig ligeoverfor et ganske særegent Tilfælde. Hvad skulde man foretage sig? Sende Bud til Byen efter Politimesteren? Samle Bønderne? Min Moder havde fuldstændigt tabt Hovedet. Gitkof, der var kommen for at spise til Middag, var ikke mindre raadvild; rigtignok talte han om at rekvirere Soldater; men, vant til den militaire Mandstugt, vidste han ikke at give noget Raad og indskrænkede sig til at betragte min Moder med Hengivenhed og Underdanighed.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Exam. pharm. Emil Fr. Knorr.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23. St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 40.

Lørdagen den 7de Oktober 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen.

Af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Da Lizinski saae, at det vilde være haabløst at vente paa Instruxioner, sagde han tilsidst med den paatagne Ærbødighed, som han sædvanligviis lagde for Dagen, at, dersom min Moder tillod ham at tage nogle Staldkarle, Gartnere og andre Tjenestefolk med sig, kunde han jo gjøre et Forsøg.

— „Ja, gjør et Forsøg, men hurtigt, hurtigt; jeg tager hele Ansvaret paa mig."

Lizinski smilede koldt. — „Jeg maa i Forvejen underrette Dem om, Frue, at man kan ikke svare for Resultatet. Hr. Kharlof er meget stærk, og han er meget fortvivlet."

— „Det er denne gyselige Souvenir;" raabte min Moder, „jeg skal aldrig tilgive ham; men hurtigt, hurtigt, tag afsted!"

— „Tag en hel Mængde Reb med, Hr. Intendant, og nogle Brandhager," sagde Gitkof med en Basstemme, „og, havde De et Net, vilde De ogsaa gjøre vel i at tage det med. Det er engang hændet i vort Regiment. . ."

— „Jeg trænger ikke til Deres Belæringer, min Herre," afbrød Intendanten ham ærgerlig.

Gitkof svarede med en stolt Mine, at han var forberedt paa at ile derhen, hvor Faren var.

— „Nej, nej!" raabte min Moder, „bliv her. Lad Intendanten tage bort alene. Gaa nu, kjære Intendant!"

Jeg løb ud i Stalden, sadlede selv min lille Hest og red i Galop til Jeskova.

Regnen var ophørt; men Vinden peb med Voldsomhed og pidskede mig i Ansigtet. Da jeg havde tilbagelagt Halvvejen, var min Saddel ifærd med at glide af. Jeg stod af Hesten og strammede Remmen med Tænderne. Der var En, som kaldte mig ved

Navn; det var Souvenir, der løb tværs over Marken for at indhente mig. — „Naa, lille Fa'er," raabte han til mig langt borte, „det er nok Nysgjerrigheden, som anspører Dem. Det Samme er ogsaa Tilfældet med mig. Man bør dog ikke døe uden at have seet saadant Noget."

— „De vil nok fryde Dem over Deres Værk!" raabte jeg med Harme, — og, idet jeg spang op paa min Hest, lod jeg ham gjenoptage sit hurtige Løb. Den utaalelige Souvenir blev dog ikke tilbage, og han grinede og gjorde Grimacer endogsaa under Løbet.

Endelig saae jeg da Jeskova, jeg saae Diget, Havehækken og Piletræerne, der omgave Boligen. Jeg kom til Indkjørselsporten; der bandt jeg min Hest og stod stum af Forbauselse. Af en god Trediedeel af Taget paa det nye Huus var der ikke mere end Skelettet tilbage. Paa to Sider af Huset var der opstablet knækkede Brædder. Oppe paa Loftet fremtraadte der en sortagtig Masse af Støvet og Ruinerne og bevægede sig med en ulykkevarslende og noget ubehændig Hurtighed; snart rystede dette Væsen den eneste Skorstenspibe, der var tilbage; thi den anden var allerede faldet om; snart rev han et Brædt ud af Taget og slyngede det ned paa Jorden; snart greb han fat i Bjælkerne med begge Hænder, for at rokke dem løse. Det var Kharlof. Atter denne Gang gjorde han det Indtryk paa mig, at det var en Bjørn, jeg saae foran

mig; Hovedet, Ryggen, Skuldrene, Benene, som han holdt fjernede fra hinanden og lod hvile paa Hælen, hele denne Skikkelse mindede om en Bjørn. Den voldsomme Storm, der havde rejst sig, lod hans Pjalter og hans Haar hvirvle omkring ham. Det var skrækkeligt at see hans nøgne og røde Legeme, der viste sig snart paa et Sted, snart paa et andet imellem Husets faldefærdige Rester; det var skrækkeligt at høre hans hæse og vilde Grynten. En Skare Mennesker opfyldte Gaarden; Bønderfruentimmer, Tjenestefolk og Børn trængte sig sammen langs Hækkerne. En Snees Bønder dannede en Gruppe i nogen Afstand. Den gamle Præst, som jeg allerede kjendte, stod uden Hat øverst paa Trappen til det andet Huus; nu og da opløftede han med begge Hænder et gammelt Kobbercrucifix og syntes at vise Kharlof det, men i Taushed og uden Haab. Nærved ham, med Ryggen lænet imod Muren og Armene korslagte over Brystet, iagttog Eulampia sin Fader med mørk Opmærksomhed. Søsteren Anna stak snart Hovedet ud af Vinduet, snart sprang hun ned i Gaarden, og derpaa gik hun atter ind i Huset. Slotkin trippede omkring paa Stedet; han var bleg som et Spøgelse, var klædt i en gammel Slaabrok, havde en Kalot paa Hovedet og holdt en eenløbet Bøsse i Haanden. Han gispede, han truede, Tænderne klapprede i Munden paa ham, han lagde Geværet an paa Kharlof, derefter kastede han det paa Skulderen igjen, saa sigtede han

paany, skreg og græd; han lignede en rigtig Jøde, som min Moder sagde. Saasnart han bemærkede Souvenir og mig, løb han os imøde.

— „Vil De bare see, hvad der vederfares os," sagde han med en klynkende Stemme; „han er bleven gal, bindegal. Se, hvad han gjør. Jeg har allerede sendt Bud efter Politiet; men Ingen kommer, Ingen kommer. Dersom jeg skyder paa ham, vil jeg intet Ansvar have lige overfor Loven; for Enhver har jo Ret til at forsvare sin Ejendom. Jeg vil skyde. . . Ved Gud, jeg vil skyde. . ." — Han styrtede henimod Huset: — „Martin Petrowitsch, dersom De ikke gaaer ned, skyder jeg."

— „Skyd vak!" svarede en frygtelig Stemme oppe fra Taget, „skyd vak! der skal Du imidlertid see en Forøring." — Et langt Brædt fløj i Luften, drejede sig to Gange og faldt tungt ned lige for Fødderne af Slotkin. Denne gjorde et Spring tilbage; Kharlof brød ud i en Skoggerlatter.

— „Herre Jesus!" — mumlede Nogen bagved mig. Jeg vendte mig om; det var Souvenir. — „Ja saa!" sagde jeg til mig selv, „hører De nu endelig op at gjøre Nar?"

Slotkin greb en Bonde ved Kraven af hans Kittel. — „Kan Du dog ikke klattre derop?" hylede han, idet han rystede ham af alle Kræfter; „kan I ikke Allesammen klattre derop og frelse min Ejendom?"

Bonden gik to Skridt frem, kastede Hovedet tilbage

og sagde, idet han pegede med Fingeren: — „Der højt oppe, Herre?" derefter gjorde han en Svingning og forsvandt.

— „En Stige! bring mig en Stige!" raabte Slotkin til de andre Bønder.

— „Hvor skal vi tage den?" svarede man fra Gruppen. — „Og, selv om der skulde være en Stige," sagde en langsom Stemme, „hvem Djævelen vilde saa finde paa at klattre derop? Nej, man er ikke saa dum! Hvis Nogen vover paa det og kommer ham deroppe for nær, vil han dreje Halsen om paa En, ligesom paa en Kylling." — Det stod klart for mig, at, selv om Faren havde været meget mindre, vilde Bønderne dog ikke have adlydt deres nye Herre; de vare ikke langt fra at skjænke Kharlof deres Bifald og beundrede ham ganske vist.

— „Rovere, Slyngler!" raabte Slotkin.

I dette Øjeblik styrtede den sidste Skorsten om med stort Buldr, og igjennem en Sky af gult Støv saae man Kharlof og hørte ham udstøde et Triumfskrig, idet han hævede sine blødende Hænder og vendte sig om til den Side, hvor vi vare. Slotkin lagde atter an paa ham; men Eulampia stødte til ham med Albuen. Han vendte sig om. — „Afhold mig ikke derfra!" raabte han med Raseri.

— „Du vover det ikke!" sagde hun. Hendes mørkeblaae Øjne funklede under hendes rynkede Bryn.

— „Fader," ſagde hun, „river ſit eget Hus ned; det tilhører ham."

— „Du lyver, det tilhører os."

— „Det ſiger Du, og jeg, hans Datter, ſiger, at det tilhører ham." — Slotkin var nærved at kvæles af Vrede; Eulampia ſaae ſtift paa ham uden at blinke med Øjnene.

— „Ah, Goddag, Goddag, min kjære Datter," raabte Kharlof deroppe fra; „Goddag, Eulampia Martinovna. Hvordan lever Du med Din gode Ven?"

— ‚Fader!" ſagde Eulampia med klangfuld Stemme.

— „Hvad er det, Datter?" ſagde Kharlof idet han gik frem til Randen af Muren. — Jeg troede at bemærke paa hans Anſigt et forunderligt Smil; det var vildt, næſten jovialt og netop derfor deſto mere uhyggeligt. Mange Aar efter har jeg ſeet et lignende Smil paa Anſigtet af et Menneſke, der var dømt til Døden.

— „Hold op, Fader; kom ned, kom ned til mig. Vi have forſeet os imod Dig, vi ville give Dig Alt tilbage; tro Din Datter og kom herned."

— „Med hvad Ret tager Du ſaadanne Beſtemmelſer?" afbrød Slotkin.

— Eulampia værdigede ham intet Svar.

„Jeg vil give Dig min Part tilbage," vedblev

hun, „jeg vil give Dig Alt tilbage. Hold nu op og kom ned, Fader; tilgiv os, tilgiv mig!“

Kharlof vedblev at smile. — „Det er altfor seent, min Due,“ sagde han, og ethvert af hans Ord klang som af Malm. — „Det er altfor seent, at Din Jernsjæl har ladet sig røre. Stenen ruller ned ad Bjerget og kan ikke mere standses. Se ikke paa mig, jeg er en fortabt Mand.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 41.

Lørdagen den 14de Oktober 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen.

Af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Se hellere paa Din Wolodka. Se bare, hvad for en nydelig Figur han spiller. Se ogsaa paa Din Slange af Søster. Se, hvor hun stikker sin Snude ud af Vinduet; hun gjør Kiks med sin dejlige Mand. Nej, mine smaae Venner; I have villet berøve mig mit Tag; nu vel! jeg lader Eder ikke Bjælke paa Bjælke tilbage. Dem havde jeg alle tildannet

og opstillet med mine egne Hænder; nu ødelægger jeg dem allesammen med mine egne Hænder. Kan Du see, jeg har ikke engang taget nogen Øxe med mig." — Han spyttede i begge sine indre Haandflader og greb atter fat paa en Bjælke.

— „Hold op, Fader," bad Eulampia atter; — hendes Stemme var bleven besynderlig kjærtegnende. — „Glem, hvad der er skeet. Tro mig, Du har altid troet mig, kom ned hos mig i mit lille Kammer; læg Dig paa min Seng; jeg skal tørre Dine Klæder, jeg skal varme Dig; jeg skal forbinde Dine Saar. Se, hvordan Du har sønderrevet Dine stakkels Hænder. Du skal bo hos mig som i Christi Skjød. Du skal faae rigtig søde Lækkerier at spise, og Du skal sove endnu sødere. Ja, ja, vi have gjort Uret mod Dig. Tilgiv!"

Kharlof ryste: paa Hovedet. — „Brøvl og Sludder! Nu skulde jeg vel gaae hen og tro Eder, ikke sandt? Nej, I have dræbt Troen i mig, I have dræbt Alt. Jeg var en Ørn, for Eders Skyld har jeg gjort mig selv til et Kryb, og I have sat Eders Hæl paa Krybet. Jeg holdt af Dig, det veed Du, o, hvor meget har jeg ikke holdt af Dig! men nu er Du ikke længer min Datter, og jeg er ikke mere Din Fader. Jeg er en fortabt Mand. Og Du der, skyd Du bare, Din Kryster," raabte han paa engang, idet han henvendte sig til Slotkin. „Hvorfor bestiller Du ikke Andet end sigte paa mig? Du mindes udentvivl

Loven, der siger: Dersom han, der har modtaget en Gave, efterstræber Giverens Liv, da har denne Sidste Ret til at tage det tilbage, som han har givet. Aa, Du skal ikke være bange, store Lovkyndige, jeg vil ikke forlange Noget; jeg skal selv ordne det Hele. Naa, saa skyd dog!"

— „Fader!" raabte Eulampia med bønfaldende Stemme.

— „Ti stille!"

— „Martin Petrowitsch, lille Fa'er, tilgiv og vær god igjen!" stammede Souvenir.

— „Fader, kjære Fader!"

— „Hold Din Mund, vanartede Datter!" — Til Souvenir henvendte han kun en Haandbevægelse af Foragt som Svar.

I dette Øjeblik kom Lizinski tilsyne foran Porten paa Indhegningen med sit Følge paa tre Vogne. De anstrængte Heste pustede vældigt, og Mændene skyndte sig, den ene efter den anden, at springe ud i Snavset. — „O, o," raabte Kharlof af fuld Hals, „en Armee, en heel Armee imod mig! det lader sig høre. Kun vil jeg underrette om, at Enhver, der vil aflægge mig et Besøg paa mit Tag, skal komme trekantet ned igjen paa sit Hoved. Jeg er Herre i Huset her, jeg ser paa Formerne, bliver let stødt og holder ikke af at see Gjæster, der komme og forstyrre mig." — Han greb med begge Hænder om det Par Bjælker, der dannede Gavlen, og gav sig til at ryste dem af alle

Kræfter. Hængende ud med sit halve Legeme i den frie Luft meddelte han Bjælkerne kraftige Stød i Takt efter en Sang, som han istemmede i Lighed med dem, der spænde sig foran Baadene og trække disse, idet de gaae paa Flodbredden: — „Endnu et Slag, endnu et Slag, Halløj, Faldera!"

Slotkin løb hen til Lizinski for at gjentage sine Jeremiader; men denne Sidste stødte ham barsk tilbage og forberedte sig paa at udføre den Plan, som han havde udtænkt. Selv stillede han sig foran Huset og indledede en Samtale med Kharlof for at bortvende dennes Opmærksomhed, idet han forestillede ham, at det, som han der gjorde, var uværdigt for en Adelsmand, — („Endnu et Slag, endnu et Slag, Halløj Faldera!" blev Kharlof ved at synge) — at Natalia Nicolajewna var meget misfornøjet med hans Fremgangsmaade, at det ikke var det, hun havde ventet sig af ham . . . — „Endnu et Slag, endnu et Slag, Halløj Faldera!" sang den Anden fremdeles paa sit Tag. Imidlertid havde Lizinski afsendt fire af de stærkeste og dristigste Staldkarle til den anden Side af Huset, for at de skulde stige op paa Taget. Men deres Forehavende undgik ikke Kharlofs Aarvaagenhed. Han forlod Gavlen og løb hurtigt hen til den anden Ende af Loftet. Hans Ydre var saa frygteligt, at to af Karlene, der vare klattrede op, lode sig øjeblikkeligt glide ned af Tagrenden, til den i Gaarden forsamlede Landsbyungdoms store Fornøjelse og ledsa-

gede af deres Skoggerlatter. Kharlof truede med den knyttede Haand efter Flygtningene og kom strax igjen tilbage til sin Gavl, idet han gav sig atter til at ryste den under Accompagnement af sin Baadetrækkersang. Paa engang standsede han. — „Maximuschka, min hjertenskjære Ven," raabte han, „er det virkelig Dig, jeg seer der?"

Jeg vendte mig om, den lille Kosak Maximka traadte virkelig ud af en Gruppe Bønder og nærmede sig, idet han lo over hele Ansigtet, saa at Munden naaede fra det ene Øre til det andet. Hans Principal, Sadelmageren, havde udentvivl givet ham en Fridag. — „Kom her hen, Maximuschka, min tro Tjener! Kom, vi ville forsvare os i Forening mod de slemme Tartarer og de polske Banditter." — Maximka gav sig til at klatre op, idet han stadigt vedblev at lee; men der var Nogen, der greb ham og trak ham tilbage. Gud maa vide, hvorfor, hvis det ikke skulde være for at statuere et Exempel ligeoverfor de andre Tilstedeværende; thi han kunde ikke være til stor Hjælp for Kharlof. — „Naa, saaledes!" raabte denne Sidste og gav sig atter ifærd med Bjælkerne.

— „Wikenti Ossipitsch," sagde Slotkin til Lizinski, „tillad, at jeg sender ham et Skud, blot for at gjøre ham bange; for mit Gevær er ikke ladet med Andet end Bekkasinhagl. . ." Lizinski fik ikke Tid til at svare ham; Gavlbjælkerne, der voldsomt rystedes af Kharlofs Jernhænder, knagede, hældede ud over

Gaarden og ſtyrtede larmende ned, medens Kharlof ogſaa blev trukket med i deres Fald. Han ſlog Jorden med hele ſin Vægt. De Tilſtedeværende udſtødte et Skrig. Kharlof laa udſtrakt paa Bryſtet; den lange Bjælke, der dannede Rygningen af Taget, havde fulgt Gavlen i dennes Fald og havde ramt den Ulykkelige paa Skuldrene.

Man løb til, man løftede Bjælken op; man vendte Kharlof om paa Ryggen. Hans Anſigt var livløſt; der piplede Blod frem i Mundvigerne; han aandede ikke mere. — „Det er forbi," — mumlede Bønderne, der havde nærmet ſig. Man løb for at hente Vand i en Brønd; man kaſtede ham en heel Spand deraf over Hovedet. Snavſet og Støvet ſkylledes bort fra Anſigtet; men ikke en eneſte Fibre bevægede ſig. Der blev hidbragt en Bænk, ſom man ſtillede tæt hen til Huſet; med ſtort Beſvær anbragte man ham paa denne i en ſiddende Stilling, med Hovedet ſtøttet imod Muren. — Den lille Koſak Maximka nærmede ſig, bøjede det ene Knæ og løftede i denne theatraliſke Stilling med begge Hænder ſin gamle Herres venſtre Arm. Bleg ſom Døden ſtillede Eulampia ſig foran ſin Fader og fæſtede ſine uforholdsmæſſigt udvidede og ubevægelige Øjne paa ham. Hverken Anna eller Slotkin vovede at nærme ſig, Alle tav ſtille i mørk Forventning. Endelig hørte man en Slags krampagtig Syden i Kharlofs Strube, ligeſom naar et Menneſke har faaet noget Flydende i

den forkerte Hals; derpaa gjorde han en svag Bevægelse med den højre Arm, aabnede det højre Øje, og, efter at have seet sig om med et sløvt, forvildet Blik, som om han havde været et Bytte for, jeg veed ikke, hvilken frygtelig Beruselse, stammede han: — „Knu . . . st . . ." — Derpaa efter en Pause: — „Se den sorte Kylling . . ." — En tyk Blodstrøm sprang ud af hans Mund; hele hans Legeme skjælvede. — „Det er Enden paa Legen," — tænkte jeg; men Kharlof aabnede atter det højre Øje (det venstre Øjelaag forblev ubevægeligt som paa en Død), vendte dets Blik mod Eulampia og sagde med en næsten udslukt Stemme; — „Er det Dig, Datter, Dig vil jeg. . ." — Lizinski hidkaldte med en Haandbevægelse Præsten, der endnu befandt sig paa det Øverste af Trappen. Oldingen skyndte sig at gaae; men hans vaklende Knæ indviklede i hans lange Præstekjole. Paa engang løftede en afskyelig Krampetrækning Kharlofs Ben og derpaa Kroppen i Vejret; tilsidst naaede den hans Ansigt. Eulampias Ansigt vanfiredes paa samme Maade, som om hun havde efterlignet sin Fader under hans Dødskamp. Maximka gjorde Korsets Tegn. Fuld af Frygt løb jeg hen til Indgangsporten og trykkede mit Bryst imod en af Stolperne. I dette Øjeblik løb en dump og sagte Lyd fra Mund til Mund. Jeg begreb, at Kharlof havde hørt op at leve. Den store Bjælke havde knust Rygraden paa ham. —

— „Hvad var det, han vilde ſige, da han døde?“ ſpurgte jeg mig ſelv, da jeg vendte hjemad paa min Heſt: „Jeg forbander Dig eller jeg tilgiver Dig?“ — Skjøndt Regnen havde begyndt igjen, red jeg dog kun i Skridt, da jeg vilde forblive længere alene med mine Betragtninger.

(Fortſættes.)

Bekjendtgjørelſe.

Selſkabets Bogholderkontor,
Veſtergade 23. St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Adminiſtrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 42.

Lørdagen den 21de Oktober 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen.

Af

Ivan Turgénjef.

(Fortsat.)

Souvenir var taget afsted paa en af de Vogne, som Lizinski havde hidbragt. Hvor ung og letsindig jeg end var paa hin Tid, kunde jeg dog ikke undlade at forbauses over den pludselige og dybe Forandring, der frembragtes i Alles Hjerter ved det uventede eller endogsaa ventede Syn af Døden, dens Højtidelighed, og hvad jeg vilde kalde dens Oprigtighed. Jeg var

bleven stærkt rystet, og dog havde mit barnlige Øje været istand til at iagttage mange Ting: hvorledes Slotkin hurtigt og i Smug havde kastet sit Gevær langt bort fra sig, som om det havde været en stjaalen Gjenstand; hvorledes hans Kone og han vare pludseligt blevne Gjenstand for en taus og almindelig Afsky, og hvorledes der var bleven ganske tomt rundt omkring dem. Denne Afsky udstrakte sig ikke til Eulampia, skjøndt hendes Fejl ikke havde været ringere end hendes Søsters; hun havde endogsaa vakt en vis Medlidenhed, da hun som en livløs Masse faldt ned ved Fødderne af sin afsjælede Fader. Alligevel følte dog Alle, at ogsaa hun var skyldig. — „Der er gjort Oldingen Uret!“ sagde en graahærdet Bonde, der, som en Dommer fra Oldtiden, støttede begge sine Hænder og sit Skjæg paa en lang Stok. „Synden er over Eders Sjæl . . . Uret!“ — Dette Ord blev øjeblikkeligt grebet af Alle som en Dom, hvorfra der ikke kunde appeleres. Folkets Samvittighed havde talt. Jeg begreb det strax, og jeg vedblev at holde min Hue i Haanden, efterat jeg havde taget den af i det Øjeblik, da Døden indtraadte. Jeg lagde ogsaa Mærke til, at Slotkin vovede ikke i de første Øjeblikke at give nogensomhelst Befalinger. Uden at bekymre sig om ham løftede man Liget i Vejret og bar det ind i Huset. Uden at sige et eneste Ord til ham fjernede Præsten sig for at hente de nødvendige Gjenstande i Kirken, og Staroften lod en Vogn afgaae til

Byen for at give Øvrigheden Meddelelse om det indtrufne Dødsfald. Da Anna sagde, at der skulde varmes noget Vand til at vadske Liget med, havde hendes Ord ikke den sædvanlige befalende Tone; hendes Stemme var bedende, og man svarede hende med Haardhed.

Hvad mig selv angaaer, da vedblev jeg stedse at gjøre mig dette Spørgsmaal: — „Hvad var det dog, han vilde sige til sin Datter? Vilde han tilgive hende eller forbande hende?" — Jeg blev enig med mig selv om, at han havde tilgivet hende, og jeg følte en vis Lettelse derved, som om jeg havde gjættet rigtigt. Tre Dage efter fandt Kharlofs Ligbegængelse Sted paa min Moders Bekostning; hun var bleven meget bedrøvet og havde givet Ordre til, at Intet skulde spares. Hun selv gik ikke med i Kirken, da hun, som hun sagde, ikke vilde see de tre Skyldige igjen; hun sendte mig derhen tilligemed Lizinski og Gitkof, hvem hun fra denne Dag af altid foragtede som et kvindagtigt Mandfolk. Souvenir blev det udtrykkeligt forbudt mere at komme for hendes Øjne, og i lang Tid efter overholdt hun denne strænge Ordre, idet hun kaldte ham hendes Vens Morder. Denne Unaade gik ham meget nær til Hjerte; naar han kunde, gik han stadigt omkring paa Taaspidserne i et Værelse, der stødte op til min Moders. Han var aldeles overvældet af sin Sorg; men denne forraadte ligesom Alt, hvad der udgik fra ham, hans fuldstændige Mangel paa

Værdighed; han foer sammen hvert Øjeblik og mumlede: „Om Forladelse! om Forladelse!"

Under Ceremonien i Kirken forekom Slotkin mig at have gjenvundet sin sædvanlige Fatning; hans Maade at være paa var ganske, som den plejede, og han passede ivrigt paa, at der ikke blev givet for Meget ud, skjøndt det ikke blev taget af hans Lomme. Maximka, der var pyntet med en heel ny Kasak, en Foræring af min Moder, var smuttet ind iblandt Chorsangerne og udstødte nogle Tenortoner, der vare i den Grad skarpe, at Ingen kunde tvivle om den Oprigtighed, hvormed han var den Afdøde hengiven. De to Søstre vare der i deres Sørgedragter og syntes mere urolige end bedrøvede, især Eulampia; Anna havde paataget sig en ydmyg og sønderknust Mine; imidlertid gjorde hun ingen Anstrengelse for at græde og indskrænkede sig til bestandigt at stryge sin lange og tørre Haand hen over sit Haar. Fra Tid til anden hensank Eulampia i et mørkt Drømmeri. Den almindelige og afgjorte Afsky, som jeg havde allerede bemærket paa selve Dødsdagen, gjenfandt jeg her paa alle Ansigter, i alle de Tilstedeværendes Bevægelser og Blikke; denne almindelige Fordømmelsesdom fremtraadte ikke mindre stærkt end forrige Gang, men var bleven ligesom mere kold og ligegyldig. Det var, som om alle disse Mennesker vidste, at den store Synd, hvori Kharlofs Familie havde gjort sig skyldig imod ham, var nu baaren frem for den eneste sande Dommer, og at

de derfor ikke behøvede mere hverken at forurolige eller at harmes. Alle bade med Iver for den Afdødes Sjæl, denne Afdøde, som de kun havde lidet holdt af i hans levende Live, hvem de endogsaa havde frygtet; men Døden var kommen saa pludseligt og uforudseet! — „Naar han endda havde holdt af at drikke:“ sagde en Bonde til en anden ved Indgangen til Kirken.

— „Men det hænder jo ogsaa undertiden, at man bliver fuld uden at drikke.“

— „Ja, der er begaaet Uret,“ svarede den Første, idet han gjentog dette afgjørende Ord.

— „Uret!“ mumlede Alle rundt omkring ham.

— „Han har dog været haard imod Eder,“ bemærkede jeg til en anden Bonde, i hvem jeg gjenkjendte en af Kharlofs Livegne.

— „Det var hans Sag som Herremand,“ svarede Bonden; „det forandrer Intet ved den Uret, man har gjort ham.“

Foran den aabne Grav viste Eulampia den samme Aandsfraværelse; hun syntes opfyldt af det samme mørke Drømmeri Jeg bemærkede, at hun behandlede Slotkin, der oftere søgte at henvende et Ord til hende, ligesom hun før havde behandlet Gitkof, og endnu værre.

Nogle Dage efter udbredte det Rygte sig, at Eulampia Martinowna havde for bestandigt forladt Fædrenehuset og uden at sige, hvor hun gik hen. Hele den Deel af Formuen, der tilfaldt hende, havde hun

overladt til sin Søster og indskrænket sig til kun at medtage nogle hundrede Rubler. — „Den gode Anna har tilbagekjøbt sin Mand," udbrød min Moder, da hun erfarede denne Nyhed.

Derpaa henvendte hun sig til Gitkof, der havde indtaget Souvenirs Plads ved hendes Parti Piquet; — „Det er kun Dig, som Hænderne sidde daarligt paa; Dine Hænder forstaae hverken at tage fat eller at beholde."

Gitkof udstødte et Suk og betragtede sine store Hænder, der laae udstrakte paa Bordet. Kort Tid efter toge min Moder og jeg Bolig i Moskau, og mange Aar forløb, førend jeg havde Lejlighed til at gjensee Kharlofs Døttre.

V.

Det var paa den naturligste Maade af Verden, at jeg igjen saae Anna Martinowna. Da jeg efter min Moders Død besøgte vor Landsby, hvor jeg ikke havde været i over 15 Aar, blev jeg opfordret af Fredsdommeren til med flere Godsejere i Nabolaget at begive mig til en Raadslagning hos Enken Anna Slotkin. Det var paa den Tid, da Delingen af de communale Herregaardsjorde gik for sig med en Langsomhed, som man endnu ikke har forglemt. Efterretningen om, at den lille Jøde med Blommeøjnene var død, foraarsagede mig ingen Sorg, det vil jeg tilstaae, og jeg havde Meget imod at gjensee hans

Enke. Hun havde i hele vor Egn Ord for at være en udmærket Husholderske. Hendes Ejendom, Kohusene, Beboelseshuset (imod min Villie maatte jeg see op mod Taget, der var dannet af Jernplader), Alt viste sig i den fuldstændigste Orden. Alting var net, fejet og nymalet. Man kunde have troet, at det var en tydsk Kvinde, som boede der. Anna selv var rigtignok bleven ældre; men denne Ynde, som var ganske ejendommelig for hende, denne Ynde, hvori der var noget Tort og Ondskabsfuldt, og som havde gjort saa stærkt et Indtryk paa mig i gamle Dage, havde ikke aldeles forladt hende. Hendes Toilette var landligt, men smagfuldt. Hun modtog os med Høflighed. Da hun bemærkede mig, der havde været Vidne til hendes Faders skrækkelige Død, kunde man slet ikke see paa hende, at hun i nogen Maade blev rystet derved. Hun gjorde ingen Hentydning hverken til min Moder eller til sin Fader, hverken til sin Søster eller sin Mand, ganske som om hun havde havt Munden fuld af Vand, siger et Ordsprog hos os i et saadant Tilfælde. Hun havde to Døttre, begge to meget smukke, slanke, elskværdige at see til og med et muntert, kjærtegnende Udtryk i deres Øjne. Hun havde ogsaa en Søn, der lignede Faderen vel meget, men var desuagtet en nydelig Dreng. Under Forhandlingerne mellem Godsejerne forblev Annas Holdning meget rolig og fuld af Værdighed. Uden at vise altfor meget Haardnakkethed eller altfor megen Begjærlighed var der dog

Ingen, der bedre forstod sine Interesser, der paa en mere overbevisende Maade kunde udvikle og forsvare sine Rettigheder. Alle de Love, der kunde komme til Anvendelse i Sagen, ja, endogsaa de ministerielle Circulærer vare hende fuldkomment bekjendte. Hun talte kun Lidet, og hendes Stemme var meget blid; men ethvert af hendes Ord traf Hovedet paa Sømmen.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23. St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 43.

Lørdagen den 28de Oktober 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Kong Lear paa Steppen.

Af

Ivan Turgénjef.

(Sluttet.)

Det endelige Resultat af denne Conference blev, at vi samtykkede i alle hendes Fordringer, og at vi gjorde Indrømmelser, hvorover vi bleve ganske forbausede. Paa Tilbagevejen var der to Adelsmænd, der offentlig skjældte sig selv ud for Dosmere. Alle brummede og rystede paa Hovedet med en misfornøjet Mine.

— „Jeg skal love for, hun er klog, det Fruentimmer!“ raabte Een af dem.

— „Det er en fuldstændig Hex!“ tilføjede en Anden, der var mindre nøjeregnende i sine Udtryk. „Paa hende passer Talemaaden, at hun reder Sengen meget blød til En; men den er haard at sove i.“

— „Og hvor hun maa være gjerrig!“ sagde en Tredje. „En Skefuld Kaviar og et lille Glas Brændevin pr. Mand; det var det Hele!“

— „Hvad kan man vente sig af en saadan Kvinde?“ udbrød en Adelsmand, der hidtil var forblevet taus. „Enhver veed jo nok, at hun har forgivet sin Mand.“

Til min store Overraskelse var der Ingen, der gjorde Indsigelse mod denne skrækkelige Anklage. Jeg blev endnu mere forbauset ved at see, at Alle, hvilken end deres Mening om hende maatte være, dog vare fulde af Beundring for hende. Fredsdommeren hævede hende til Skyerne med overstrømmende Lyrik. — „Det er en Semiramis,“ udbrød han, „det er den store Katharina selv! Med Hensyn til den Lydighed, hun skaffer sig hos Bønderne, er hun et Mønster; hvad den Maade angaaer, hvorpaa hun opdrager sine Børn, er hun et Mønster! hvilket Hoved, der sidder paa hende! hvilken en Hjerne!“

Hvad enten man nu vilde sammenligne hende med Semiramis eller Katharina, saa var der ingen Tvivl om, at Slotkins Enke førte et meget lykkeligt Liv.

Hendes Familie, hendes Omgivelser, hun selv, Alle aandede Tilfredshed baade indadtil og udadtil, Alle bare de Vidnesbyrd om den behagelige Sindets Ligevægt, der er en Følge af physisk og moralsk Sundhed. I hvilken Grad fortjente hun en saadan Lykke? dette er et andet Spørgsmaal. Disse Slags Spørgsmaal fremstille sig forresten kun, saalænge man er ung. Alt i Verden, det Gode som det Onde, gives Mennesket mindre i Kraft af hans Fortjeneste end ifølge uforanderlige Love, der endnu ere ubekjendte, men hvis logiske Consekvents dog kan indsees.

Jeg havde spurgt Fredsdommeren, om man ikke vidste Noget om Eulampia; men han fortalte mig, at hun var og blev forsvunden, og at man ansaae hende for død. Dog er jeg overbeviist om, at jeg har mødt hende, og jeg vil fortælle, under hvilke Omstændigheder. Omtrent 4 Aar efter min sidste Sammenkomst med Anna i Anledning af Communejordene havde jeg taget Bolig for hele Sommeren i Mourino, en lille Landsby i Omegnen af St. Petersborg og velbekjendt som et Sted, hvor Landliggere af en ringere Klasse tye hen om Sommeren. Paa den Tid var Jagten omkring Mourino ganske god, og jeg gik næsten hver Dag ud med min Bøsse. Jeg havde til Ledsager en Borger fra Hovedstaden ved Navn Wikulof, en vakker Mand, aldeles ikke dum; men han havde ført, som han selv sagde, „et desperat Liv.“ Gud veed, hvor det Menneske ikke havde været, og hvad han ikke havde været!

Der var Intet, der kunde sætte ham i Forbauselse, og han holdt kun af to Ting her i Livet, Jagt og Brændevin. Da vi en Dag paa Tilbagevejen til Mourino kom til en Tværvej, saae vi liggende foran os et eensomt Huus omgivet med et højt og tæt Stakit. Det var ikke første Gang, at jeg havde lagt Mærke til dette Huus; der var noget Hemmelighedsfuldt, noget Tilstænget, noget Stumt ved det, der bragte En til at tænke paa et Fængsel eller et Hospital. Fra Vejen kunde man ikke skjelne Andet end det spidsvinklede, mørkfarvede Tag. Paa hele Stakittet var der kun en eneste Dør, og selv denne Dør syntes tilstænget. Der var aldrig nogen Lyd, som her lod sig høre, og dog var Huset ikke ubeboet; det var tydeligt, at Nogen maatte opholde sig der. Forresten kunde det godt have udholdt en Belejring, saa solidt var det bygget, og saa mægtigt var det beskyttet. — „Hvad er det for en Fæstning?“ spurgte jeg min Jagtkammerat.

Wikulof kneb det ene Øje til med en ondskabsfuld Mine. — „Ja, det er en lønnerlig Bygning. Det maa være en god Indtægtskilde for Stedets Politimester.“

— „Hvordan det?“

— „Har De aldrig hørt Tale om Raskolnikerne (Gamle Troende), dem, der leve uden Præster?“

— „Jo, det har jeg rigtignok.“

— „Nuvel, her boer deres fornemste Høvding, deres Moder.“

— „Et Fruentimmer?"

— „Ja, en Moder. De kalde hende en hellig Jomfru, Guds Moder. Man siger, at hun er meget streng, en rigtig General. Hun kan sætte Tusinder af Rubler i Bevægelse. Dersom det stod til mig, vilde jeg lade alle disse hellige Jomfruer hænge; hvad Nytte ere de til?"

Jeg kunde ikke faae Wikulofs Ord ud af Hovedet igjen. Efter den Tid forlod jeg ofte min egentlige Vej for at gjensee det hemmelighedsfulde Huus. En Dag, da jeg var kommen til at staae foran dets eneste Dør, hørte jeg, hvilket Under! Træslaaen blive trukket fra, Noglen knagede i Laasen, og Døren gik langsomt op; et mægtigt Hestehoved med flettet Manke kom tilsyne, og en let Vogn, af den Slags, som de rige Kjøbmænd høve, kjørte ud af Gaarden og naaede Landevejen. Paa Læderhyndet, nærmest ved mig, sad der en Mand, der vel kunde være en 30 Aar; hans Ansigt var mærkværdigt smukt og regelmæssigt. Han var iført en sort, meget reen Kaftan, og hans Hoved var bedækket af en Hue, der ogsaa var sort og skjulte hans Pande indtil Øjnene. Hans Holdning var alvorlig og værdig, idet han med Tømmerne styrede det kraftige Dyr som trak Vognen. Ved Siden af ham sad der en høj Kvinde saa lige som en Landse. Hun havde et kostbart, sort Schavl om Hovedet, forresten var hun iført en kort Pels af olivengrønt Fløjel og et blaat, uldent Skjørt. Hendes to hvide Hænder vare med

Værdighed korslagte over Bryſtet. Paa eengang blev Vognen drejet ſaaledes, at Kvinden kom til at befinde ſig ganſke tæt ved mig. Hun gjorde en Bevægelſe, og jeg gjenkjendte Eulampia, Kharlofs Datter. Jeg gjenkjendte hende ſtrax, uden at nære den mindſte Tvivl i ſaa Henſeende; thi jeg har aldrig ſeet hos nogen Anden Øjne ſom hendes, heller ingenſinde ſaadanne Læber, paa eengang hovmodige og ſandſelige. Hendes Anſigt var blevet længere, og der viſte ſig nogle Rynker paa hendes Hud, der havde tabt Noget af ſin Friſkhed; men det var i Særdeleshed Udtrykket i hendes Anſigt, der havde meſt forandret ſig. Det vilde være vanſkeligt at beſkrive denne ſtrenge, hovmodige Selvtillid. Det var ikke længer den rolige Nydelſe af Magten, ſom ethvert af hendes Træk aandede, det var Overmættelſen deraf. I det ligegyldige Blik, ſom hun lod falde paa mig, læſte man, hvor vant hun var til overalt at møde en ubetinget Underdanighed. Det var øjenſynligt, at denne Kvindes Liv var omgivet, ikke af Secterere, men af Slaver; det var tydeligt nok, at hun forlænge ſiden havde glemt den Tid, da den mindſte af hendes Villiesyttringer endnu ikke var en Befaling. Jeg udtalte hendes Navn med høj Stemme, der foer en let Gyſen igjennem hende, og hun betragtede mig for anden Gang, ikke med Skræk, men med en ringeagtende Vrede, ſom om hun havde ſagt: „Hvem vover at forſtyrre mig?" derpaa aabnede hun Munden paa en næppe bemærkelig Maade og udtalte et eneſte Ord.

Manden, der ſad ved Siden af hende, rettede ſig i Sædet og ſlog med Tømmerne paa Heſtens Side, hvorpaa den foer afſted i raſk Trav, og Vognen forſvandt. Siden den Tid har jeg ikke oftere mødt Eulampia; jeg kan ikke engang tænke mig, hvorledes Kharlofs Datter var bleven en hellig Jomfru hos Raskolnikerne. Hvem veed? Maaſkee har hun allerede grundlagt en ny Sect, der kaldes Eulampias Sect; ſaadanne Ting har man ſeet før i Rusland.

Det var dette, jeg havde at fortælle Dem om min Kong Lear paa Steppen, om hans Liv og hans Familje. — Fortælleren tav ſtille, og vi ſkiltes ad.

Ende.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Vognmand Carl Fr. Clauſen.

Cigarſorterer Carl J. Chr. Poulſen.

Skomagerſvend Harald Th. H. Poulſen.

Selſkabets Bogholderkontor,
Veſtergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor,
Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Adminiſtrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 44.

Lørdagen den 4de November 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Ædelsteenjægeren.

Jeg var omtrent 14 Aar gammel, da min Fader tog mig med til den store Messe i Krakau, hvor han vilde kjøbe noget Værktøj til sin Forretning. Han var Juveleer og boede i Michlinitz. Den store Stad, de prægtige Bygninger, den Mængde, der bevægede sig i Gaderne, saavelsom de udstillede Varers Nyhed og Skjønhed satte mig i Forbauselse og Henrykkelse; men mest paafaldende var mig dog Modellen til Citadellet

af Steensalt, der i Almindelighed under Messen stod midt paa Torvepladsen paa et Stillads.

Da vi gik paa den ene Side af dette Torv, for at opsøge en Kjøbmands Boutik, i hvilken min Fader vilde kjøbe nogle Stene, saae vi mange Folk staa ikke langt fra os udenfor en Dør og opdagede, da vi kom nærmere, at det var Døren til den Kjøbmands Boutik, hvorhen min Fader vilde. Den forsamlede Mængde var saa talrig, at vi tvivlede om at kunne trænge igjennem den. Min Fader prøvede imidlertid derpaa, da Nogen raabte:

„Sagte, sagte; vil De alene see Opalen?"

„Hvad er det for en Opal, der i saa høj Grad vækker Nysgjerrigheden?" spurgte min Fader en anden Mand, der stod ved Siden af ham.

„Har De da ikke hørt noget om den mærkværdige Opal, som Schmidt, Ædelsteenjægeren, har fundet i Bjergene, og som Kongen har kjøbt for 100,000 Gylden?"

Efter dette Svar var min Fader ligesaa nysgjerrig efter at see Opalen som enhver Anden, og da det endelig var lykkedes os at komme ind i Boutikken, førte Kjøbmanden os ind i et Bagværelse, tog Opalen med og sagde til den forsamlede Mængde, at han ikke vilde vise den mere frem i Dag. Medens min Fader og Kjøbmanden afgjorde deres Forretninger, holdt jeg Opalen i Haanden, besaae og beundrede den og tænkte paa den overordentlige Pris, som blev betalt for den.

Jeg kjendte aldeles ikke Ædelstenenes Værd og kunde, skjøndt min Fader var Juveleer, neppe skjelne den ene fra den anden, thi da min Moder vilde, at jeg skulde blive en Advocat, kom jeg snart i Skole og lærte der Latin, men ikke den Kunst at kjende Ædelstenenes Værdi. Jeg vidste imidlertid, at den Steen, som jeg holdt i Haanden, var kjøbt af Kongen for 100,000 Gylden og da en eneste Gylden i mine Øjne var en uudtømmelig Skat, maatte naturligviis 100,000 Gylden overstige Alt, hvad min Phantasi kunde forestille sig.

Endelig havde Kjøbmanden og min Fader endt deres Forretning; de beskjæftigede sig nu med Opalen og blev ikke træt af at tale om dens Skjønhed, dens Værd og den Mands overordentlige Lykke, der havde fundet den. Disse Ord gjorde et umaadeligt Indtryk paa mig. Da vi kom ud af Kjøbmandens Huus, bad jeg min Fader om at lade mig see en armenisk Taskenspiller, der havde opslaaet sin Bod paa Torvet, men min Fader afslog det og sagde, at det kostede en halv Gylden.

„En halv Gylden," sagde jeg til mig selv, „kun en halv Gylden, og Ædelsteenjægeren har fundet en Juveel, der er 100,000 Gylden værd."

Paa hele Vejen fra Krakau til Michlinitz kunde jeg ikke tænke paa andet; mine Øjne vendte sig ikke fra Bjergene og jeg ventede hvert Øjeblik at see deres

Toppe, som Solen skinnede paa, straale af Opalens livlige, spillende Farver.

Kort efter vor Hjemkomst blev min Fader syg, og trods hans gode Natur, min Moders Pleje og Lægens omhyggelige Behandling, døde han i Løbet af otte Dage og efterlod sin Familie just ikke i de bedste Kaar. Jeg, som den ældste Søn, fik intet andet i Arv end min Flid og den hele Verden til deri at anvende den.

Man kan vel tænke sig, at der ikke længer kunde være Tale om at gjøre en Advocat af mig, og da mit Hoved endnu bestandig var fuld af Opalen, ønskede jeg at blive anbragt hos en Juveleer. Min Moder samtykkede deri, og jeg kom til en Mand, hvor jeg bestandig havde en Mængde Ædelstene for Øje, saa at jeg ikke kunde glemme Opalen og de 100,000 Gylden. Jeg ønskede iøvrigt at blive en dygtig Juveleer og dog arbejdede jeg lidet. En ubestemt Drøm om umaadelige Rigdomme og ikke mindre ubestemte Planer angaaende Midlerne til at erholde dem, løb bestandig om i mit Hoved. Vinduet i mit Værelse gik ud til Marken, og Horizonten var begrændset af Karpathernes lange Kjæde. Istedetfor at polere Stene og lære min Kunst, stod jeg i halve Dage ved dette Vindue, tænkte paa Schmidt, hans Opal og hans 100,000 Gylden, og sagde hvergang til mig selv, naar jeg gik til Arbejdet: „Jeg veed ikke, hvorfor jeg ikke ogsaa skulde kunde finde en Opal,

ligesom Schmidt." I al den Tid talte jeg ikke noget til min Moder om disse mine Tanker; jeg sagde rigtignok undertiden til hende, at jeg var overbeviist om, engang at kunde gjøre min Familie lykkelig, men hun forstod derunder, at jeg smigrede mig med at blive en dygtig Juveleer og at erhverve mig en hæderlig Uafhængighed i denne Kunst.

Saaledes hengik omtrent tre Aar og efter Udløbet af den Tid bad jeg min Principal om Tilladelse til at maatte besøge en Onkel, der boede i Dunawitz og var Ovægopdrætter. Men Ønsket at see min Onkel var ikke Hovedgrunden til denne Rejse; det skulde egentlig være det første Forsøg paa at opnaae Lykken, og jeg forsynede mig derfor i al Hemmelighed med en Hammer og andet Værktøj, som jeg fandt nødvendigt. Min Onkel modtog mig meget kjærligt og hans Familie ligeledes; da jeg fortalte ham, at jeg var i Lære hos en Juveleer, kjendte fuldkommen Ædelstenene og skulde nu gjøre mit første Forsøg i Bjergene (Gud tilgive mig denne Usandhed) forsynede de mig med Alt hvad jeg behøvede, med Levnetsmidler, Ildtøj, Knive m. m. Ledsaget af Familiens bedste Ønsker og efter at være anmodet om ikke at blive længere borte end fire Dage, begav jeg mig paa Vejen til min første Udflugt som Ædelsteenjæger.

Det er umuligt at beskrive den Lykke, jeg følte, da jeg vandrede ved Foden af Bjergene. Det forekom mig, som om alle de Rigdomme, de indesluttede,

en Dag vilde blive mine. Den Bjergtop, jeg nærmede mig, var den samme som jeg saa ofte havde seet fra mit Vindue; i de samme Bjerge havde Schmidt fundet Opalen; hvem veed om der ikke findes Juveler der, som vare ti Gange mere værd end den Ædelsteen? Med disse behagelige Tanker kom jeg endelig ind i en snever Dal, der forekom mig at ligge paa Grændserne af Plutus Rige. Jeg spildte intet Øjeblik, men gik strax til Værket og trættede Echoet der ved at jeg tvang det til at gjentage de Slag, som jeg gav Klippen. Jeg fortsatte mit Arbejde lige til jeg af Træthed maatte holde op, uden at finde noget, der havde den fjerneste Lighed med en Ædelsteen.

Dette var temmelig nedslaaende, men jeg trøstede mig med den Tanke, at jeg udentvivl ikke var trængt langt nok ind i Bjergene. Da jeg lagde mig ned paa den haarde Klippe og maatte tilbringe Natten under fri Himmel, beklagede jeg et Øjeblik, at jeg havde forladt min Principal; men jeg vidste jo i Forvejen, at jeg maatte underkaste mig denne Ubehagelighed og smilede ved Haabet om bedre Held den næste Dag.

Jeg vaagnede idetmindste to Timer før Dagen brød frem og ventede paa Solen med saa megen Utaalmodighed, som om dens første Straaler skulde vise mig uudtømmelige Skatte. Længe før Morgenrøden forgyldte Bjergenes Toppe, banede jeg mig en Vej over Klipper og Skovbakke og nærmede mig en noget fjernere Kløft, idet jeg aldeles ikke havde tabt

Mødet ved mine forgjæves Anstrengelser den foregaaende Dag, men derimod nærede fuldkommen Haab om, at om jeg end ikke fandt en Opal, som Schmidt, vilde jeg dog finde noget, der kunde berettige mig til den Tro, at mine Anelser en skjøn Dag nok gik i Opfyldelse. I Dag fyldte jeg ikke min Pose med Opaler, men med Stene og Mineralier, hvilke jeg betragtede som en taalelig Erstatning for min Møje. Schmidt, sagde jeg til mig selv, har heller ikke fundet sin Opal den første Gang han gik ud mellem Bjergene, min Ærgjerrighed var saaledes ikke utaalmodig. Den næste Dag begav jeg mig paa Vejen, der førte til min Onkel, fyldte min Pose aldeles undervejs, og kom til min Slægtnings Huus den tredie Dag. Da jeg fremviste mine Rigdomme, lykønskede man mig fra alle Sider.

„Det," sagde jeg, „er Granater, det Lasurstene, dette her Gulderts, men Opal har jeg ikke fundet."

„Den, der kan vente, naaer alt," sagde min Onkel; „og hvor meget er vel alt dette værd?"

„Sikkert ikke mindre end tre hundrede Gylden."

Min Onkel saae paa mig med noget vantro Blik; min Tante lod nogle Ord falde om det ringe Udbytte af deres Arbejde, og mine Cousiner, der var noget yngre end jeg, betragtede mig som det mærkværdigste Menneske i hele Galizien.

Den følgende Dag tog jeg Afsked fra mine kjære Slægtninge og rejste bort med mine Skatte. Men

da jeg meget godt vidſte, at den ene Halvdeel var aldeles værdiløs og at jeg meget havde overdrevet den andens Værd, ſatte jeg mig ved Bredden af en Bæk, underſøgte mit Fund nøjere og kaſtede mere end det halve deraf i Vandet.

Min Principal kaſtede det ene Stykke efter det andet tilſide og ſagde:

„Alt dette duer ikke, min Søn, gaa til Dit Arbejde.“

(Fortſættes.)

J. C. Kalvorſen.

Bekjendtgjørelſe.

Foreſlaaede nye Medlemmer.

Roersbetjent A. Muderſpach.
Værtshusholder Morten Hanſen.

Selſkabets Bogholderkontor, Veſtergade 23, St.

aabent hver Søgnedag Kl 8½—10½ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor, Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire

aabent hver Søgnedag fra Kl. 9½—11 Form.

Adminiſtrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 45.

Lørdagen den 11te November 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Ædelsteenjægeren.

(Fortsat.)

Saaledes vare alle mine Forhaabninger tilintetgjorte og de tre Timer, jeg tilbragte før jeg gik tilsengs, vare de ulykkeligste, de skrækkeligste i mit Liv.

Medens jeg saaledes laa, uden at kunne sove og tænkte paa Tilintetgjørelsen af alle mine Drømme, faldt det mig pludseligt ind, at min Principal kunde have taget fejl og at den Juveel, til hvilken jeg havde knyttet særdeles Forhaabninger, kunde blive anderledes

Indtægt.

			Kr.
1.	Kassebeholdning fra forrige Kvartal		5,073
2.	Halvaarligt Kontingent:		
	Restance fra forrige Kvartal . . .	2,156 Kr. 88 Øre.	
	Hs. Maj. Kongens Bidrag . . .	40 — „ —.	
		2,196 Kr. 88 Øre.	
	deraf er indkommet	1,969 Kr. 72 Øre.	1,969
	Restance ultm. dette Kvartal . . .	227 Kr. 16 Øre.	
3.	Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens" 94de Aargang Nr. 27—39 inkl.		1,373
4.	Afdrag paa Laan:		
	Restance fra forrige Kvartal . . .	999 Kr. 56 Øre.	
	anviist for dette Kvartal	3,732 — „ —	
		4,731 Kr. 56 Øre.	
	deraf er indkommet	3,875 — 56 —	3,875
	Restance ultm. dette Kvartal. . . .	856 Kr. „ Øre.	
			12.291

Kjøbenhavn, den 30te September 1882.

Overeensstemmende m

A. E. Reimann. O.

Udgift.

		Kr.	Ø.
Pensioner:			
anviste for dette Kvartal.	2,487 Kr. 50 Øre.		
udbetalte i Kvartalet	2,487 Kr. 50 Øre.	2,487	50
uaffordrede ultm. dette Kvartal . .	„ Kr. „ Øre.		
Lønninger		1,410	„
Andre Administrationsomkostninger		72	„
Ugebladets Trykning		377	„
Laanet i Handelsbanken:			
til Rest fra forrige Kvartal . . .	3,100 Kr. „ Øre.		
afbetalte i Kvartalet	3,100 — „ —	3,100	„
til Rest ultm. dette Kvartal . . .	„ Kr. „ Øre.		
Renter af Laanet i Handelsbanken		6	89
ldo, Kassebeholdning ultm. 3die Kvartal 1882		4,838	35
		12,291	74

C. Borgen,
Kasserer.

ntrollen

'en. C. N. Lautrup.

Kierrumgaard.
Bogholder

endskjøndt jeg ikke havde fundet en Opal, havde jeg dog ingen Aarsag til at være utilfreds og antog det for overordentlig let at erhverve en stor Formue.

De Penge jeg havde faaet for min Hyacinth, benyttede jeg til min Udrustning til det andet Felttog. Jeg lod 40 Gylden blive hjemme og rejste til Kostaleska paa min nittende Fødselsdag med min Moders Velsignelse og mine tre Søstres bedste Ønsker; jeg havde lovet hver af dem et godt Udstyr, naar jeg fandt en Opal, selv om den kun var 20,000 Gylden værd. De tre brave Piger vare nu overbeviste om at gjøre et godt Parti, og da jeg forlod Michlinitz, saae jeg mig om til begge Sider af Vejen, for allerede at vælge en Plads, hvor jeg for Beløbet af mine Opdagelser havde i Sinde at bygge mig et Huus.

Lige den første Dag traf jeg i Bjergene to ældre Mænd i pjaltede Klæder, med blege magre Ansigter, Beviser paa den dybeste Armod. Jeg begyndte en Samtale med dem og erfarede, at de vare Guldsøgere.

„Hvorfor søger I ikke hellere efter Ædelstene?“ spurgte jeg, men glædede mig tillige over ikke at have fundet Concurrenter i dem. De trak smilende paa Skuldrene og jeg for mit Vedkommende beklagede den Vildfarelse, der lod dem blive fattig hele Livet igjennem, istedetfor at Schmidt havde kjøbt sig et Slot og anlagt et stort Stutteri.

I et heelt Aar tilbragte jeg en stor Deel af

Dagen i Bjergene. Undertiden bleve mine Bestræbelser lønnede, men hyppigt var mit Udbytte kun et Par Groschen værd. Mit Haab tog derfor ikke af og mit Arbejde forekom mig ikke et eneste Øjeblik besværligt. Hver Morgen sprang jeg ud af Sengen fuld af Iver og Haab og hver Aften faldt jeg i Søvn med den utaalmodige Længsel, den næste Dag paa ny at begynde mine Efterforskninger. De Dage, som ikke indbragte mig noget, antog jeg for en Forhaling; enhver Morgenrøde trængte mine Skuffelser og Forventninger tilbage, og naar et Hammerslag ikke løsrev en Opal fra Klippen, sagde jeg til mig selv, at det næste vilde være heldigere.

(Fortsættes.)

J. K. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer.

Slagtermester Carl A. D. Kamla.
Murmester Lars Hendriksen.
Murer Hans Chr. Petersen.
„ Josva Knudsen.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor, Nørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøire
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 46.

Lørdagen den 18de November 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Ædelsteenjægeren.

(Sluttet).

Endelig, omtrent et Aar efterat jeg havde forladt min Moders Huus, fandt jeg en Steen, der havde alle Tegn til at være en kostbar Opal. Jeg polerede hurtigt en Deel af den og virkelig saae mine henrykte Øjne dens glimrende Skin.

„Der er den endelig," sagde jeg til mig selv; „nu er det Øjeblik kommet, der skal lade mig glemme alle mine Lidelser."

Den Steen, som jeg holdt i Haanden var, hvad Størrelsen angik, kun lidet forskjellig fra den, som jeg tilligemed min Fader havde seet hos Kjøbmanden i Krakau og som jeg endnu aldeles nøjagtigt kunde erindre. Jeg var derfor ogsaa fuldkommen overbeviist om, at min idetmindste maatte være 50,000 Gylden værd.

Paa Hjemvejen overlod jeg mig til den behageligste af alle Beskjæftigelser, nemlig at udkaste Planen til hvorledes jeg vilde anvende og fordele den Rigdom, som jeg nu allerede troede at have i mine Hænder. Mod Slutningen af den tredie Dag var jeg paa Dørtrinet til vort Huus og blev modtaget med en Moders inderlige Glæde, der seer sin Søn vende tilbage efter en lang Fraværelse. Mit Ansigt havde ogsaa snart forraadt min Hemmelighed; Opalen blev taget frem og overladt til min Families studsende Blik. Jeg besluttede ikke at spilde et Øjeblik for at virkeliggjøre mine Forhaabninger. I næste Uge begyndte den store Messe i Krakau og jeg foresatte mig at gaa derhen. Med Hensyn til Anvendelsen af mine 50,000 Gylden var jeg snart enig med mig selv. Jeg havde lovet mine Søstre et Udstyr, og jeg bestemte, at hver af dem skulde have 2000 Gylden, hvilket gjorde dem til de rigeste Piger i Michlinitz. Min Moder vilde jeg give 4000 Gylden; til de øvrige 40,000 vilde, tænkte jeg, min Cousine Ronga i Düuawetz være en smuk Kone, og

jeg havde ligeledes i Sinde at kjøbe mig et stort Gods i Woywodskabet.

Efterat alt dette var bleven godt ordnet i mit Hoved, begav jeg mig paa Vejen til Krakau om Morgenen til den store Messe og det paa en god Hest, som jeg havde kjøbt for Resten af de 100 Gylden, jeg havde faaet for Hyacinthen. Min Opal hang i en Læderpose paa mit Bryst.

Om Middagen kom jeg til den store Stad, satte min Hest ind i et Værtshuus i Forstaden og gik hen til Torvet. Men hvilken Forandring var der ikke foregaaet efter den Tid, da jeg besøgte det med min Fader.

Jeg havde ingen Grund til at tvivle om den Kjøbmands Ærlighed, med hvem jeg tidligere havde handlet; men før jeg tog en fast Bestemmelse med min Skat, vilde jeg dog nyde den Triumph at være dens Besidder, kort sagt, jeg ønskede, at min Opal skulde vække ligesaa megen Opsigt som den Schmidt havde solgt til Kongen. Jeg gik derfor om paa Torvet og søgte en Lejlighed til at gjøre mit Held bekjendt og bringe Efterretninger om den sjeldne Skat ud blandt Folk. Paa denne Tour blev min Opmærksomhed fængslet af den overordentlige Rigdom og Mangfoldighed af de under et Telt opstillede Varer, hvor en levantisk Kjøbmand sad og røg sin Pibe. Man saae her kostbare Tøjer, Brocade, Silkevarer, persiske Stoffer Kryderier og Parfumerier fra Indien og Arabien,

Damascenersabler, hvis Greb vare indlagte med Guld og Elphenbeen og desuden smykket med kostbare Stene; Templer og Pagoder af Elphenbeen og kostbart Træ, beundringsværdige Malerier af florentinsk Mosaik, Cameer og mere. Hele den levantiske Kjøbmands Bod var fuld af saadanne Gjenstande. Men hvor store end disse Rigdomme vare, havde han dog paa et Bord endnu kostbarere. Dette var bedækket med alle Slags Ædelstene, som Kjøbmanden havde opstillet i Rækker, Kredse og Pyramider; Brillanter, Smaragder, Rubiner, Sapphirer, Topaser af alle Størrelser straalede i Solen og fortryllede Øjet. Men jeg opdagede ingen Opal iblandt dem.

„Min Ven," sagde jeg til Kjøbmanden, „De er Kejser her paa Messen; paa Deres Bord er alle Orientens Rigdomme forenede, alle Verdens Lande have ydet Dem deres Tribut, og dog forekommer det mig, at der mangler noget."

„Hvad vilde De da," spurgte Kjøbmanden uden at tage sin Pibe af Munden, „føje til denn Udstilling."

„Jeg beundrer denne stolte Pyramide af Ædelstene; jeg seer to Rader Topaser, to Rader Rubiner, to Rader Sapphirer, to Rader Smaragder og een Rad Brillanter og ovenover disse denne pragtfulde Perle; men jeg vilde hellere see en Opal der."

„Det vilde være let at gjøre denne Forandring," sagde Kjøbmanden, som dennegang tog Piben ud af Munden. „Unge Mand, Jorden har ikke givet nogen

Juveel, som ikke har været i min Besiddelse, og jeg vædder hele denne Pyramide paa, at jeg er istand til at fremvise en smukkere Steen af enhver Slags end nogen Kjøbmand i Krakau, i Polen, ja i hele Europa."

„Jeg kan ikke sætte Værdien af Deres Pyramide derimod," svarede jeg; „men jeg vædder Værdien af en Ædelsteen, som jeg vil vise Dem, mod at de ikke kan vise mig dens Lige."

„Nævn Værdien," sagde Kjøbmanden, bestandig med den samme Koldblodighed, „og jeg vil tro Dem paa Deres Ord. Vælg da blandt disse Juveler en af samme Værdi, og den der vinder, skal have begge. De skal selv afgjøre om den Steen, som jeg viser Dem, ikke er kostbarere end Deres."

Jeg fandt hans Forslag meget rimeligt og endog meget gunstigt for mig, fordi jeg blandt hans Stene kunde vælge en, der var dobbelt saa meget værd som min Opal; men dertil var jeg altfor ærlig. Jeg valgte derfor en Brillant, som omtrent var 50,000 Gylden værd, og lagde den tilside. Imidlertid havde der forsamlet sig en stor Mængde Mennesker om os og alle vilde vide Resultatet af Væddemaalet. Jeg aabnede min Lærpung, tog min Opal ud og lagde den paa Bordet ved Siden af Brillanten.

„Det er virkelig en meget smuk Opal," sagde Kjøbmanden, „og mere værd end den Diamant, som De har valgt; den passer netop til Spidsen af min

Pyramide, thi min er for ſtor, ſom De ſkal faa at ſee."

Med diſſe Ord aabnede han en lille Kaſſe af Ibenholt og lagde paa Bordet den ſamme Opal, ſom Schmidt havde ſolgt til Kongen og ſom jeg tydeligt kunde erindre. Man vil kunne foreſtille ſig, hvad jeg følte i dette Øjeblik. Kjøbmanden vedblev rolig at ryge, tog min Opal, lagde den paa Spidſen af ſin Pyramide iſtedetfor Perlen og ſagde:

„Nu vil De vel indrømme, at der ikke er noget at udſætte paa min Pyramide."

Bedrøvet og nedtrykt gik jeg hen til den Kjøbmand, jeg kjendte, men fortalte ham ikke noget om det der var hændet mig. Min Hiſtorie blev imidlertid ſnart bekjendt; man ſagde, at et ungt uerfarent Menneſke havde af den berømte Hararzabad ladet ſig ſnyde for en koſtbar Ædelſteen.

„Hvor kunde De være ſaa ufornuftig at tro, at Deres Opal kunde være ligeſaameget værd, ſom Hararzabads. Derſom De først var kommen til mig, vilde jeg have ſagt til Dem, hvad Enhver veed, at Kongen for en vis Sum har pantſat ſin Opal til denne Kjøbmand paa den Betingelſe, at den ikke bliver offentlig udſtillet paa Meſſen."

Saaledes ſvandt alle mine Drømme; men Planer til nye Foretagender lod mig ſnart glemme min Ulykke. Jeg følte Kraft hos mig til den faſte Beſlutning, paa

ny at begynde mine Arbejder, og haabede dog engang at blive holdt skadesløs derfor.

Min Hammer traf ingensinde igjen en Opal, men Haabet har jeg dog bestandig beholdt; mine Bestræbelser have vel ikke forskaffet mig Uafhængighed, men jeg fandt dog saa meget, at jeg kunde skaffe mig Føde, Klæder — og vedblive at haabe.

J. K. Kalvorsen.

Ende.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor,
Nøregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 47.

Lørdagen den 25de November 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Sally Sadlins Medgift.

I.

Richard Fogrum, hvem hans gamle Bekjendte med mere Fortrolighed end Respect kun kaldte den tykke Fogrum, havde allerede for flere Aar siden trukket sig tilbage fra Forretningerne, skjøndt han endnu var i sin bedste Alder.

Hans tiltagende legemlige Omfang og hans Tilbøjelighed til uforstyrret, rolig Eftertanke havde foranlediget ham til at vende det Contoir Ryggen, hvor han havde erhvervet sig om just ikke nogen anseelig

Formue, saa dog idetmindste et godt Udkomme. Han kjøbte et lille, hvidt Huus med grønne Jalousier, tilligemed en Frugthave, og dette plejede han at kalde sit Landsted, da det laa ved Enden af en af Londons Forstæder. Her vilde han gjøre sig tilgode med ikke at bestille noget. Han vilde med korslagte Arme, Tobakspiben i Munden see Livet drage forbi, snart ubestemt drømmende, snart nøje overvejende alt hvad hans kjære, med reenlige Skifer tækkede Huus indeholdt af Nyttigt og Behageligt. Foruden en aldrende Kokkepige og en lille lejet Jockey, Sønnen af en fattig Skomager i Forstaden, der var stolt af, engang om Ugen at straale i Tjenerlivree, havde Fogrum i den retskafne Sally Sadlins en beundringsværdig Bestyrerinde af sit fredelige Rige. Sally betragtede sig hverken som en egentlig Huusholderske eller nogetsomhelst andet; hun var Sally Sadlins. Langt fra at give sig en Mine, som de Personer, der beklæder saadanne Stillinger. syntes hun neppe at have en Tanke, en Villie, der kom fra hende selv; hun havde lidt efter lidt saaledes vænnet sig til dens Lune og Vaner, der kaldtes hendes Herre, at den tilsyneladende Afstand, der skilte dem ad, lidt efter lidt tabte sig.

Langt fra at være meget erfaren i den Kunst at tale, blev Sally lidt efter lidt en virkelig Mesterinde i at høre til, hvilket Hr. Fogrum fandt megen Fornøjelse i, naar han efter en Udflugt i Staden havde samlet en Mængde smaa Anekdoter og Nyheder.

Sally hørte ligesaa opmærksom som taus paa alt dette, medens hendes Øjne netop skinnede saa meget, at de viste, at hun ikke sov, og hendes Øren sikkert ikke ved et Fordskjælv vilde have ladet sig forlede til at svigte sin Pligt. Man maa for alt i Verden ikke tænke noget ondt om denne Slags Galanteri, som ubevidst fandt Sted mellem de tvende Personer; et eneste Blik paa Sally vilde være tilstrækkeligt til at overbevise selv den, der letteſt troede paa et aparte Forhold, at der her kun fandtes en utrættelig, med sine Historier meget tilfreds Fortæller og et jomfrueligt Publicum, der hørte Toner uden at forstaa dem; thi Sally forstod intet. Hendes Forstand var en Afgrund, der ikke gav noget tilbage af hvad det modtog, et Instrument, som endnu ikke havde givet nogen Tone fra sig. Allerede hendes Ansigt var et Skjold, mod hvilket alle Bagtalelsens Pile prællede af. Hendes Dyd viste sig ikke i hendes Skjønhed, men i et stærk Udtryk, der overbeviste den Vantro og afvæbnede den nysgjerrige Ondskab. Den, der havde Mod til at see to Gange paa dette Ansigt, spurgte sikkert sig selv, hvorledes den af Digterne og andre overspændte Mennesker saa berømte Natur saa karrigt kunde have forbeholdt et Væsen, der dog skulde høre til den skrøbelige Deel af Menneskene, som dristigt bliver kaldt „det smukke Kjøn", sine Gunstbeviisninger.

„Hvad har De der, Sally?" spurgte Fogrum sin Husholderske en Dag, da hun tog noget op af

Lommen, medens hun stod ved Siden af Bordet, ved hvilket Fogrum spiste, og med beundringsværdig Taalmodighed ventede til han havde tømt et Fad, for at sætte et nyt frem. Han var netop ved Plumpbuddingen, og Sally syntes i Dag at føle Trang til at udfylde den halve Time med andet end at see til; thi ved Bordet talte Fogrum ikke, da det at tale ved Maden forstyrrede Legemets og navnlig Mavens Ro. Men desuagtet afbrød han i Dag sin stumme Tygge-forretning og spurgte;

„Hvad har De der, Sally?"

„Det er", svarede Sally med en kraftig, men just ikke qvindelig Stemme, „et Papir fra Banken, troer jeg, som jeg vilde vise Dem. De veed, at min Onkel Tom har taget Afsked med mig, før han igjen gik til Søes."

„Og?" spurgte Fogrum, med Munden fuld.

„Og da gav han mig dette Papir, thi vi vare alle dødelige", sagde han."

„Er denne Sølove rig, Sally?"

„Det lader til det," svarede hun ganske rolig, „thi han sagde til mig, at dette Papir kunde forvandle sig til Guld og skaffe mig et roligt Liv for Fremtiden. Hvorledes kan det lade sig gjøre?"

„Lad mig see, hvad det er, Sally. Er det den gamle Soulks Testamente?"

„Det veed jeg ikke, Herre."

„For Fanden!" raabte Fogrum, da han kastede

et Blik paa Papiret; „det er en Lotteriſeddel, en uſſel Lotteriſeddel, der, det giver jeg mit Ord paa, Sally, ikke er det Papir værd, hvorpaa den er trykket. Hører De, Sally?"

Og Sally ſtøttede ſig paa Kanten af Bordet ligefor ſin Herre.

„Jeg har længe ſpillet i Lotteriet, Sally, og aldrig havt andet end Ærgrelſe og ſkuffet Haab deraf. Hvad kunde vel foranledige Onkel Tom til at kaſte ſine Penge bort paa en ſaa unyttig Maade. Et Forklæde vilde have været bedre for Dem, Sally. En ſaadan Seddel fortjener ikke, at man tænker paa den, at man rører ved den, at man taler derom. Jeg vil dog ſee nøjere paa den", vedblev han i det han ſkjød ſin Tallerken bort og ſtøttede begge Albuerne paa Bordet. „Seer De, Pige, Folk kalde Lotteriet en Guldkilde; men ſtol ikke paa det, Sally; bliv De hellere i den beſkedne og lykkelige Stilling, i hvilken Gud har ſat Dem. Forøvrigt taler man ganſke højt om en meget klog og meget deſpotiſk Parlamentsact, der ſkal gjøre en gruſom Ende paa de tuſinde Forhaabninger, ſom lidenſkabelige Ynderе af Tallotteriet nære. Forſtaaer De, Sally? Ved Ynderne forſtaaer jeg de vanvittige Spillere, der ere utrøſteligt over, at Lykken endnu ikke har tilſmilet dem (ſom om enhver Nar kunde være rig og ſpiſe, ſom t. E. jeg ſpiſer). Jeg ſagde . . . ja, hvor var jeg?"

„Tilſmilet dem," gjentog Sally, der ligeſom et

Echo bestandig kun beholdt de sidste Ord af hvad der blev sagt.

„Ja, men Moralisten maa opløfte sin Stemme mod Lotteriets giftige Indflydelse, for at Folk, der ikke forstaa disse Sager, som t. E. De, Sally, lære at indsee, at der ikke alene findes Snarer, men ogsaa Afgrunde og Billeder, som forvirre deres Hoveder, saa at de foregjøgle sig at være rige, disse Fortunas Templer, i hvilke Guldkalven bliver tilbedt, ville snart blive lukkede. Og forøvrigt, Sally," vedblev Hr. Fogrum, „kjender jeg ingen dummere Nummere end disse. Det er de samme, paa hvilke jeg selv i min Ungdom for første Gang byggede mine Forhaabninger; jeg kjender dem altfor godt. Jeg husker godt, at jeg udsøgte dem blandt en uhyre Mængde, som man lagde hen for mig. Ja, ganske rigtig, det er Nr. 1. 2. 3. Tag det bort, for at jeg kan ende mit Maaltid i Ro."

Sally tog med største Koldblodighed Lotterisedlen, viklede den sammen og syntes aldeles ikke at være bedrøvet over Tabet af et behageligt Haab. Sally smilede aldrig og selv om hendes Ansigtsmuskelers Stivhed havde tilladt denne Bevægelse, vilde dog maaske et Smil ikke have forhøjet hendes Ynde. Imidlertid vedblev hendes Herre at spise og declamere, indtil han havde opbrugt Stoffet til begge Dele. Derpaa sendte han Sally bort med de tomme Tallerkener og Fade, rykkede den bløde, bequemme Stol

ganske tæt hen til Kaminen, thi Fogrum hadede Kulden, tændte sin Pibe og hensank i en dybsindig Grublen . . . hvorover? Det veed kun den, som veed Alt.

II.

Hr. Fogrum, Beboeren af det lille hvide Huus, Peberſvenden, der var i Beſiddelſe af ſin fulde Forſtand og iført ſin ſædvanlige Kjole, og Sally Sadlins, en Jomfru, der var bleven myndig for længe ſiden, og ſmykket med en hvid Brudekrands, havde denne Morgen indgaaet Ægteſkab med hinanden for Loven, efter gjenſidigt Samtykke, uden Rov og Bortførelſe og uden næſten at tænke derpaa, thi endnu to Dage iforvejen havde hverken den ene eller den anden Part fjerneſte Anelſe om denne Kataſtrophe.

„Sally," ſagde den meget rolige Brudgom, efter at han, ſom om intet var forefaldet, var kommen tilbage til ſit rolige og eenſomme Huus, og ligeſom den foregaaende Dag ſad ved den varme Kamin og lod ſin Haand ſnarere tung og trykkende end kjærlig hvile paa ſin Bruds kraftige Arm, „nu tvivler jeg ikke om, at min Niece vil blive i højeſte Grad vred, naar hun hører tale om dette . . . Men hvad bryde vi os derom? Lad hende og den hele Verden ſige, hvad de vil. Jeg indſeer ikke, hvorfor jeg ikke ſkulde handle efter mit Hoved, ligeſom alle Beboere i det frie England; forudſat at jeg overalt og hvergang, naar

jeg hører synge God save the King, tager min Hat af, har Kongen intet at bestille i mit Huus. Forøvrigt, Sally, er Folk, dersom de troer, at jeg med Hensyn til Formue og i andre Henseender kunde gjøre et bedre Parti, i stor Vildfarelse. Du indseer det ikke selv, Sally; skal vi vædde paa, at Du ikke veed det?"

Sally saae paa ham, thi hun mærkede, at hendes Tid til at høre var kommen.

(Sluttes.)

J. K. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Handelsfuldm. Frantz Pöppe.

Marie M. H. Rasmussen, Datter af Snedkerm. R.

Selskabets Bogholderkontor, Vestergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selskabets Kassererkontor, Nøregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 48.

Lørdagen den 2den December 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

†

C. N. Lautrup.

Tiderne skifte og hvad der er, vil snart ikke være mere; thi vi Mennesker ere Øjeblikkets Børn, selv de, der i en længere Række af Aar have havt en fremtrædende Virksomhed, kaldes bort og deres Plads er tom. Men naar en Mand saaledes som Etatsraad C. N. Lautrup i over 50 Aar har været Medlem af et større Samfund og i 25 Aar af denne Tid har været kaldet til Styrelsen af dette samt i alle disse Aar

har virket med samme Troskab som i den ham af Staten overdragne Embedsgjerning, saa føles hans Tab med Veemod og han mindes med Taknemlighed. Etatsraad Lautrup indtraadte i det forenede Understøttelsesselskab den 1 Januar 1831, blev valgt til Repræsentant for den 1ste Klassifikation den 1ste April 1844 og til Administrator den 28 December 1857, i hvilken Stilling han vedblev at virke, indtil Døden kaldte ham den 19de dennes. Selskabet vil erindre ham med Tak for hans Gjerning i og for dette.

Sally Sadlins Nedgift.

(Sluttet.)

„Du vil sikkert erindre det Papir fra Banken, som Du kaldte den Seddel, Din Onkel havde givet Dig Dagen før han rejste. Da jeg nu for kort siden kom forbi det Sted, hvor det kongelige Lotteri, som af Guds Naade endnu ikke er ophævet, har Locale, saae jeg i Vinduet en Seddel, paa hvilken der stod, at Nr. 1. 2. 3.

havde vundet 20,000 Pd. Sterl. O, Sally, jeg husker meget godt disse Tal 1—2—3, der følger ligesaa naturlig efter hinanden som a. b. c. Efterat jeg nøjere havde seet efter og ligeledes fra Alle, der saae det, havde hørt: 1. 2. 3. — 20,000 Pd. Sterl., gik jeg rolig hjem, fast bestemt paa ikke at sige et Ord, før jeg havde belønnet Din Ærlighed og Troskab som Husholderske og i Kirken for bestandig gjort Dig til min Hustru. Naa, Sally, hvad siger Du dertil?"

Skjøndt Sally var sit Kjøns mest phlegmatiske Person, havde man dog kunnet antage, at en saa vigtig Opdagelse idetmindste maatte forandre hendes Farve noget og bringe et Udraab af Overraskelse og Glæde over hendes Læber; men dette skete ikke. Sally, der var vant til urokkelig at føje sig i alle Skjæbnens Tilskikkelser, nøjedes med at svare:

„Det er forunderligt, Herre."

„Forunderligt, ja, men jeg forsikrer Dig, aldeles sandt."

„Jeg troer dog De har taget Fejl, Herre."

„Aldeles ikke, min Kjære. Jeg har seet Tallene saa tydeligt for mig som jeg nu seer Dig, og desuden noteret det i min Tegnebog. Du kan selv see: 1. 2. 3 har vundet 20,000 Pd. Sterl. Det var jo dog Nummerne paa Din Lotteriseddel, Sally?"

„Men, De. . . ."

„Men, De. . . .?"

„De maa vide, Hr. Fogrum . . . jeg har glemt

at sige Dem, at jeg allerede for nogen Tid siden har solgt den," sagde Sally ganske rolig.

„Hvorledes? Solgt den? For nogen Tid siden?" stønnede den stakkels Fogrum mere død end levende, og søgte at holde sig fast med den ene Haand, for ikke at falde af Stolen.

„Tænk ikke mere derpaa, Hr. Fogrum," vedblev Sally, idet hun uden ringeste Ængstelighed kom ham til Hjælp og i samme Tone som den, hvormed hun havde sagt „Ja" i Kirken. „De sagde jo, at dette Papir ikke var værd at gjemme, og jeg satte derfor ingen Priis paa det. Herren maa jo bedst vide det, tænkte jeg og byttede det derfor bort for det hvide Schavl der. Føl engang hvor fiint det er."

„Og den Mand — den Mand — den Mand, hvor er han?" spurgte Fogrum, idet han med Afsky viste Schavlet, som Sally holdt hen for ham, fra sig

„Jeg veed det ikke. Han gik forbi, da jeg stod i Gadedøren, og falbød forskjellige Varer, som han bar omkring, og vi bleve enige om Schavlet for Lotteriesedlen."

En uarticuleret dump Lyd trængte sig frem af Fogrums Hals og skulde maaske være en Bøn til Gud om at afvende en Ulykke. Noget efter satte han sig fast i Stolen og raabte:

„Kone . . . et Schavl for 20,000 Pd. Sterl. — Sally, kog The til mig, jeg qvæles."

Og han hensank stille i sine mørke Tanker.

Der er kun endnu at fortælle, at Fogrum ved Hjælp af 50 Blodigler lidt efter lidt kom sig efter et Slagtilfælde, hvis Følger han følte i et halvt Aar; med Tiden, der bringer Lindring for enhver Lidelse, gjenvandt han egentlig saa megen Fatning og godt Humeur, at det blev ham muligt, mellem Plumpbuddingen og et udmærket Glas Whisky, at fortælle sin Sally denne uhørte Historie som den mærkværdigste Begivenhed i hans rolige Liv.

Giftermaalet foranledigede ikke nogen Forandring i det hvide Huus; den eneste Forskjel var, at Sally, hvis største Dyd Taalmodigheden vedblev at være, satte sig med ved Bordet, istedetfor at blive staaende ved det, og at blive kaldt Madame Fogrum istedetfor Sally Sadlins.

Underofficeer Noël.

Ved en af Napoleons sidste Mønstringer i Januar 1814 lagde Kejseren Mærke til en allerede aldrende Soldat, der bar en Underofficeers Distinctioner. Denne Underofficeer havde store Øine, der straalede ligesom Fakler i det af tyve Slag brunede Ansigt; en uhyre Knebelsbart bedækkede Halvdelen af dette Ansigt og gjorde det endnu frygteligere. Kejseren vinkede ad ham, at han skulde træde frem og komme hen til ham.

„Jeg har allerede seet Dig før," sagde Napoleon deeltagende til ham, „men det er længe siden. Hvad hedder Du?

„Noël, Sire, af Paris."

„Var Du ikke med mig i Italien?"

„Jo, Sire, paa Broen ved Arcole."

„Rigtigt, nu erindrer jeg Dig, og Du er bleven Underofficeer?"

„Ved Marengo, Sire."

„Og efter den Tid?"

„Efter den Tid, Sire . . . intet."

„Du har altsaa ikke villet træde ind i Garden?"

„Tvertimod, det har været mit højeste Ønske,

thi jeg var med ved Austerlitz, ved Wagram og i alle de store Slag."

„Er Du bleven anbefalet til Korset?"

„Hvergang, Sire."

„Nu træd tilbage."

Napoleon talte i længere Tid med Regimentets Oberst og erkjendte, at man havde været uretfærdig mod Noël, og at han paa en glimrende Maade maatte gjøre denne Tilsidesættelse god igjen. Han kaldte derfor atter Underofficeeren frem og sagde: „Her, Noël, Du har længe fortjent det;" dermed tog han Korset af sit eget Bryst og heftede det paa den gamle Soldat. Paa et Signal af Obersten hvirvlede derpaa Trommerne; den dybeste Stilhed herskede i Regimentet, Obersten forestillede den nye Ridder af Æreslegionen og raabte med stærk Stemme: „I Kejserens Navn! Erkjend Underofficeer Noël som Souslieutenant i Eders Regiment."

Regimentet præsenterede Gevær, og Musikken faldt ind med en Tousch. Noël vilde falde paa Knæ for Kejseren, men Napoleons strenge Ansigt holdt ham tilbage. Napoleon vinkede paa ny, Obersten svingede sin Kaarde, Trommerne hvirvlede igjen, og Obersten raabte: „I Kejserens Navn! Erkjend Souslieutenant Noël som Premierlieutenant i Eders Regiment."

Dette nye Tordenslag kastede næsten Kejseren til Jorden; hans Øjne, der ikke i tyve Aar havde

kjendt en Taare, bleve vaade, han vaklede og kunde ikke tale. Endnu engang hvirvlede Trommerne og Oberſten raabte: „Soldater, i Kejſerens Navn! Erkjend Lieutenant Noël ſom Capitain i Eders Regiment.“

Nu vendte Napoleon ſin Heſt og reed med ſin glimrende Stab ned ad Fronten, medens Noël, ikke iſtand til at tale, ſank halv afmægtig i ſin Oberſts Arme.

J. K. Kaloorſen.

Bekjendtgjoreſſe.

Foreſlaaede nye Medlemmer:

Skomagermeſter Harald Meisler.

Handelsagent F. Lange.

Selſkabets Bogholderkontor,
Veſtergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor,
Nøregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Adminiſtrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 49.

Lørdagen den 9de December 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Calbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

I.

I Aaret 1724 paa den hellige Michaels Dag vandrede to Rejsende hen ad den Vej, der fører fra Madrid til det kongelige Kloster Escurial. Deres lette Rejsetøj og den lette Stok, som de bar i Haanden ved en tynd Rem, kunde let bringe En til at tro, at de blot foretog sig en Morgenspadseretour; men naar man saae nøjere til, vidnede deres støvede Sko

og matte Gang om, at de allerede havde gaaet flere Timer og aldeles ikke var paa Landevejen for deres Fornøjelses Skyld.

Den ene af de tvende Mænd var lille, temmelig hæslig, brunn af Farve og haltede lidt, men han havde et af disse godmodige og aandrige Ansigter, der strax behage. Hans Paaklædning vidnede ved sine slidte Somme om en langvarig Brug, og Skoene vare flere Steder reparerede.

Den anden Rejsende var høj, velskabt og hans blonde Haar bølgede i lette Lokker under en bredskygget Hat paa Kraven af en Frakke, der var knappet heelt op til Halsen. Derover bar han en Kappe af simpelt graa Klæde, i hvilken han dog indhyllede sig med den uforlignelige spanske Gratie, der forvandler en gammel, hullet Kappe til et elegant og ædelt Klædningsstykke. En ængstelig Nethed og Reenlighed foraarsagede, at man tildeels overseae den fattige Dragt, og forøvrigt havde den Rejsende et saa smukt Ansigt og en saa udmærket Holdning, at han selv under en Tiggers Pjalter vilde have forraadt Adelsmanden. Han lignede aldeles ikke den næsten almindelige over Halvøen udbredte Typus; alt vidnede meget mere hos ham om en Efterkommer af de gode, asturiske Familier, der forsvarede deres Bjerge mod Saracenernes Indfald og hvis Blod aldrig blandedes med det muselmanske.

Den med forkrøblede Buske besatte Landevej gjennemskar næsten i lige Linie Ny-Castiliens tørre og

ſtenede Sletter; intetſteds var der grønt, intetſteds Skygge, hvor Øjet kunde finde Hvile; Jorden ſyntes at være forbrændt og den blaa Himmel ſtraalede i blendende Klarhed.

Tid efter anden kom en i Støvſkyer indhyllet Rytter eller en tung Vogn med fire ſmukke Muuldyr forbi.

„Vor kjære Frue fra Las Nieves ſtaa os bi!“ ſagde den Rejſende i den graa Kappe; „det er ligeſom om Vejen forlængede ſig under vore Fødder og ſom om Escurial flygtede for os. Benito, bliver I ikke ſvimmel? Jeg for min Part ſeer intet mere, og mit Hoved begynder at virke.“

„Vi maa hvile os, Don Pablo,“ ſvarede den anden Rejſende, idet han ſaae ſig om efter lidt Skygge; „her er ſaa varmt ſom i Skjærsilden. Jeg kan ikke tro, at den Ørken, i hvilken den ſtore Helgen Hieronymus levede, var mere tør og ufrugtbar, end Omegnen ved Madrid.“

De forlod Vejen for at tage Plads i en Huulvej i Skyggen af nogle Buſke, hvis faa og ſmaa Blade neppe vilde have kunnet yde en Faarekylling tilſtrækkelig Skygge. Hiſt og her voxede der mellem Stenene nogle Buſke Bulmeurt, der udbredte en let bedøvende Lugt. Cicaderne fløjtede paa Buſkenes Grene og denne øde Slettes Stilhed blev kun forſtyrret af disſe Smaadyrs ſkingrende Toner.

De tvende Rejſende havde neppe ſat ſig ned, før de ſaae en ung Pige komme hoppende ud af Huulvejen;

hun blev næsten staaende ved hvert Skridt, for at plukke nogle Stengler Bulmeurt eller Brombærbuskenes mørkeblaa Frugter. Naar man saae hende saaledes hoppe ubekymret om og plukke Frugter og Blomster i denne Hede, kunde man antage hende for en Slags Salamander, der lever i Ilden. Hendes behændige Fingre berøvede Brombærbuskene deres Frugter uden at bryde sig om deres Torne, og hendes lette Fødder gled hen over Kieselstenene som over et Fløjelsteppe.

„O!" raabte den forbausede Benito, „der gaaer Nogen. Jeg troede at vi vare de Eneste, der ved Middagstid kunne udholde denne blendende og glødende Sol. Hvad foretager Du Dig der paa vor Vej, min Due?"

Pigen var omtrent ti Skridt fra os; hun bukkede sig hurtigt og svarede smilende:

„Tilgiv, Cavalero, Vejen tilhører Kongen, vor Herre, og flere Personer kan gaa paa den, uden at støde paa hinanden. Det er hverken en Ulykke eller et Mirakkel, at vi have mødt hinanden her. Dersom Solen brænder Eder, er det Eders egen Skyld; I skulde være gaaet fra Madrid før Ave Marie."

„Hvem har sagt Dig, at vi komme fra Madrid?"

„O, det kan man see; Vinden blæser derfra og I ere støvede paa Ryggen."

„Det er sandt," svarede Benito, idet han forsigtigt børstede Støvet af sin Vams. „Men hvem er

Du og hvad bestiller Du her, landlige Skjønne? Er Du dette Steds Nymphe, Manzanares Najade?"

„Hvad spørge I mig om? Jeg forstaaer Eder ikke ganske," sagde den unge Pige, idet hun blinkede med sine store sorte Øjne. „I vil vide, hvem jeg er? Naa, see I det ikke?"

Hun drejede sig smidigt rundt om paa eet Been, som om hun vilde vise sit hele Toilette, og kastede en Slags Skjærf, hun benyttede som Belte, tilbage. Alt hos hende var usædvanligt og paafaldende; hendes Ansigt og hendes Klædedragt lignede ingen andens. Hendes Hoved var ubedækket; hendes sorte, temmelig krøllede og i Fletninger samlede Haar gik ned paa Panden som en med forgyldte Kobberzirater smykket Turban; hun var iført en daarlig, stribet Kjole og et Livstykke, der tidligere havde været rødt, med Frynder. En Mængde falmede Baand faldt fra Skuldrene ned paa Armene, og om Fødderne sluttede sig gamle Sko af broderet Cordnan. Hendes Ansigt var fiint og smukt, hendes broncefarvede Hud havde noget fløjelsagtigt ved sig, hendes straalende Øjne bleve ikke slaaede ned og hendes Blik udtrykte tilligemed hendes Smil, Dristighed, List og sorgløs Glæde. Af hendes Klædedragt, men især af hendes Physiognomi kunde man let see, at hun hørte til den omkringstrejfende Slægt, hvis Oprindelse er ubekjendt og som syngende, betlende og spaaende drager gjennem det hele Land, uden nogensinde at finde et blivende Sted.

„Det er en gitana (Zigeunerinde)!“ raabte Benito; „dersom jeg ikke vidste saa nøjagtigt, hvad jeg har i mine Lommer, vilde jeg tro, at hun allerede har stjaalet noget fra mig . . .“

„Den stakkels Pige!“ afbrød Don Pablo ham; „hun kjender maaske endnu ikke dette skammelige Haandværk.“

„Det maa man ikke stole paa. En Zigeunerpige, der ikke kunde stjæle, vilde være ligesom en Doctor, der ikke forstod A. B. C. Ikke sandt, min Skjønne, Du er allerede godt øvet i dette Fag?“

Hun knibsede med Fingrene og svarede smilende: „Jeg kan ikke bevise Dem det, Cavalero.“

„Det vil sige, at der hverken i min Pung eller hos min Person er noget, der kan bevæge Dig til at gjøre Brug af Din Industri. Du har Ret; jeg kunde godt vende mine Lommer, jeg er fattig som en Maler, dermed er alt sagt. Jeg har netop nu ingen Overflod af Guld og Ære.“

„I har den Ære at ledsage en smuk og tapper Adelsmand.“

„Hvoraf veed Du, at han er en Adelsmand?“

„Det kan man see.“

Medens hun sagde dette, betragtede Don Pablo Pigen med en adspredt og melankolsk Nysgjerrighed; hun derimod traadte nærmere hen til ham, rullede sit Skjærf sammen og kastede det paa en Busk. Det

brogede Stykke blev hængende der og bevægede sig i sin hele Længde ved det første Vindpust.

„Hvad gjør Du?“ spurgte Don Pablo forbauset.

„Jeg skaffer Eder lidt Skygge, Herre.“

„Jeg takker . . . men Du bliver jo staaende med ubedækket Hoved under denne brændende Sol.“

„Min Hud er ikke saa fiin og hvid som Eders, Herre; jeg er fra Ungdommen af vant til at trodse ethvert Vejr. Ofte er jeg gaaet en heel Dag paa Vejen i et langt hedere Vejr; Sol eller Maaneskin, alt er mig eens.“

„Og Du gaaer saaledes alene baade Dag og Nat?“

„Jeg er ikke alene. Seer I hist nede den hvide Røg stige op bag Buskene? Der er den Arne, som vi rejse paa fri Mark mellem to Stene. I Aften ville vi lejre os lidt længere borte ved Bredden af Manzanares.“

„Og hvorhen drage I i Morgen?“

„Hvem veed det? Derhen hvor der gives noget at fortjene.“

Hun satte sig efter orientalsk Skik ned paa Jorden med Benene over hinanden, tog den ene Stengel Bulmeurt efter den anden og flettede dem til en Krands. De blege haarede Blade, mellem hvilke der forekom smaa gulagtige Blomster, bleve til smaa mørke Bouquetter under Gitanaens Hænder; man havde kunnet antage hende for en Troldqvinde, der

ſad paa det gamle Colchis Sletter og af giftige Planter beredte en Elſkovsdrik, men paa engang kaſtede hun Krandſen langt fra ſig og ſagde:

„O fy! De hæslige Blomſter! De lugte ſom Døden!“

Dirpaa vendte hun ſig til Don Pablo og ſagde med et halv fortroligt, halv ærbødigt Coquetteri:

(Fortſættes.)

J. K. Kalvorſen.

Bekjendtgjoreſſe.

Foreſlaaede nye Medlemmer:

Detailhandler Johan V. Frederikſen.

Selſkabets Bogholderkontor,
Veſtergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor,
Nøregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Adminiſtrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№ 50.

Lørdagen den 16de December 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Fredagen d. 22 Decbr d. A. Eftrm. Kl. 6 afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, en Repræsentantforsamling, paa hvilken der bl. A. bliver at

1. foretage Valg af:
   2 Administratorer (foruden den efter Tour fratrædende **skal der vælges en ny Administrator** i afd. Etatsraad Lautrup's Sted.)
   1 Revisor og
   3 Repræsentanter til at foretage det aarlige Activefterſyn.

2. tage Bestemmelse om, hvormeget der i Aaret 1883 maa anvendes til Laan, Pensioner og Gratifikationer.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab.

Kbhvn. d. 8de Decbr. 1882.

A. E. Reimann. O. F. Olsen.

Kierrumgaard.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortsat.)

„I bo udentvivl i Madrid? Jeg vilde føle mig stolt, dersom I næste Søndag vilde see mig dandse der ved Alcalaporten . . ."

„Dandser Du offentlig der, mit Barn?" afbrød Benito hende; „Kjender Du den gamle Chinchullas Værtshuus?"

„Vi gaa aldrig hans Dør forbi, uden at see derind."

„Det glæder mig. Saa see derop og Du vil finde mig ved Vinduet."

„O," svarede hun noget forundret; „bo I der?"

„Ja, fra den Tid da vi forlode Cebadopladsen. Boligen er ikke prægtig, man sover ikke bag Silkegardiner; hvad mener Du?"

„Jeg veed det ikke; jeg har bestandig sovet under aaben Himmel."

„O, hellige Johannes! Du er altsaa meget fattig?"

„Jeg fattig? Og hvad mangler jeg da? Jeg er en Zigeunerinde, Zigeunerne ere ikke fattige, om man just ikke giver dem meget og de aldrig kjøbe noget; deres Flid og deres Behændighed erstatter alt. Vi eje intet andet paa Jorden, end den Grav, i hvilken man kaster vore Lig, og dog tilhører hele Spanien os. De ærlige Folk kalde os Tyve, Betlere, Vagabonder og foragte os; hvad bryde vi os derom? De bøder for deres Skjældsord og Forbandelser. Øvrigheden jager os bestandig bort, men selv om de har lange Arme, ere vore Been dog endnu længere. Hvad have vi at befrygte? Vi vandre stedse omkring efter vor fri Villie, og ere Herrer og Konger overalt hvor vi komme hen, thi intet staaer vore Ønsker ivejen. Sletten, Bjergene, Floderne, Skovene tilhøre os, fordi vi der tage alt, hvad der behager os. Om

Sommeren giver Skovene os deres Skygge, om Vinteren opslaa vi vore Telte i Solskinnet ved en Klippe, der skjærmer for Vinden. Vor Tilstedeværelse bringer Glæde; overalt, hvor vi lade os see, er det en Festdag; saasnart vi komme til en Stad, en Flække, selv i en fattig Landsby lade Alle Arbejdet hvile og Enhver iler efter Lyden af vore Castagnetter. De gode Mennesker ville hellere undvære at spise, for at see mig dandse Fandango eller blive spaaet af mig. Saaledes vandre vi, bestandig uden Sorger, og især uden Frygt. Er dette, mine Herrer, ikke et skjønt og fornøjet Liv? For at vise, at jeg mener Dem det vel, ønsker jeg Dem et lignende Liv."

„Jeg takker," svarede Benito med et just ikke foragteligt Smil; „vil Du spaa mig?"

Han rækkede hende sin store, kraftige Haand, hvis dybe Linier hun betragtede med megen Opmærksomhed, som om hun virkelig søgte at læse Malerens Fremtidsskjæbne deri.

„Nu," spurgte han næsten urolig, „hvad seer Du der?"

„Et Liv paa hundrede Aar," svarede hun, „hundrede Aar! De vil blive saa gammel som en Ravn, efterat have havt store Uheld i Kjærlighed. Det staaer skrevet der og der."

I det hun sagde dette, pegede hun paa Benito Romeros Haand og Ansigt; han sagde:

„Meget forbunden. Jeg vil bestræbe mig for

ikke at gifte mig; det er dog en stor Trøst, kun at blive ulykkelig ved sine Elskerinder; man kan da idetmindste bringe lidt Afvexling i sine Gjenvordigheder."

Zigeunerinden vendte sig nu til Don Pablo, fæstede sine store dristige Øjne paa ham og sagde muntert:

„Min smukke Herre, jeg skal ogsaa spaa Dem; der staaer udentvivl mange Ting i denne Haands Linier under Handsken. Lad mig see den."

Han trak sørgmodig paa Skuldrene, tog forsigtigt den gamle, reparerede Læderhandske af og rækkede hende en Haand, som hun tog mellem begge sine, efterat hun som et Tegn paa Ærefrygt havde berørt den med sin Pande.

„Herre," sagde hun derpaa meget alvorligt og hendes Blik hvilede paa Don Pablos hvide, smukke Haand, „Herre, De vil gjøre Deres Lykke ved Vaaben og er bestemt til megen Ære. De vil blive Grand af Spanien."

„Jeg takker Dig! Jeg antager det imidlertid ikke for en Spaadom, men for et smukt Ønske, min Bedste. Jeg troer ikke paa Din Kunst, og selv om Du sagde, at jeg skulde blive Vicekonge af Peru, vilde jeg ikke glæde mig derover."

Gitanaen rejste sig misfornøjet op og saae Don Pablo ind i Ansigtet. Hun havde allerede opdaget Adelsmanden i ham og gjættede nu ogsaa omtrent Sandheden.

„O," ſagde hun med overordentlig Tungefærdighed; „De troer ikke, at jeg kjender Deres tilkommende Skjæbne, min ſmukke Herre? Nu vel, ſaa vil jeg ſige Dem, hvad De veed ligeſaagodt ſom jeg, thi jeg kjender Dem fuldkommen, efterat jeg har ſeet i Deres Haand og Deres Anſigt; jeg kjender Dem godt, ſkjøndt jeg ſeer Dem første Gang i denne Verden. I den anden ere vi ſandſynlig blevne mere bekjendte med hinanden. De er en Aſturier, ligeſaa adelig ſom Kongen, men fattig ſom Job. Maalet for Deres Reiſe er Escurial, hvor De vil bede om en Anſættelſe, ſom De ikke haaber at erholde."

„Hun ſiger Sandheden!" raabte Benito forundret.

„Jeg ſeer altſaa netop ſaaledes ud ſom jeg er?" ſagde Don Pablo.

„Jeg kunde ſige Dem alt hvad De hidtil har foretaget Dem," vedblev Zigeunerinden med triumpherende Glæde; „jeg kunde endog ſige Dem noget om Deres Herkomſt. Den ligger, ligeſom Zigeunernes, i det vide Fjerne og er meget ædel."

„Hvorledes, gjøre Zigeunerne Fordring paa at være af Adel?" afbrød Benito hende.

„Der findes et Sagn mellem os, at vi nedſtamme fra Kong Salomo og Dronningen af Saba."

„Det er et Stammetræ, ſom jeg nok ønſkede at ſee. Har Du det, min Skjønne?"

„De vil være mere i Forlegenhed med at viſe

mig Deres, Cavallero; det gaaer sikkert ikke op til den hellige Lucas."

„Jeg fordrister mig ikke til at nedstamme fra vor hellige Skytspatron, og kan i det Højeste forsikkre, at jeg er en Sønnesøns Søn af en retskaffen Barbeer i Oviedo. Mit Stammetræ har ikke skudt Grene, men Du maa vide, at efter en Konges Befaling, jeg veed ikke hvilken, ere alle i Asturien adelige. Benito Romero er adelig; hans Majorat er hans Palet, der just ikke hidtil har givet store Indtægter. Jeg begynder som den store Velasques og kan ogsaa ende som han."

„Amen. Jeg troer det efter denne tredobbelte Linie, som De har der paa Spidsen af Næsen," sagde Zigeunerinden, der ikke ganske havde forstaaet ham.

Hun slog nu Armene over hinanden og blev siddende, med Øjnene halvt lukkede, langsomt aandende og lad som en ung Panther under den afrikanske Sols Straaler. Hendes sorte Øjne funklede mellem de sorte Øjenlaag og vendte sig ikke fra Don Pablo. Et Øjeblik tav alle tre; de tvende Venner betragtede med Deeltagelse denne fattige, med Flitter smykkede barhovede og barbenede Pige, der dog var saa stolt og glad. Maleren beundrede hendes smukke Former, den overordentlige Ynde i hendes Holdning og det stolte Udtryk i hendes Blik. Adelsmanden følte Medlidenhed med denne sorgløse Armod, denne naive Dristighed og dette sørgelige Mod, der saa koldblodigt

bar et ſaadant Livs Savn, Strabadſer, Farer og Skam.

„Vien," begyndte endelig Benito, „vi maa bryde op og ſee at naae Escurial før Natten; om fire Timer kunne vi være der."

Zigeunerpigen var ligeledes ſtaaet op. Hun ledſagede de tvende Venner lige til Vejen og ſagde til dem, idet hun tog Afſked:

(Fortſættes.)

J. L. Kalvorſen.

Bekjendtgjørelſe.

Foreſlaaede nye Medlemmer:

Slagtermeſter Vilh. J. Neüendam.

Selſkabets Bogholderkontor,
Veſtergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor,
Nøregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Adminiſtrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfemsindstyvende Aargang.

№. 51.

Lørdagen den 23de December 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Salbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Paa Grund af indtrufne Forhindringer er den til d. 22de ds. ansatte Repræsentantforsamling **udsat til den 29de ds. Efterm. Kl. 6.**

Den afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, og bliver der bl. A. at

1. foretage Valg af:

   2 Administratorer (foruden den efter Tour fratrædende **skal der vælges en ny Administrator** i afd. Etatsraad Lautrup's Sted.)

   1 Revisor og

3 Repræsentanter til at foretage det aarlige Activ-efterſyn,

2. tage Beſtemmelſe om, hvormeget der i Aaret 1883 maa anvendes til Laan, Penſioner og Gratifikationer.

Til denne Forſamling indbydes herved de Herrer Repræſentanter.

Adminiſtrationen for det forenede Underſtøttelſesſelſkab.

Kbhvn. d. 8de Decbr. 1882.

A. E. Reimann. O. F. Olſen.

Kierrumgaard.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortſat.)

„Paa Søndag, mine Herrer, udenfor den gamle Chinchillas Værtshuus. Jeg ſkal have mine Caſtagnetter af Ibenholt og De ſkal faa at ſee, at det nok

lønner sig Umagen at gaa et Par Skridt for at see Palomita dandse."

II.

Det var næsten Aften, da Don Pablo og Benito Romero kom til Escurial. Hoffet beboede i dette Øjeblik det af Philip II grundede Kloster og dog herskede der udenfor et saadant Øde, en saa stor Stilhed, som om kun Munke vankede om i de store vidtløftige Gange og boede i de beskedne Celler, hvor den kongelige Familie plejede at opholde sig hvert Aar i halvtredsindstyve Dage.

Ingen vandrede paa de øde Terrasser, Ingen viste sig ved de lukkede Vinduer og man hørte langt ind i Haven Springvandets Brusen, som blandede sig med Vindens Larm, der vedvarende blæser paa dette højtliggende Sted.

De tvende Vandrere saae bedrøvet paa hinanden; Ingen af dem kjendte noget til Stedet og vidste ikke til hvilken Side de skulde gaa. I Begyndelsen havde de ved Synet af denne store pragtfulde og mørke Bygning ikke kunnet værge sig mod en Følelse af Overraskelse og Beundring, men snart vandt Bekymringen for deres egen Stilling atter Overhaand.

„Hvad skal vi nu gjøre?" spurgte Don Pablo modløs; „vi ville aldrig komme derind."

„Hvorfor ikke? Portene maa dog blive lukkede op for Ministrene og Gesandtene. Det hele Hof er her

og Supplicanterne ere sikkert fulgte efter dem. I Morgen ville vi see, hvorledes Andre bærer sig ad og vi slutte os da til dem, dersom det saa skal være. Indtil den Tid vil vi søge at finde et Natteqvarteer. Efter min Mening sætte vi os først dernede i Alleen; jeg kan ikke længer føle mine Fødder; det er, som om jeg med hvert Been slæbte en Kugle efter mig."

„Det er Byrden af de syv Timer, som vi have gaaet i Dag. O, min stakkels Benito, dersom vi i det mindste havde opnaaet noget, men jeg aner intet Godt og jeg beklager næsten, at jeg er gaaet herhen."

„Jeg nærer derimod endnu et frisk Haab, og vi have jo ogsaa al Aarsag til at vente, at vi denne-gang ville have Held med os. Ligefra denne Morgen har der, jeg veed ikke hvorledes, viist sig mange heldige Tegn; da vi hørte den første Messe, saae jeg paa den hellige Jomfrues Lampe; der fandtes tre store Lysetander deri; hvad dette betyder, veed De. . . Kom, vi ville sætte os dernede i Skyggen og i mere Ro og Beqvemmelighed tale derom."

Nedenfor Escurials Terrasser udbredte Haverne sig, indesluttede af levende Hække og Mure. Man steg ned ad Trin, paa hvis Sider der var opstillet Blomstervaser; Bedene syntes forsømte og Parken om disse havde et vildt Udseende. De af Philip II plantede Træer havde allerede tørre Grene; hist og her kom deres kraftige Spirer ivejret og Brombær

voxede over de ellers glatte med Sand bestrøede Veje.

Escurial var ikke Kong Philip V's Yndlingsopholdssted; kun den ubøhørlige Etiquette drev ham derhen. Ludvig XIV's Barnebarn forsømte sine kongelige Landejendomme for det skjønne Palads San Ildefonso, som han havde bygget og som erindrede ham om Versailles, hans Vugge.

De tvende Venner satte sig ved Foden af et Træ ved en lille Bæk, der flød mellem to smukke grønne Bredder. Dette Sted var ganske stille og øde; en Hække af Syrener og vilde Roser spærrede Tilgangen, medens en mørk Allee strakte sig hen paa den anden Side af Bækken. Undertiden bragte Vinden, der blæste fra den Side, Vellugt fra Jasminer og Roser; Solen kastede ved sin Nedgang skraa Straaler ind i Tykningen og belyste med varme, herlige Farver de dunkle Blade.

Benito Romero udbredte sit hvide Lommetørklæde paa Græsset, tog derpaa op af sin Lomme to tørre Stykker Brød, en Haandfuld Mandler og en lille Flaske Vin, og sagde til Don Pablo, idet han med et Vink indbød ham til at tage Deel i dette beskedne Maaltid:

„Det er nok paa Tiden, at vi tage noget til os; af en Kop Chocolade kan De ikke leve til i Morgen."

„Jeg takker, kjære Ven," svarede Adelsmanden med et Suk, „men jeg føler endnu ikke nogen Hunger;

dette her har allerede for længe siden betaget mig al Appetit."

Ved disse Ord fremtog han af sin Vams et omhyggeligt sammenlagt Papir, som han overstrøj med et Blik og derpaa lod falde i sit Skjød.

"Det er det skjønneste Bønskrift, jeg nogensinde har læst," sagde Benito, idet han tyggede paa et Stykke Brød; „hvilken Veltalenhed, hvilken Værdighed. Aldrig har nogen Bøn været bedre begrundet og understøttet. Kongen kan ikke undlade at vise Dem Retfærdighed; han vil sikkert blive meget rørt, naar han læser det tilende."

„Naar han læser det . . . men jeg frygter for, at det vil, ligesom de andre, forblive i en eller anden Secretairs Mappe. Jeg vil aldrig kunne nærme mig Kongen og er kjed af, i hans Ministres Forværelse, at tigge om Retfærdighed. Hvilke Skuffelser, hvilke Ydmygelser har jeg ikke maattet udholde. Hvilken skrækkelig Straf er ikke en Supplicants Liv. Man maa selv have oplevet det, for at kunne fatte det. Hvor lykkelig er derimod ikke den, der kan arbejde med sine Hænder og ikke behøver at bede om noget. Dersom jeg ikke var adelig, vilde jeg være Kunstner, Kjøbmand, Landmand og fortjene mit Underhold ved mine Hænders Gjerninger. Men jeg er Grev Pennaparda, og maa, for ikke at nedværdige mig, enten leve i Armod, eller blive Gejstlig eller Soldat. Hvilken tung Byrde er ikke et smukt Navn, naar man intet

ejer. Dersom jeg ikke havde saa stor Utilbøjelighed dertil, blev jeg Munk."

„Hundrede Gange hellere saae jeg dem som Officeer i Kongens Hær; Fjederhatten vil klæde Deres Ansigt langt bedre end Hætten; De er for smuk, Don Pablo, til at blive en god Munk. Blot Mod, jeg har en Anelse om noget godt for Fremtiden; Lykken maa holde sit Ord til en god Adelsmand, hvem den gjennem en Zigeunerpiges Mund har lovet Grandezzaen."

„Dersom den ikke snart kommer mig til Hjælp, vil det være for sildigt; jeg taber Modet, naar jeg overtænker min Stilling; jeg er fattigere end en Betler; næsten i tre Maaneder har jeg levet paa Deres Bekostning, og Gud veed hvilke Savn De har maattet paalægge Dem og hvor meget De arbejder, for at underholde mig."

„Derom er der ikke Tale," afbrød Benito ham; „mangler De noget? I Dag er det rigtignok smaat med Penge for os, men i Morgen har jeg Arbejde. Den tykke Guldsmed, vor Nabo, har bestilt et Skilt hos mig, og det Hele er overladt til mig; jeg kan vælge imellem Legenderne, den hellige Skrift eller Mythologien. De vil kunne tjene mig som Model til en hellig Elias, Juvelerernes Patron, eller til Mercur med den gyldne Stav. Skomageren paa Hjørnet har opfordret mig til at male en hellig Crispin for hans Laugs Fane og jeg har allerede bestemt Prisen derfor. Dermed ville vi fornye vor Fodbedæk-

ning, der er bleven ſkrækkelig medtaget af denne Reiſe."

„O ja, den er meget beſkadiget, trods vore Forſigtighedsregler; naar jeg tænker paa, at Folk, ſom vi, maa beregne vore Skridt, for at ſkaane Skoene, kunde jeg næſten blive vanvittig. O, Armoden er en fordømt Ting; den gjør os frygtſom og ringe. Den krænkende Medlidenhed er endnu ſmerteligere end Elendigheden ſelv. Hvorledes ſkal man her kunne viſe ſig i en Paaklædning, der ikke gjør En nogen Ære. Man udſætter ſig for den Fare at blive miskjendt og forhaanet."

(Fortſættes.)
J. K. Halvorſen.

Bekjendtgjørelſe.

Selſkabets Bogholderkontor,
Veſtergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.

Selſkabets Kaſſererkontor,
Nøregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.

Adminiſtrationen.

Borger-Vennen.

Fire og halvsemsindstyvende Aargang.

№. 52.

Lørdagen den 30te December 1882.

Udgivet af Understøttelsesselskabet.

Galbergs Bogtrykkeri Walkendorfsgade 5, Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Paa Grund af indtrufne Forhindringer er den til d. 22de ds. ansatte Repræsentantforsamling **udsat til den 29de ds. Efterm. Kl. 6.**

Den afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, og bliver der bl. A. at

1. foretage Valg af:

2 Administratorer (foruden den efter Tour fratrædende **skal der vælges en ny Administrator** i afd. Etatsraad Lautrup's Sted.)

1 Revisor og

3 Repræsentanter til at foretage det aarlige Activ-
efterſyn,

2. tage Beſtemmelſe om, hvormeget der i Aaret 1883 maa anvendes til Laan, Penſioner og Gratifikationer.

Til denne Forſamling indbydes herved de Herrer Repræſentanter.

Adminiſtrationen for det forenede Underſtøttelſesſelſkab.

Kbhvn. d. 8de Decbr. 1882.

A. E. Reimann. O. F. Olſen.

Kierrumgaard.

Grev Pennaparda.

En Novelle.

(Fortſat.)

„Saa bruger De Deres Kaarde, naar Spotteren fortjener det, ligeſom De gjorde ved den lille Officeer, der fordriſtede ſig til at ſige, at De bar en vendt Vams."

„Han ſagde dog Sandheden."

„Den Uforſkammede følte ikke deſto mindre Spidſen af Deres Kaarde i ſit Liv."

„Heldigvis døde han ikke deraf; hvor meget vilde jeg ikke have beklaget at skulle dræbe et Menneske for en saa ringe Sags Skyld. I vort Asturien agter man mig dog idetmindste, trods min Paaklædning, thi der kjender Enhver det Navn jeg bærer. Men hvorledes kan jeg vende tilbage dertil, efter at jeg har opbrugt min Arv. Der er intet andet tilbage til mig, end Slottet Pennaparda, og hvem veed, om det ikke aldeles er styrtet sammen. Da jeg rejste, regnede det allerede i alle Værelserne, og det var farligt at gaa opad Trappen. Maaske seer jeg aldrig mere denne min Families ædle Vugge. Uden Dem, min kjære Benito, vilde jeg allerede have bukket under for Sorg og Armod. De er mit sørgelige Livs Skytsengel. Hvorledes vil jeg kunne gjengjælde alt dette. Dette Bønskrift er mit sidste Redningsmiddel; dersom det ikke hjælper, bliver der ikke andet for mig at gjøre, end at gaa i et eller andet Capucinerkloster. Jeg vilde hellere dø, og dersom jeg ikke frygtede for at skade min Sjæl, stødte jeg mig hellere Kaarden i Livet, end blive Munk. Herre, min Gud, hvilken Stilling!"

Don Pablo hævede sine Øjne fortvivlet mod Himlen; Maleren rækkede ham med en Taare i Øjet Haanden og et svagt Udraab bag Træerne syntes at svare paa den ulykkelige Greves Klager. Han vendte sig rask om og saae nogle Skridt fra sig to Damer, der sandsynlig havde hørt alt. Højt rødmende

ſtod han op og vilde fjerne ſig, da den ene af Damerne tilraabte ham:

„Træd nærmere, Cavallero!"

Der laa i den Maade, paa hvilken disſe Ord bleve udtalte, en tiltalende og velvillig Befaling. Don Pablo, hvem denne korte Befaling ikke krænkede, ſprang over Bækken, og befandt ſig nu hos de tvende Damer. Den ene var meget ung og lille; et paafaldende Udtryk af Sorg og Stolthed gav hendes Ungdom en uſigelig Ynde, der endnu var mægtigere end den blotte Skjønhed. Skjøndt hendes Haar var blond, havde hun dog ſorte Øjenbryn; hendes fløjelsagtige Hud var uden Glands og ingen Rødme viſte ſig paa hendes brunede Kinder. Et let Dunn trak ſig ſom en fiin Skygge hen om hendes ſmalle Mund; hendes blaa Øjne aabnede ſig kun halvt, ſom om de frygtede for Lyſets Glands.

(Fortſættes.)

J. K. Kalvorſen.

Bekjendtgjørelſe.

Selſkabets Bogholderkontor,
Veſtergade 23, St.
aabent hver Søgnedag Kl. $8^1/_2$—$10^1/_2$ Form.
Selſkabets Kaſſererkontor,
Rørregade Nr. 45, 2den Sal tilhøjre
aabent hver Søgnedag fra Kl. $9^1/_2$—11 Form.
Adminiſtrationen.